VINODA RASAMANJARI

C. R. NAMASIVAYAN

விநோதரசமஞ்சரி

மூன்றாம் பகுதி

சென்னை இராஜதானிக் கலாசாலைத் தமிழாசிரியரும்
'தமிழ்க் கடல்' வெளியீட்டுப் பதிப்பாசிரியருமாகிய

கா. நமச்சிவாய முதலியார்

பதிப்பித்தது

C. R. N. & Sons
1-8, சீனிவாஸையர் தெரு, சென்னை.
1944

ரெஜிஸ்தர் செய்தது] [விலை 0-12-0

Printed at
The 'Tamil Kadal' Press
Madras.

முன்னுரை

விநோதரசமஞ்சரி என்னும் இப்புத்தகம் முதலில், ஸ்ரீமான், அஷ்டாவதானம் - வீராசாமி செட்டியார் அவர்களால் வெளியிடப்பட்டது. பின்னர் நாளடைவில், சில புத்தக வியாபாரிகளால், பிழையுடன் வெளிப்படுத்தப் பட்டன. அவற்றைக் கண்ணுற்ற யான், இப்புத்தகத்தை சுத்த பாடமாக வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்று அவா கொண்டு, அஷ்டாவதானம், செட்டியாரவர்கள் மருகர், தமிழ்ப் பண்டிதர் அப்பஞ் செட்டியார் அவர்களிடத்துப் பெற்ற காகித கையேட்டுப் பிரதி யொன்றும், எமது உபாத்தியாயர், வித்வான் திருமயிலை - சண்முகம் பிள்ளை அவர்கள் கையாண்ட புத்தகம் ஒன்றும் வைத்துக்கொண்டு சுத்த பாடமாக அச்சிட்டுள்ளேன். இப் புத்தகத்தைக் கண்ணுறும் அன்பர்கள் ஆதரிப்பார்கள் என்று விரும்புகின்றேன்.

கா. நமச்சிவாயன்

பொருள் அடக்கம்

எண்	விஷயம்	பக்கம்
15.	ஏகம்பவாணன் சரித்திரம்	465
16.	ஔவையார் சரித்திரம்	481
17.	பரமார்த்தன் என்னும் அவிவேக பூரணகுரு கதை	513
18.	சிறு கூனன் கதை	558
19.	ஒரு பதிவிரதை சரித்திரம்	566

நிலவளம் நீர்வளம் பொருந்திய தென் தேசத்தில் வசித்திருந்த வேளாள குலதிலகனாகிய வாணன் என்பவன் ஆயிரம் ஏர்வைத்து விவசாயஞ்செய்து வெகு திரவியஞ் சம்பாதித்துச் சீமானாய் வாழ்ந்திருக்கும் நாளில் அந்தப் பிரபுவுக்கு ஓர் ஆண்பிள்ளை பிறந்தது. அக் குழந்தைக்குச் சாதகம் கணிக்க வேண்டுமென்று ஜோதிஷர்களுக்குச் சொல்ல, அவர்கள் தற்கால கிருகநிலையைப் பார்க்குமளவில், ஐந்திற் சூரியனிருக்க அவனைச் சனிபார்ப்பதனாற் பிதிருகண்டமும், நாலிற் சந்திரனிருக்க அவனைச் சுக்கிரன் பார்ப்பதனால் மாதிருகண்டமுமா யிருப்பதை அறிந்து, அவர்கள், 'இதை எப்படி முதலியாருக்கு அறிவிப்பது' என்று மயங்கி வியசனமுற்றிருந்து, பிறகு சாஸ்திரத்துக்குத் தோஷஞ் சம்பவியாமலிருக்கும் பொருட்டு அதனை ஒருவாறு குறிப்பித்தார்கள். விவேக கோசரமுடைய அந்த முதலியார், 'உள்ளதை நீங்கள் மறைப்பானேன்? எதுவும் ஊழின்படி நடக்கிறது, மாதிரு பிதிருகளின் நிரியாண காலத்தை மாத்திரம் திட்டமாய் அறிவிக்க வேண்டும்' என்ன, அவர்கள் உள்ள வண்ணம் தெரிவித்த சமயத்தில், அவர், 'உலகத்திற் ஜாதகம் விதித்தபடியே நடக்கின்றதா? இதை நம்புவது எப்படி?' என்ன, சோதிஷர்கள், 'வாத துர்ப்பலமே யொழியச் சமய துர்ப்பலமில்லை என்பார்களே, அதுபோலச் சோதிஷர்கள் செவ்வையாய் ஆராயாமையால் ஒருவேளை தவறிப்போனாலும் போகலாம் சாஸ்திரம் தவறமாட்டாது, இதற்குத் திருஷ்டாந்தம் ஒன்றுண்டு' என்ன, அவர், 'அதெப்படி?' என, சோதிஷர்கள் சொல்லத் தொடங்கினார்கள்:—

'பூர்வம் ஒரு வேந்தனுடைய சமஸ்தானத்திற் சோதிஷத்திற் பிரபல பாண்டித்தியமுடையவர் ஒருவரிருந்தார். அவருக்குச் சமானமாகப் பிரகஸ்பதியைத்தான் சொல்ல வேண்டும். சிருஷ்டிகாலந் தொடங்கிக் கிழக்குமேற்காக உதயமாகி அஸ்தமிக்குஞ் சந்திரசூரியர் தெற்கு வடக்காக மாறி உதித்தொடுங்கினாலும் அவரெழுதும் ஜாதகம் ஒரு பொழுதும் மாறுபடுகிறதேயில்லை. அப்படிப்பட்டவருக்கு அருமையாக ஒரு பெண்குழந்தை பிறந்தது; அதற்கு அவர் சாதகம் கணித்துப் பலாபலத்தைப் பார்க்கும் பொழுது, விவாகமாகி ருதுசாந்தி செய்யப்பட்ட தக்ஷணமே அந்தப்பெண் வைதவியத்தை அடையுமென்றிருந்ததனால், அச் சோதிஷர் 'நமது குழந்தைக்கு இந்தக் கதியானால் நாமெப்படிச் சகித்திருப்பது?' என்று துக்க சாகரத்தில் மூழ்கி, பிறகு அப்பெண்ணை நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வடிவுமாக வளர்க்க வளர்ந்துகொண் டிருக்கையில், மேற்படி செய்தி யெங்கும் பிரசித்தமானதால் அவள் பிரவிடையாகுமளவும் அவளை விவாகஞ் செய்வாரில்லாததுகண்டு சோதிஷர், 'ஐயோ! பிராமண சாதியிற் பெண்களுக்குச் சிறுவயதிலேதானே விவாகம் நடக்கிறது சம்பிரதாயமாயிருக்க, நம்முடைய பெண் பருவமுடையவளாகியும் பாணிக்கிரகணமாகாம லிருப்பது நாம் ஜன்மாந்தரத்திற் செய்த தவக்குறையோ? செலவெல்லாம் நாமே இறுத்துக் கன்னிகாதானமாகக் கொடுத்தாலுங் கொள்ள மாட்டோமென்கிறார்களே; பெண்ணைப் பெற்றுக் கலியாணஞ் செய்விக்காமற் சும்மாவைத்திருப்பது தர்மமல்லவே; என்ன செய்யலாம்?' என்று அல்லும் பகலும் இதுவே சிந்தையாயிருந்தார் ஒரு தினம் உத்தரதேசத்துப் பிரமசாரிப் பிராமணன் ஒருவன் இவர் கிருகத்திற்குப் 'பவதி பிக்ஷாந் தேகி' என்று உபாதானத்திற்குவர, இவர்

அவனைப்பார்த்து, 'இங்கே ஒரு பெண்ணிருக்கிறாள், அவளைப் பதினாயிரம் வராகன் ஸ்திதிவைத்து, பதினாயிரம் வராகன் விலைமதிக்கத்தக்க பூஷணமிட்டு, ஒரு பெரிய வீடுங் கட்டிக்கொடுத்து உனக்கு விவாகஞ் செய்விக்கிறேன், சம்மதிதானா?' என்ன, அவனுக்குச் செய்தி தெரியாததனாலும், எளியவனானதலாலும் 'பணமென்றால் பிணமும் வாயைத் திறக்கும்' என்ற பழமொழிப்படி, அவன் பணத்திற்கு ஆசைப்பட்டு உடன்பட்டான். தம் பெண்ணை இவனுக்குத் தத்தம்பண்ணிச் சம்பிரமமாக ஏழுநாள் வரைக்குங் கலியாணச்சடங்கு செய்வித்து எட்டாநாள் ருதுசாந்தி நடப்பித்தார்.

அந்தப் பிராமணன் சயனகிருகத்தில் அன்றிரவு அப் பெண்ணுடன் கூடிச் சுகம் அநுபவித்தான். பின்பு உடனே அவனுக்கு வயிற்றைக் கலக்கினமையால் அவன் 'மலோபாதைக்குப் போய்வருகிறேன்' என்று தன் மனைவியுடன் சொல்ல, அவள் மேற்படி சங்கதி தெரிந்தவளாகையால் தூரத்திற் போகவிட லாகாதென்று தங்கள் கொல்லையில்தானே சீக்கிரமாய்ப் போய்வரச் சொன்னாள். அவன் அப்படியே போய் மலவிசர்ச்சனம்பண்ணி அக்கொல்லைக்கு அப்புறத்திலுள்ள மடுவிற் போய்ச் சௌசம் முடித்துக்கொண்டு திரும்புகையில், அதிலிருந்த ஒரு முதலை அவன் காலைக் கவ்விப் பிடித்தது. அப்பொழுது பிராமணன், 'நீ என்னை விட்டுவிடு' என்ன, முதலை, 'எனக்குப் பசியாயிருப்பதனால் விடமாட்டேன்' என்ன, அவன், 'அப்படியானால் நல்லதுதான், ஆயினும் புதிதாக மணஞ் செய்யப்பட்ட என் பெண்சாதிக்கு ஒரு சொற் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது, அதைக்குறித்து நான்போய் ஐந்து நிமிஷத்திற்குள்ளே வருகிறேன்' என்றான். அது, 'நீ போனால் மறுபடி

வரமாட்டாய்' என, வேதியன், 'நீ என்ன பிரமாணிக்கம் பண்ணச் சொன்னாலும் பண்ணுகிறேன்' என, முதலையானது, 'நீ சொன்னசொல் தவறினால், "தீபம் அணைந்துபோன சமயத்திற் போஜனஞ் செய்தவன் போகின்ற கதியிற் போகிறேன்" என்று பிரமாணிக்கம் பண்ணினால் விடுவேன்' என, இவன் அந்தப்படிச் சத்தியஞ்செய்து கொடுத்துத் தன் மனைவியிடத்திற்கு வந்து அச் செய்தியைச் சொல்ல, அவள் பலவிதத்திலுந் தடுத்துங் கேட்காமல் திரும்பிவந்து முதலையை அழைத்து, 'என்னை விழுங்கி உன் பசியைத் தீர்த்துக்கொள்' என்றான். அது அதிக ஆசையுடனே அவனை விழுங்குகிற தருணத்தில் அவன் பெண்சாதி விளக்கை ஏற்றி ஒரு பாத்திரத்தில் மறைத்துப் புருஷன் பின்னே தெரியாமற் கொண்டுபோய், முதலைக்கு வெளிச்சந் தெரியும்படிக் காட்டி அந்தக்ஷணமே பொட்டென்றணைத்து விட்டாள். அதுகண்டு முதலை 'ஹரிஹரி! இதென்ன பாவம்' என்று பிராமணன் காலை விட்டுவிட்டது. இவன் 'நீ என்னை ஏன் விழுங்காமல் விட்டுவிட்டாய்?' என, அது 'சத்தியமென்பது உனக்கு மாத்திரந்தானா? எனக்கில்லையா? நானினி யுன்னைத் தீண்ட மாட்டேன், சுகமாய்ப்போ' என்றது. மறுபடி இவன் என்ன சொல்லியுங் கேளாமல் அதுவும் இவனும் வாதாடிக்கொண் டிருக்கையில், பிராமணத்தி கணவன் கையைப்பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குப் போய்விட்டாள்.

பொழுது விடிவதற்கு முன்னே பந்துக்கள், 'சோதிஷர் மாப்பிள்ளை இறந்துபோ யிருப்பான், பிரேதத்தை மசானத்திற்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பிக்க வேண்டும்' என்று அவருடைய வீட்டுத் தெருவாசலில் வந்து கூட்டங் கூடி யிருந்தார்கள். சோதிஷரோ பெண்ணையும் பிள்ளை

யையும் ராத்திரி சயன கிருகத்தில் விடுத்த மாத்திரத்திற் சுடுகாட்டிற் காஷ்டம் அடுக்குவித்து, பிணத்திற்கு உடுக்கக் கோடிவஸ்திரம் பாடை முதலானவைகளும் சாக்கிரதை செய்வித்திருந்து, காலையில் எழுந்து கதவைத் தட்டி மகளைக் கூவி 'அம்மா! உன் நாயகனுடைய க்ஷேமம் என்ன?' என, அவள் கதவைத் திறந்தாள். மருமகன் சிறிதும் வாட்டமின்றி உயிரோடிருக்கப் பார்த்து, நடந்த செய்தியை விசாரித்தறிந்து ஆச்சரியப்பட்டு, 'ஓ! ஓ! சாஸ்திரம் பொய்த்துப்போய்விட்டது; ஆகையால் இனி சோதிஷ சாஸ்திரத்தை நம்புதற்கோ இடமில்லை, என் மாப்பிள்ளைக்கு அடுக்கிய காஷ்டத்தில் இப்புஸ்தகங்களை யெல்லாம் வைத்து நெருப்பிட்டுக் கொளுத்திப் போடுகிறேன்' என்று நிச்சயித்து, அவைகளையெல்லாம் மேற்படி பாடைமேற் சுடலைக்கு எடுப்பித்துக் கொண்டு போய்க் கட்டைமேல் வைத்துக் கொளுத்தப்போகிற சமயத்திற் பிரகஸ்பதிபகவான் ஒரு பிராமணப்பிள்ளையாக வடிவு கொண்டு எதிரேவந்து, 'கட்டைமேல் வைக்கப்பட்டிருக்கிறதே இதென்னை?' என்று கேட்க, சாஸ்திரி, 'சோதிஷ புஸ்தகம்' என்று சொல்ல, 'இதைக் கொளுத்தவேண்டிய நிமித்தம் என்ன?' என, 'என் புத்திரியின், சாதகம் பொய்த்துப் போனதால் இதிற் பயனில்லை யென்று கொளுத்த யத்தனித்தேன்' என, பிரகஸ்பதி 'சாஸ்திரம் எக்காலத்தும் பொய்யாது, அது இருக்கட்டும், இப்பொழுது பிரகஸ்பதி எங்கிருக்கிறார்? சொல்லும் பார்ப்போம்' என, சோதிஷர் தற்கால லக்கினத்தைச் சோதித்துப் பார்க்குமிடத்தில் மற்றெங்குமில்லை என்றும், தம்முடனே பேசுகிறவரே அப்பிரகஸ்பதி என்றும் அறிந்து ஐயமுற்றிருக்க, பிராமண வடிவாகி வந்த பிரகஸ்பதி பின்னும் அவரை நோக்கி, 'உமது புத்திரி உற்பத்தியான காலத்திற்

பிரகஸ்பதி இருந்த சமயமென்ன ?' என, அவர், 'கண்ணை மூடிக்கொண் டிருந்தார் ?' என, தேவகுருவானவர், 'கண்ணைமூடினது மெய்யே ஆயினும், சிசு உற்பத்தி அப்பொழுதன்று, மூடித்திறந்த மாத்திரத்தி லாகையால் உமது குமாரத்திக்கு வைதவியம் வருவதற்குக் காரணமில்லை' என்று தெளிய உரைத்துத் தமது நிஜ ஸ்வரூபத்தையுங் காட்டிப் பின்பு அந்தர்த்தானமாய் விட்டார்' என்று சொன்னார்கள். அதுகேட்டு வாணமுதலியார், 'அப்படியா! அன்றெழுதினவன் இனி அழித்தெழுதப் போகிறதில்லையே, வருகிறது வரட்டும்' என்று நினைத்திருந்தார்.

சிலநாளில் அவர்கள் தெரிவித்தபடியே சாதகனுடைய தாய் காலஞ்சென்று போனாள். அதை யறிந்தவுடனே வாணமுதலியார் தமக்கு மரணஞ் சமீபித் திருப்பதையும், பிற்காலம் குழந்தைக்கு ஆதர வில்லாததையும் நிச்சயித் துணர்ந்து, தம்மிடத்தில் நெடுநாளாய்ப் பண்ணையாளாக விருந்து, அகமும் புறமும் ஒத்து நடந்த உண்மையுள்ள உத்தமனாகிய ஏகன்சாம்பானிடத்தில் அந்தக் குழந்தையையும் சொத்துக்களையும் ஒப்புவித்து, அவன் முகத்தைப் பார்த்து, 'கொல்லையிற் பூமிக்குள் அளவிறந்த திரவியம் புதைத்து வைத்திருக்கிறேன், அதையும் நீயே கைக்கொண்டு இப்பிள்ளையையும் உன் பிள்ளையாக வளர்த்துக் கொள்' என்று சொல்லிவிட்டுத் தேகவியோகமானார்.

அப்பண்ணைக்காரன் தனது ஆண்டை சொற்படியே அவருக்குச் செய்யவேண்டிய உற்றரிமை முதலிய கிரியைகளை யெல்லாம் அக் குழந்தையைக்கொண்டு குறைவில்லாமல் நடப்பித்து, வேளாளர் குலத்தில் நல்ல சம்பிரதாயஸ்தராகிய ஒருவரைக்கொண்டு அப்பிள்ளைக்கு வேண்டிய உணவு முதலியவைகளை ஊட்டி வளர்ப்பித்து, ஐந்துவயதிற்

பிரபல வித்துவானாகிய கம்பரிடத்தில் விடுத்துக் கல்வி பயிற்றுவித்து, அவன் பூரணபாண்டித்திய முடையவனான காலத்தில், அப்பிள்ளையின் மரபில் தகுதியான பெண்ணைத் தேடி விவாகமுஞ் செய்வித்து, தன் எசமானனுடைய சொத்துக்களில் அரைக்காசளவும் தான் இச்சியாமல் முழுமையும் எசமானன் பிள்ளைக்கு ஒப்புவித்துப் புதைய லிருக்கும் இடத்தையுங் காண்பித்து, 'இதையும் நீயே யனுபவித்துக்கொள், எனக்கு ஒன்றும் வேண்டுவதில்லை' என்றான்.

அப்பிள்ளை பண்ணையாள் காட்டிய இடத்திலுள்ள நிக்ஷேபதனத்தை வெட்டி யெடுக்கப்போன சமயத்தில் அதைப் பூதங் காத்திருந்ததனால், வெட்டினவன் மூக்கிலும் வாயிலும் உதிரம்பெருக, அவன் கீழேவிழுந்து மூர்ச்சை யடைந்தான். மேலுங் கருங்குளவி செங்குளவிகள் புறப் பட்டு அருகிலே ஒருவரையும் அணுகவொட்டாமல் துரத் தத் தலைப்பட்டன. அதனால், 'இதற்கென்ன செய்வது?' என்று மனமுருகி யிருக்கையில், அன்றிராத்திரி பிள்ளை யின் சொப்பனத்தில் அப்பூதம் வந்து, 'நான் அநேக காலமாகக் கண்ணை இமைகாப்பதுபோல இடைவிடாது பாதுகாத்திருந்த ஏழுகோடி திரவியத்தை எளிதாக நீ கைப்பற்றிக்கொள்வ தெப்படி? எனக்குத் திருப்தியுண் டாகத் தயை உண்மை பக்தி முதலிய நற்குணங்களையுடைய ஒரு புருஷனைப் பலிகொடுத்தால் இந்தத் திரவியத்தைக் கொடுப்பதுமன்றி, நானும் உனக்குக் கைவசமாகி உன் தொண்டுபோல எப்பொழுதும் நீ காலாலிட்ட வேலையைக் கையாற்செய்து வருகிறேன்' என்றது. அவன் விழித்துக் கொண்டு ஏகன் சாம்பானை யழைத்துத் தான் கண்ட கனவை அவனுக்கு அறிவிக்க, சாம்பான், 'அந்தப் பூதத்

திற்கு ஒரு நரபலி கொடுத்தால் ஏழுகோடி திரவியம் அகப்படு மென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை, அதைக் குறித்து அவசியம் முயற்சி செய்யத்தான் வேண்டும்' என, அது கேட்டுப் பிள்ளையாண்டான், 'யாரைப் பலிகொடுக்கிறது?' என்று யோசிக்குமிடத்திற் பண்ணையாள், 'யோசனை யென்ன? தடையில்லாமல் என்னைப் பலிகொடுக்கிறது தானே' என்றான். அப்பிள்ளை 'கிருஷ்ண! கிருஷ்ண! பெற்ற தகப்பனைப்பார்க்கிலும் என்னிடத்தில் அதிக பிரீதி யுள்ளவனாகி என்னை வளர்த்து, எனக்குச் சகல யோக்கிய தையு முண்டாகும்படி மிகவும் பாடுபட்ட உன்னையா பலிகொடுக்கிறது? இது நன்றாயிருக்கிறது! எனக் கிப் பொழுது உள்ள திரவியமேபோதும்; நானந்தச்சோலிக்கே போகிறதில்லை' என்றான். ஏகன், 'இதென்ன! எத்தனை நாளிருந்தாலும் ஒருநாளிறக்கத்தானே வேண்டும், எப் படிப்பட்டவர்களுஞ் சாகாதிருக்க மாட்டார்களே? மண் ணிலே முளைத்த பூண்டு மண்ணுக்கு இரையாமல்லவா? நானிருந்து ஆரை ரக்ஷிக்கப்போகிறேன்? இறந்தேனானல் யசமானுக்கு ஏழுகோடி நிதி கிடைக்கிறதே' என்று நினைத்து, அன்றிராத்திரி ஒருவருக்குந் தெரியாமற் புதைய லிருக்கிற இடத்திற்போய்க் கழுத்தை அறுத்துக்கொண்டு பூதத்திற்குப் பலியானன்.

அந்தக்ஷணமே பூதம் வாணமுதலியார் பிள்ளையின் சொப்பனத்திற் போய், 'உங்கள் பண்ணைக்காரன் எனக்கு இப்பொழுது பலியாய் விட்டான், இனி நீ வந்து உங்கள் பிதா புதைத்துவைத்த ஏழுகோடி திரவியத்தையும் கைப் பற்றிக்கொள், நானு முனக்குச் சொன்னசொல் தவறாமல் இன்றுமுதல் தொண்டு செய்கிறேன்' என்றது. அவன் விழித் தெழுந்திருந்து அவ்விரவில் திரவியம் புதைக்கப்

பட்ட இடத்திற் போய், ஏகன்சாம்பான் கழுத்தறுபட்டுக் கிடக்கிற அலங்கோலத்தைக் கண்ணிஞற் பார்த்து மனம் பதைக்க, அவனுக்காகக் கண்ணீர்விட்டழுது மெய் சோர்ந்து, பின்பு அவனைச் சிறப்பாக எடுத்துத் தகனம் பண்ணிச் சஞ்சயனம் அந்தியகர்ம முதலானவைகளும் தன் கையிஞலேயே செய்துமுடித்து, அவன் செய்த நன்றியை மறவாதிருப்பதற்காக அவன் பெயரை முதலிலும், கம்பர் தனக்காசிரிய ராகையால் அவர் பெயரை இடையிலும், வாணன் தன்னைப் பெற்றவஞதலால் அவன் பெயரைக் கடையிலுஞ் சேர்த்து அம்மூன்றும் ஒருமிக்கத் தனக் கொரு பெயராக வழங்க வேண்டுமென்று * 'ஏக கம்ப வாணன்', எனத் தான் பெயரிட்டுக்கொண்டு, அந்தப் புதையலை வெட்டியெடுத்துத் தன் வீட்டிற் சேர்ப்பித்துத் தன் தந்தையிலும் அதிக தனிகஞயும், சகல ராஜாக்களும் மதிக்கத்தக்க மகாப்பிரபுவாயும் கீர்த்திபெற்றிருக்குங் காலத்தில், சேர சோழ பாண்டியர் மூவரும் ஒரு தினம் ஏகம்பவாண முதலியாரைக் காணவேண்டுமென்று அவர் வீட்டுக்குவந்து; 'முதலியார் எங்கே?' என்று உள்ளே ஆளனுப்பி விசாரிக்க, அவர் மனைவி, 'கழனிக்குப் போயிருக்கிருர்' என்று உத்தரஞ் சொல்ல, இவர்கள் அது கேட்டு, 'முதலியார் முடிநடப் போயிருக்கிருரோ?' என்று அவர் குலத்தொழிலைக் குறிப்பித்து ஏளனம் பண்ணின்து கண்டு, அவர் மனைவிக்கு அது சகியாமையால், அவள் 'நமது முதலியார் முடிநடுவது மெய்தான்; ஆயினும், அவர் இந்தச் சொற்பமாகிய நாற்றுமுடியா நடுவார்? சேர சோழ பாண்டியர்களாகிய மூவேந்தருடைய முடிகளைப் பறித்தெடுத்து, அவர்கள் சேனைகளைக் கண்டதுண்டமாக்கி, யுத்தகளமாகிய

* பின்பு அப்பெயர் ஏகம்பவாணன் என மருவிற்று.

கழனியில் அவற்றைத் தழை எருவாக இட்டு, அது நிறை யச் சிவந்த இரத்தமாகிய நீரைத்தேக்கி, தாம் ஏறும் பட்ட வர்த்தன யானையாகிய பகட்டைவிடுத்து அதன்காலால் மிதிப்பித்துக் குழைசேருக்கி, அச்சேற்றில் வரிசையாக நட்டு, வெற்றியாகிய வேளாண்மை செய்துவருகிறார்' என்ற கருத்துக் கேற்க,

'சேனை தழையாக்கிச் செங்குருதி நீர்தேக்கி
ஆனை மிதித்த வடிச்சேற்றில் — மானபிரான்
மாவேந்த னேகம்ப வாணன் பறித்துநட்டான்
மூவேந்தர் தங்கண் முடி.'

என்றொரு பாடலை எழுதிப் போக்கினாள். அப்பாடலை அவர்கள் படித்துப் பார்த்து, 'அடா! இவன் இப்படிப் பட்ட ரணசூரனென்று நாமறியாமற் போனோமே; நல்ல தாகட்டும்' என்று இறுமாப்புடனே போய்விட்டார்கள்.

அவர்கள் போனமாத்திரத்தில் முதலியார் வீட்டுக்கு வந்து மேற்படி செய்தியைக் கேள்விப்பட்டு, இவர்கள் கர்வத்தை அடக்க வேண்டுமென்று தம்மிடத்திலுள்ள பூதத்தை அனுப்பி, 'முன்னே சேரனைத் தூக்கிவா' என்றார். அது சேரன் படுத்து நித்திரை பண்ணும்பொழுது கட்டி லோடே தூக்கிவந்து எதிரே விட்டது; அவனைச் சிலநாள் வரையிற் சிறைக்கூடத்தில் அடைத்து வைக்க, அவன், 'நம்முடைய வாய்க்கொழுப்பா லல்லவா இப்படி வந்து விடிந்தது' என்று மனஸ்தாபப்பட்டு, முதலியாருக்கு வருஷந்தோறும் இவ்வளவு திரவியம் பகுதி கட்டுகிறே னென்று ஒரு தொகை குறித்து உடம்படிக்கை செய்து, இதமாக அவரிடத்திற் செலவு பெற்றுக்கொண்டு தன் தேசத்திற்போய்ச் சேர்ந்தான். அவன் போன பிறகு சோழனிடத்திற்குப் பூதத்தையேவிப் பிடித்துவரச்செய்து,

அவனையும் அவ்வாறு உடம்படிக்கை பண்ணச்சொல்லிச் சிறை நிவர்த்தியாக்கி அனுப்பிவிட்டு, கடைசியிற் 'பாண்டியனைக் கொண்டுவா' என்று பூதத்திற்கு உத்தரவுபண்ணினர். பாண்டியன் பேய்க்கு விரோதமாகிய வேப்பமாலை தரித்திருப்பவனாதலால், அவனிடத்தில் அது போகப் பயந்து பின்னிடுவதைக் கண்டு, கம்பர் வீட்டுக்குப் போய் இச்செய்தியை அவரிடத்திற் சொல்லி, 'இதற்கென்ன உபாயஞ் செய்யலாம்?' என்ன, கம்பர், 'பிடியானையைக்கொண்டு களிற்றியானையை வசப்படுத்துவது போல, ஸ்திரீகளைக்கொண்டு அவனை மயக்கி, அந்த வேப்பமாலையைக் கிரகித்து வரும்படி செய்தால், அப்பால் உமது எண்ணஞ் சித்திக்கும்' என்று தமது வீட்டில் வேலை செய்கின்ற வெள்ளாட்டிகளில் நாலுபெயரை அழைத்து, 'நீங்கள் முதலியார் சொன்னவண்ணஞ் செய்யுங்கள்' என்று ஏவினர். ஏகம்பவாண முதலியார் அந்நால்வர்க்கும் விலையுயர்ந்த வஸ்திரம் ஆபரணம் புஷ்பம் பரிமளதிரவியம் முதலியவைகளைக் கொண்டு நன்றாக அலங்காரம் பண்ணுவித்து, 'நீங்கள் பாண்டியனிடத்திற் சென்று அவனுக்கு உங்கள் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டி, நான் கொண்ட கருத்து முற்றும்படி எவ்விதத்திலாவது என் மூக்கை முன்னுக்குக் கொண்டு வரவேண்டும்' என்று அனுப்பினர். அவர்கள் நாலுபெயரும் ரம்பை மேனகை ஊர்வசி திலோத்தமை என்னும் நால்வரைப்போலப் பாண்டியன் சமுகத்திற்குப்போய் மயிலாடுவதுபோல நடமாடியும், குயில் கூவுவதுபோல இசைபாடியும் அவனைப் பிரமிக்கப் பண்ணினர்கள்.

மீனத்துவசனாகிய பாண்டியன் ஆனந்த பரவசமாய் அவர்களுக்கு முத்துமாலை மோகனமாலை முதலாகிய அநேக

பூஷணங்கள் வெகுமானஞ் செய்தான்; அவர்கள் அரசனை நோக்கி, 'ஓ மகாப்பிரபு! நீரெங்களுக்குப் பரிசு கொடுக்கும் பொழுது எங்களைக் கேட்டு எங்கள் அபீஷ்டப்படி யல்லவோ செய்யவேண்டும்? அப்படிச் செய்ய வில்லையே' என்றார்கள். பாண்டியன் அவர்கள் கருத்தை அறியாமை யால், 'நீங்கள் சொல்லுவது சரிதான், உங்களிஷ்டப்படியே செய்கிறேன், சொல்லுங்கள்' என்றான். இவர்களில் ஒருத்தி 'மகாராஜனே! என்பெண் நீர்கொடுத்த முத்து மாலை மோகனமாலைமேல் ஆசை கொண்டவ ளல்லள்; உமது தோளி லணிகின்ற வேப்பமாலை மேல்தான் ஆசை கொண் டிருக்கிறாள்; ஆகையால் அதை அவளுக்குக் கொடுக்கவேண்டும்' என்று குறிப்பித்து,

'மாப்பைந்தார்க் கல்லமுத்து வன்னத்தார்க் கல்லவென்பெண்
வேப்பந்தார்க் காசைகொண்டு விட்டாளே — பூப்பைந்தார்
சேர்ந்திருக்கு நெல்வேலிச் சீவிலிமா றுதமிழை
ஆய்ந்திருக்கும் வீரமா று.'

என ஒரு கவி பாடினாள். அவன் அதுகேட்டு, 'வேப்ப மாலையை எப்படிக் கொடுத்துவிடுகிறது?' என்று நினைத்து ஒன்றும் அவட்கு உத்தரஞ் சொல்லாம லிருந்தான். மற்றொருத்தி அந்தக் கருத்தைக் கொண்டே,

'தென்னவா மீனவா சீவிலிமா றுமதுரை
மன்னவா பாண்டி வளநாடா — முன்னம்
சுரும்புக்குத் தாரளித்த துய்யதமிழ் நாடா
கரும்புக்கு வேம்பிலே கண்.'

என்றொரு பாடலைப் பாடினாள். அதற்கும் மறுமொழி சொல்லவில்லை. பின்னொருத்தி அந்த நோக்கத்தினாலேயே,

'வேம்பா கிலுமினிய சொல்லுக்கு நீமிலைந்த
வேம்பா கிலுமுதவ வேண்டாவோ — மீன்பாயும்
வேலையிலே வேலைவைத்த மீனவா நின்புயத்து
மாலையிலே மாலைவைத்தாண் மான்.'

என்றொரு பாட்டைச் சொன்னாள். அதற்கும் வாய்திற வாமல் மௌனமா யிருந்தான். அதன்பிறகு ஒருத்தி அப்பெண்கள் மூவரையும் பார்த்து 'கேளுங்கள் சகோதரிகளே! பாண்டியமகாராஜா இந்தச் சொற்பமாகிய வேப்பமாலையைக் கொடுக்கமாட்டார் என்று நினைக்க வேண்டாம்; இவராலே வஞ்சனையில்லை; ஆற்றூரில் அரசு செலுத்துகின்ற ஏகம்பவாணமுதலியாரிடத்திலுள்ள பூதம் வந்து தம்மைப் பீடிக்குமென்னும் அச்சத்தினாலேதான் கொடாம லிருக்கின்றார், இதை அறியாமல் நீங்கள் ஏன் வீணே யிவரை அலட்டுகிறீர்கள்? இவர்மேல் தோஷஞ் சொல்வது சரியன்று' என்று அவன் மனதிற்குத் தக்கதாக,

'இலகு புகழாறை யேகம்ப வாணன்
அலகை வரும்வருமென் றஞ்சி — உலகறிய
வானவர்கோன் சென்னிமேல் வண்கை வளையெறிந்த
மீனவர்கோ னல்கிடான் வேம்பு.'

என்ற பாடலைச் சொன்னாள்.

அதுகேட்டு, அவன் 'நம்மை இவள் கேலிசெய்கிறாள்' என்று வெட்கப்பட்டு, 'இனி யெப்படிச் சம்பவித்தாலுஞ் சம்பவிக்கட்டும், மானம் போனபிறகு பிராணனிருந்தும் பிரயோஜனமென்ன? உலோபியென்று மாத்திரம் பெய ரெடுக்க லாகாது; கர்ணராஜன் அவன் தேடிய புண்ணியத் தையு மல்லவோ தானம் பண்ணினான்' என்று நினைத்து, அந்த நொடியில் தான் தரித்திருந்த வேப்பமாலையைக் கழற்றிக் கொடுத்துவிட்டான். அவர்கள் அவனுயிரைக் கொண்டுபோவதுபோல் வாங்கிப்போய் முதலியாரிடத்

திற் கொடுத்தார்கள். அவர் அதைப் பெட்டியிற் பதனப் படுத்தி வைத்துக்கொண்டு அந்தப் பெண்களுக்கு உசித மான வெகுமதி செய்தனுப்பிவிட்டு, பூதத்தை அழைத்து 'வேப்பமாலையைத் தொட்டல்லவா பாண்டியனைத் தீண்டக் கூடாதென் றிருந்தாய்; இப்பொழுது அவன் சிகை என் கையிற் சிக்கிக்கொண்டது; இனி நீ பயமில்லாமற்போய் அவனைப் பிடித்தபிடியிற் கொண்டுவா' என்றார். இவர் சொன்னது சொல்லாததற்கு முன்னே அது சங்கை யின்றிச் சென்று தூக்கிவந்து விட்டது. ஏகம்பவாண முதலியார் காலுக்குங் கைக்கும் விலங்கிட்டுப் பாண்டிய ராஜனை அருஞ்சிறையில் வைத்தார். அவன் முதலியா ருக்கு ஏதோ பிரிய வசனங்களைச் சொல்லியும் பிரமாணிக் கங்கள் பண்ணியும் அவர் தன்னை விடாமையால், அவன் தன் மனையாளுக்குச் செய்தி அனுப்பி, 'அந்தச்சிறை விடுவிக்கும்படி ஏகம்பவாண முதலியாரை நீயாவது இரந்து கேட்கவேண்டும்' என்ன, அவள் ஏகம்பவாணனுடைய ஔதாரியத்தைச் சிறப்பிக்கத் தொடங்கி அதன் வழியாய் அவன் பராக்கிரமத்தைக் குறிப்பித்து,

'என்கவிகை யென்சிவிகை யென்கவச மென்றுவசம்
என்கரியீ தென்பரியீ தென்பரே — மன்கவன
மாவேந்த னேகம்ப வாணன் பரிசுபெறும்
பாவேந்த ரைவேந்தர் பார்த்து.'

என்றொரு பாட்டுப்பாடி யனுப்பினாள். அதை யவர் படித்துப் பார்த்து அதில், 'மிக்க வேகத்தையுடைய பரி மாவை நடாத்துகின்ற நகுலரர்ஜனையொத்த ஏகம்பவாண முதலியாரைப் பாடி அவரிடத்தில் யானை குதிரை குடை கொடி முதலாகிய பலவகைப்பட்ட பரிசுபெற்று வருகின்ற கவிஜனர்களை அதற்கு முன்பு அம் முதலியாருடனே யெதிர்த்துத் தோற்றுத் தத்தம் விருது முதலானவைகளை

இழந்த அரசர்கள் பார்த்து, இந்தப் புலவர் பிடித்துக் கொண்டு போகின்ற குடை நான் பிடித்திருந்தது, அவரேறிய தண்டிகை நானேறியது, இவர் தரித்தகவசம் நான் தரித்தது, இவரேந்திய துவஜம் நான் கைக்கொண்டிருந்தது, இவர் ஊர்ந்துவரும் யானை என்னுடைய யானை, இவர் ஆரோகணித்த புரவி என்னுடைய புரவி என்று சொல்லி அனுதபிப்பார்கள்' என்னும் பொருள்தோன்றக் கண்டு அதிசயித்துச் சீற்றமாறிச் சந்தோஷத்துடனே பாண்டியனை உடன்படிக்கை செய்யச் சொல்லிச் சிறை விடுவித்து, அன்றுதொட்டு அவ் வுடன்படிக்கையின்படி அவனும் மற்றை அரசர்களும் தமக்குப் பிரதி வருஷமுந் தவறுமற் பகுதி கட்டிவந்தனர்.

ஒரு புலவன் கவிபாடிப் பரிசுபெற்று வருகையில் அவனை இசைப்புலவ னொருவன் கண்டு அரசனென்று ஐயுற்று, "தேர் யானை புரவி முதலிய சதுரங்கக் கூட்டங்களைத் திறைப் பொருளாகப் பெற்றுவருகின்ற வேந்தர் சிகாமணியே! உனது தேசம் யாது? உனது நாமம் யாது? தெரியச் சொல்லவேண்டும்" என்று வினவ, அப்புலவர் இவனை நோக்கி, "வீணையைக் கையிற்கொண்டு வாசிக்கின்ற பாணரே! வாரும் வாரும், இந்தச் செய்தியைக் கேளும், நானரசனல்லேன்; நீரும் நானும் கல்வியால் ஒத்த குலத்தினரே, மகத நாட்டிற்குத் தலைவனும், தென்னுற்றாரைப் பரிபாலிப்பவனுமாகிய ஏகம்பவாணபூபதி மனமகிழ்ச்சி கூர்ந்து கொடுத்த அநேக வரிசைகள் பெற்று வருகின்ற புலவன்தான்; நீரும் இப்படிப்பட்ட பரிசுபெற்றுவரலாம், அவரிடத்திற் சீக்கிரமாகப் போம்; அப்பிரபு வசிக்கும் சந்திரகாந்தக் கற்படுத்த முற்றங்களிலும் முத்துப்பதித்த சிகரங்களையுடைய மாடமாளிகை கூடகோபுரங்களினிடத்திலும் ஆத்திமர மிருக்கின்றது; உயர்ந்த வேப்பமர மிருக்

கின்றது; வளர்ந்த பனைமர மிருக்கின்றது; அதனருகில் அரசமர மிருக்கின்றது; அரசமரத்தைச் சுமந்த சில அத்தி மர மிருக்கின்றன; இவைதாம் அந்த ஸ்தானத்தை அறியத் தக்க அடையாளங்கள்'' என ஒரு ஆற்றுப்படையாகப் பொருளமைத்து,

'தேரு லாப்புரவி வாரணத் தொகுதி
திறைகொ ணர்ந்துவரு மன்னநின்
தேச மேதுனது நாம மேதுபுகல்
செங்கை யாழ்தடவு பாணரே
வாரு மொத்தகுடி நீரு நானுமக
தேச ஞறைநகர் காவலன்
வாண பூபதி மகிழ்ந்த ளித்தவெகு
வரிசை பெற்றுவரு புலவன்யான்
நீரு மிப்பரிசு பெற்று மீண்டுவர
லாகு மேகுமவன் முன்றில்வாய்
நித்தி லச்சிகர மாட மாளிகை
நெருங்கு கோபுர மருங்கெலாம்
* ஆரு நிற்குமுயர் † வேம்பு நிற்கும்வளர்
‡ பனையு நிற்குமத னருகிலே
§ அரசு நிற்கு ‖ மர சைச்சு மந்தசில
வத்தி நிற்குமடை யாளமே.'

என்பது முதலாகப் பற்பல புலவர்கள் உசிதமான பாடல்கள் பாடிப் பாமாலை சூட்டவும் அவரதிக பிரபலமாக வாழ்ந்திருந்தார்.

---

* ஆர் - ஆத்திமாலை புனைந்த சோழன்.
† வேம்பு - வேப்பமாலை யணிந்த பாண்டியன்.
‡ பனை - பனைமாலை பூண்ட சேரன்.
§ அரசு - மற்ற ராஜாக்கள்.
‖ அரசைச் சுமந்த அத்தி - ராஜாக்களைத் தாங்கிய யானைகள்

கசு. ஔவையார் சரித்திரம்

தென்னாட்டிலே பாண்டியர்கள் செங்கோல் நடாத்திய மதுரைமா நகரிலே கடைச்சங்கமிருந்த காலத்திலே ஔவையார் என்னும் மாதுசிரோமணி, சோழதேசத்திலே உறையூர் என்னும் பட்டணத்தின் ஒரு சாவடியிலே ஆதி யென்பவளுக்கும் பகவன் என்னும் ஓர் அந்தணனுக்கும் சிரேஷ்ட புத்திரியாகப் பிறந்தனர். அப்போது ஆதிபக வன் என்னும் தாய் தந்தையருக்குள் ஏற்பட்டிருந்த உறுதி மொழிப்படி பிறந்த குழந்தையைவிட்டு நீங்க மனமெழாது தாய் வருந்தியபோது அக்குழந்தை சொல்லிய,

வெண்பா

இட்டமுட னென்றலையி லின்னபடி யென்றெழுதி
விட்டசிவ னுஞ்செத்து விட்டானே — முட்டமுட்டப்
பஞ்சமே யானலும் பாரமவ னுக்கன்றய்
நெஞ்சமே அஞ்சாதே நீ.'

இதுகேட்டுத் தாய் வருத்தம் நீங்கிக் குழந்தையை விட்டேகினள். பின்பு அடுத்த சேரியிலிருந்த பாணர்கள் அக்குழந்தையை யெடுத்து வளர்க்க வளர்ந்து இயல் பாகவே சகல கலைகளையும் அறிந்து தமிழ் நாட்டிலே கல்வியிற் சிறந்த பெண்களுள் முதன்மை பெற்றிருந்தனர்.

ஔவையார் ஜீவந்தரா யிருந்த காலத்தில் கம்பர், ஒட்டக்கூத்தர், புகழேந்திப்புலவர் ஆகிய வித்வசிரோ மணிக ளிருந்தனர். அக்காலத்தில் கம்பர், ஒரு பாட்டிற்கு ஆயிரம் பொன் பெற்றுலன்றி ஒருவர்மீதும் பாடுவதில்லை. ஔவையோ பசிக்கு ஒருகை கூழ் பெற்றல் ஒருபாடல் பாடுவாள். இதனல் ஔவைக்குக் 'கூழுக்குப்பாடி' என ஒரு பெயர் வழங்கும்.

ஒருகால் சோழநாட்டிலே சிலம்பி என்னு மொரு தாசி கம்பருடைய வாக்கினாலே பாடல் பெற்றவர்கள் அதிக சம்பத் தடைகின்றனர் எனக் கேள்வியுற்று, கம்பரை நாடி என்மேல் ஒரு பாட்டுப் பாடவேண்டும் என்று வேண்டினள். அதற்குக் கம்பர் 'ஆயிரம்பொன் தந்தாலொழிய நாம் கவிபாடுவதில்லை' என்று மறுத்துச் சொல்லினர். அதைக்கேட்டுத் தாசி தான் வருந்தித் தேடி வைத்திருந்த ஆபரணம் முதலிய சகல ஆஸ்திகளையும் விற்றுப் பொன்னாக்கி, அது ஐந்நூறு பொன்னாகக் கண்டு, அதனைக் கொண்டுபோய்க் கம்பர்கையிற் கொடுத்து, அவரை நோக்கி 'ஐயா! புலவர்பெருமானே! இந்த ஐந்நூறு பொன்னையும் பெற்றுக்கொண்டு ஏழைமீது அன்பு கூர்ந்து ஒரு பாட்டுப் பாடித் தரும்படி வேண்டுகின்றேன்' என்றனள். கம்பர் 'நான் பாடுவது ஆயிரம் பொன்னுக்கு ஒரு பாட்டாகையால், நீ தந்த ஐந்நூறு பொன்னுக்கு அரைப்பாட்டுத்தான் பாடுவேன்' என்று சொல்லி,

> 'தண்ணீருங் காவிரியே தார்வேந்தன் சோழனே
> மண்ணாவ துஞ்சோழ மண்டலமே'—

என இந்த இரண்டடியைப் பாடி, அவள் வீட்டுத் தெருவாயிலின் மேற்சுவரி லெழுதிவிட்டுப் போயினர். அதுகண்டு தாசி, 'ஐயோ தெய்வமே! புதுவெள்ளம் வந்து பழய வெள்ளத்தை யடித்துக்கொண்டு போனதுபோலவும், வயிற்றுப்பிள்ளையை நம்பிக் கைப்பிள்ளையை ஆற்றில் நழுவ விட்டதுபோலவும், நான் கையிலிருந்த காசையெல்லாம் போக்கி வறுமையை வாங்கிக் கொண்டேனே' என்று பரிதபித்து, கட்டக் கந்தைக்கும் உண்ணச் சோற்றுக்கு மில்லாமல் துயருழந் திருந்தனள். அப்போது ஒருநாள் ஔவையார் அதிக பசியால் வருந்தி அத்தாசியின் வீட்டுத்

தெருவே வரும்போது தாசியின் ஊழ் கூட்டுவித்தலால் அவள் வீட்டுத் தெருத் திண்ணையின்மேல் உட்கார்ந்து அங்கிருந்த தாசியை நோக்கி 'மெத்தப் பசியாயிருக்கிறேன், கொஞ்சங் கூழேனுங் கொடுப்பாயா?' என்றனர். அதுகேட்டுத் தாசி சரேலென்று உள்ளே நுழைந்து, தான் குடிப்பதற்காகக் கரைத்து வைத்திருந்த கூழைக் கொண்டு வந்து வார்த்து, ஔவைக்கு இளைப்புத் தீரும்படி யுபசரித்தாள். ஔவையார் கஞ்சி குடித்துக் களைதீர்ந்து உட்கார்ந்திருக்கையில், சுவரிலே யெழுதியிருந்த இரண்டடியை வாசித்துப்பார்த்து அருகே யிருந்த அத்தாசியை நோக்கி 'அம்மே! ஈதென்னை?' என, தாசி அதன் விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லக்கேட்டு ஔவையார் உடனே,

பெண்ணாவாள்
அம்பொற் சிலம்பி யரவிந்தத் தாளணியும்
செம்பொற் சிலம்பே சிலம்பு.'

என அதனைத் தொடர்ந்தே மற்ற இரண்டடியையு மெழுதி அவ் வெண்பாவை முடித்தருளினர்.

இச்செய்யுள் எழுதி முடிந்தவுடனே தாசி, காலிற் செம்பொற் சிலம்பணியும்படியான செல்வவதி யாயினள்.

தான் ஐந்நூறு பொன் பெற்றுப் பாடி யேழையாகச் செய்த தாசியை, ஔவை மாவமுது பெற்றுப் பாடித் திரண்ட ஐஸ்வரிய முடையவளாகச் செய்தாள் எனக் கேள்வியுற்ற கம்பர், ஔவைமேல் அசூயைகொண்டு சிற்சில சந்தர்ப்பங்களில் வாதங்கள் செய்தனர்.

ஒரு காலத்தில் ஔவையைக் கம்பர் 'அடீ' என்று சொல்ல விரும்பி, ஆரைக்கீரைக்கும் ஔவைக்குஞ் சிலேஷையாக,

'ஒரு காலடீ நாலிலைப் பந்தலடீ.'

என்று சொல்லிப் பொருள் கேட்டபோது, ஔவையார் உத்தரவாக,

'எட்டேகா லட்சணமே யேமனே றும்பரியே
மட்டில் பெரியம்மை வாகனமே — முட்டமேற்
கூரையில்லா வீடே குலராமன் றூதுவனே
யாரையடா சொன்னா யடா.'

என்று பாடிக் கம்பர் வெட்கமுறும்படி செய்தனர். ஒரு கால் சோழமகாராஜன் தன் சபையில் இராமாயணத்திற் சில பாடல்களைக் கம்பர் பிரசங்கிக்கக் கேட்டு, சந்தோஷமடைந்தவனாய்ப் 'பாரகாவியம் பாடுவதிற் கம்பருக்கு நிகராவார் ஒருவருமில்லை' என்றும், 'அவரை யார் வெல்ல வல்லவர்?' என்றுஞ் சொல்லி, அவர் பாடலை வியந்து பேசினன். அப்போது அச்சபையில் வந்திருந்த ஔவையார் இதனைப் பொறாராகி, கம்பருக்கு இயல்பாகவே அக் கருத்துண்டு என்றறிந்தவ ராதலால் அவரை எவ்விதத்திலாவது கொஞ்சம் இறக்கவேண்டும் என்கிற எண்ணத்தோடும் அடியில்வரும் பாடல்களைப் பாடினார்.

கம்பரைப்போல் பாரகாவியம் பாடுகிறவரில்லை என்றதற்கு,

'வான்குருவி யின்கூடு வல்லரக்கு தொல்கறையான்
தேன்சிலம்பி யாவர்க்குஞ் செய்யரிதால் — யாம்பெரிதும்
வல்லோமே யென்று வலிமைசொல வேண்டாங்காண்
எல்லார்க்கு மொவ்வொன் றெளிது.'

'சித்திரமுங் கைப்பழக்கஞ் செந்தமிழு நாப்பழக்கம்
வைத்ததொரு கல்வி மனப்பழக்கம் — நித்தம்
நடையு நடைப்பழக்க நட்புந் தயையும்
கொடையும் பிறவிக் குணம்.'

கம்பரை யார் வெல்வார் என்றதற்கு,

'காணாமல் வேணதெல்லாங் கத்தலாங் கற்றோர்முன்
கோணாமல் வாய்திறக்கக் கூடாதே — நாணாமற்
பேச்சுப்பேச் சென்னும் பெரும்பூனை வந்தக்காற்
கீச்சுக்கீச் சென்னுங் கிளி.'

கம்பர் பாட்டை வியந்ததற்கு,

'விரக ரிருவர் புகழ்ந்திடவே வேண்டும்
விரனிறைய மோதிரங்கள் வேண்டு — மரையதனில்
பஞ்சேனும் பட்டேனும் வேண்டு மவர்கவிதை
நஞ்சேனும் வேம்பேனு நன்று.'

என இப் பாடலைக் கேட்டுச் சோழன் அதிசயித்து ஔவையை இன்னாரென் றறியாதவனாய் 'அம்மே! நீ எந்தவூர்?' என்ன, ஔவையார்,

'காலெனைந்தே னைந்தேன் கடுகி வழிநடந்தேன்
யான்வந்த தூர மெளிதன்று — கூனன்
கருந்தேனுக் கண்ணாந்த காவிரிசூழ் நாடா
இருந்தேனுக் கெங்கே யிடம்.'

என்று ஒரு பாட்டுப் பாடினர். அப்போது ஔவை கையி லிருந்த ஒரு சிறு மூட்டையைப் பார்த்து 'அம்மூட்டை என்னை?' என, ஔவையார்,

'கூழைப் பலாத்தழைக்கப் பாடக் குறமகளும்
மூழைக் குழக்குத் தினைதந்தாள் — சோழகேள்
உப்புக்கும் பாடிப் புளிக்கு மொருகவிதை
ஒப்பிக்கு மென்ற னுளம்.'

என்று சொல்லி,

'நூற்றுப்பத் தாயிரம் பொன்பெறினு நூற்சீலை
நாற்றிங்க ளுளுக்கு ணைந்துவிடும் — மாற்றலரைப்
பொன்றப் பொருதடக்கைப் போர்வே லகளங்கா
என்றுங் கிழியாதென் பாட்டு.'

என்று தம் பாடலைச் சிறப்பித்துப் பாடினர். அதுகேட்டுச் சோழன் 'மனிதர்களுக்குள் அழகாவது என்ன?' என்றும், 'பொருளை எவ்வாறு செலவிடவேண்டும்' என்றும் கேட்ட கேள்விகளுக்கு விடைகளாக,

'சுரதந் தனிலிளைத்த தோகை சுகிர்த
விரதந் தனிலிளைத்த மேனி — நிரதம்
கொடுத்திளைத்த தாதா கொடுஞ்சமரிற் பட்ட
வடுத்தொளைத்த கல்லபிரா மம்.'

என்றும்,

'நம்ப னடியவர்க்கு நல்காத் திரவியங்கள்
* பம்புக்காம் பேய்க்காம் பரத்தையர்க்காம் — வம்புக்காம்
கொள்ளைக்காங் கள்ளுக்காங் கோவுக்காஞ் சாவுக்காம்
கள்ளர்க்காந் தீக்காகுங் காண்.'

என்றும் பாடியருளினர். இவைகளைக்கேட்டுச் சோழன் மகிழ்ந்தனன்.

உக்கிரப் பெருவழுதி என்னும் பாண்டியன் மதுரையில் அரசு செய்துகொண்டிருக்குங் காலத்தில், திருவள்ளுவர், இடைக்காடர் † ஔவை முதலாயினருடன் மதுரைக்குச் சென்று, தங்களை ஒப்பாருயர்ந்தாரொருவருமில்லையென்று இறுமாப்புக்கொண்டிருந்த சங்கப்புலவரைக்

* பம்பு - சூனியம்.

† இந்த ஔவையார் முதல் ஔவையாரென்ப.

கர்வபங்கஞ் செய்து, தாம் பாடிய திருக்குறளுக்குச் சிறப்புப்பாயிரம் பெறும்படி போனபோது, ஔவையார் அச் சங்கப்புலவர்களை நோக்கித் தன்னுடைய ஐந்து விரல்களையுங் குவித்தும், மூடியும், கொஞ்சந் திறந்தும், சுட்டுவிரலொன்றை மாத்திரம் நீட்டியும், ஐந்து விரல்களையும் அகலத்திறந்தும், இவ்வாறான சிலகுறிகளைக் காட்டி 'இவற்றிற்குப் பொருளென்னை ?' என்று வினவினர். அவர்கள் அவர் கருத்தறியாதவர்களாய்ச் சிற்றின்ப விஷயமாக,

'இவ்வளவு கண்ணுடையா ளிவ்வளவு சிற்றிடையாள்
இவ்வளவு போன்ற விளமுலையாள் — இவ்வளவா
நைந்த வுடலா ணலமேவு மன்மதன்றன்
ஐந்துகணை யால்வாடி னாள்.'

எனவோர் வெண்பாப் பாடினர். இது கேட்டு ஔவையார் 'நீங்கள் சொல்வது சரியன்று' என்று அவர்கள் மனம் புழுங்கி வெட்கமுறும்படி,

'ஐய மிடுமி னறநெறியைக் கைப்பிடிமின்
இவ்வளவே னும்மன்ன மிட்டுண்மின் — தெய்வம்
ஒருவனே யென்று முணரவல் லீரேல்
அருவினைக ளைந்து மறும்.'

என்னும் வெண்பாவால் தாம்காட்டிய குறிகளின் ஞானார்த்தத்தை வெளியிட்டனர்.

ஔவையார் தம் சகோதரரான திருவள்ளுவநாயனாரினும் புத்திநுட்பமுள்ளவர். புருஷார்த்தங்கள் நான்கனுள் தர்மார்த்த காமமென்னும் மூன்றையும் திருவள்ளுவநாயனார் கங௨0-குறள் வெண்பாக்களினால் சொல்லியதைக் கேட்டருளி மோக்ஷத்தையுஞ் சேர்த்துப் புருஷார்த்தங்கள் நான்கையும்

'ஈதலறந் தீவினைவிட் டீட்டல்பொரு ளெஞ்ஞான்றும்
காத லிருவர் கருத்தொருமித் — தாதரவு
பட்டதே யின்பம் பரனைநினைந் திம்மூன்றும்
விட்டதே பேரின்ப வீடு.'

என்னும் வெண்பாவினால் விளக்கியருளினார்.

சங்கப்புலவர்கள் அத்திருக்குறளைச் சிறப்பித்துப் பாடியபோது அவரு ளொருவராகிய இடைக்காடர்,

'கடுகைத் தொளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக்
குறுகத் தறித்த குறள்.'

என்று பாடக்கேட்டு ஔவையார் 'அப்படியன்று,

'அணுவைத் தொளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக்
குறுகத் தறித்த குறள்.'

என்றிருப்பதே நேர்' என்று அக்குறளைப் புகழ்ந்தனர்.

ஒருநாள் ஔவையார் வேற்றூருக்குப்போய்த் திரும்பும் மார்க்கத்தில் போதுபோனதால் இன்றைக்கு இங்கே இரவை நீத்துப் போவோமென்று நினைத்து அவ்வூரிலிருந்தவர்களைப் பார்த்து, 'ஐயா! படுத்துக்கொள்ள இங்கு இடங் கிடைக்குமோ?' என்ன, அவர்களுட் சிலர் 'அம்மே! இந்தப் பட்டணத்துக்கு மேலண்டை ஒரு திருவாசற்சாவடி யிருக்கிறது, அதிற் படுக்க வேண்டியமட்டும் இடமிருக்கின்றது, ஆனால் ஒரு பைசாசம் அதிலிருந்து கொண்டு படுக்க வருகின்றவர்களை யெல்லாம் அறைந்து போடுகிறது, ஆகையால் எவரும் அதிலே சேரப் பயப்படுகிறார்கள்' என்றனர். அதைக்கேட்டு ஔவையார் 'பேயைப் பேயடிக்கப் போகிறதோ?' என்று சொல்லி, ஆங்கெய்திப் படுத்து நித்திரை போயினள். அந்நேரம்

வெளியே போயிருந்த பெண்ணுவேசம் வந்து ஔவையார் படுத்துக்கொண்டிருக்கிறதைக் கண்டு மிகவும் ஆங்காரத் துடனே ஜாமந்தோறும் 'எற்றெற்று' என்று வந்து அறைந்துபோகிற வழக்கப்படி முதற்ஜாமத்தில் தம்மை அறையவருகிறதைக் கண்டு ஔவையார் உறக்கம் நீங்கி விழித்துப் பார்த்து,

'வெண்பா விருகாலிற் கல்லானை வெள்ளோலை
கண்பார்க்கக் கையா லெழுதானைப் — பெண்பாவி
பெற்றுளே பெற்றாள் பிறர்நகைக்கப் பெற்றுளென்
றெற்றேமற் றெற்றேமற் றெற்று.'

என்று ஒரு வெண்பாப் பாடினர். அதனைக்கேட்டு அப் பேய் கல்வியறிவுடையதாதலால், 'எழுத்து வாசனை யில் லாத மூடனை இச்சித்த நம்முடைய பூர்வோத்திரத்தை யறிந்து சொன்ன இவள் தேவியே, இவளை யொன்றுஞ் செய்யப்போகாது' என்று பயந்து, அவ்விடம்விட்டு ஏகி இரண்டாஞ் சாமத்தில் மீண்டும் 'எற்றெற்று' என்று வந்தது. அப்போது ஔவையார்,

'கருங்குளவி சூரைத்தூ றீச்சங் கனிபோல்
வருந்தினர்க்கொன் றீயாதான் வாழ்க்கை—அரும்பகலே
இச்சித் திருந்தபொருள் தாயத்தார் கொள்வரென்
றெற்றேமற் றெற்றேமற் றெற்று.'

என்று மற்றொரு வெண்பாப் பாடினர். அது கேட்ட வுடனே பேய் ஓடிப்போய் மூன்றுஞ் சாமத்தில் திரும்பவும் 'எற்றெற்று' என்று வந்தது. அப்போது ஔவையார்,

'வான முளதான் மழையுளதான் மண்ணுலகில்
தான முளதாற் றயையுளதால் — ஆனபொழு
தெய்த்தோ மிளைத்தோமென் றேமாந் திருப்போரை
எற்றேமற் றெற்றேமற் றெற்று.'

என்று மீண்டு மொரு வெண்பாப் பாடினர். இப் பாடலைக் கேட்டு அலகை யோடிப்போயிற்று. பின்பு நான்காஞ் சாமத்தில் முந்தியபடியே இரைந்துகொண்டுவர ஔவையார்,

> 'எண்ணு யிரத்தாண்டு நீரிற் கிடந்தாலும்
> உள்ளீரம் பற்ருக் கிடையேபோல் — பெண்ணுவார்
> பொற்ெருடி மாதர் புணர்முலைமேற் சாராரை
> எற்றேமற் றெற்றேமற் றெற்று.'

என்று பாடிய வெண்பாவைக் கேட்டு அந்தப் பெண்ணு வேசம் ஒடுக்க மெய்தி ஔவையாரை வந்து வணங்க, ஔவையார் அதன்மேல் இரக்கமெய்தி அப்பேயுரு வடைந் திருந்த இராஜபுத்திரியை நோக்கி, 'உன் வரலாறென்னை?' என, அப்பேய் தான் அவ்வூராள்வோன் புத்திரியாயிருந் தும் ஒருநாள் உப்பரிகையின் மேற்றட்டிற் பந்தாடிக் கொண் டிருக்கையில், மாளிகையின் அடிவாரத்தில் வழிப் போக்கனுய் வந்து தங்கிய அழகனுன இராஜகுமாரனைக் கண்டு, மோகமெய்தி, 'நீ ஊர்ச்சாவடியில் இன்றிரவில் இன்னவிடத்தில் வந்திருந்தால் நான் அங்கு வந்து உம் மைச் சேருவேன்' என்று தன் காதோலையில் நகத்தால் எழுதி அவன் முன் போட்டதும், அவன் கல்வியறிவில் லாதவ னுதலால் அச்சாவடியிலிருந்த ஒரு குஷ்டரோகிக் குக் காட்ட, அந்தத் துஷ்டன் அவ்விளவலைப் பயமுறுத்தி ஊரைவிட் டோடிப்போகச் செய்து அவன் குறித்த விடத்தில் இருந்ததும், அதனை யறியாது தான் அவனைத் தழுவி அசங்கியப்பட்டு உயிர் மாய்த்துக்கொண்டதும் விவரமாகச் சொல்லக்கேட்டு, 'உனக்கு வேண்டிய வரம் என்ன?' என, அலகை, 'நான் மீண்டும் மானுட ஜன்மம் பெற்று இச்சித்த புருஷனை யணைந்து பின்பு எம்பெரு

மான் றிருவடி சேரும்படி அனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும்' என்று வேண்ட, அப்போது இப்பெண்ணுவேசத்தைப் போலவே அச்சாவடியில் இராஜபுத்திரி தனக்காக உயிரிழந்தாளென்று கேள்வியுற்றுத் தானும் வந்து உயிர் நீத்த அவளாற் காதலித்த இராஜபுத்திரனும் ஆவேசமாய்க் கிடந்து நிகழ்ந்தவைகளைக் கேட்டுவந்து வணங்க, ஔவையார், அன்புகூர்ந்து பெண்ணுவேசத்தை நோக்கி, 'நீ உறையூரிற் சென்று இராஜன் ஆலாத்திப் பெண்களுள் தலைமை பெற்றிருக்கும் மரகதவடிவிக்குப் பெண்ணுகப் பிறந்து, கற்பழியாமல் மேன்மை பெற்றிருந்து விரும்பிய புருடனையணைந்து சுகமடைவாயாக' என்று சொல்லிப் போக்கி, ஆணுவேசத்தை நோக்கி, 'நீ அவ்வூரிலே விறகுதலையனுகப் பிறந்திருந்து அவ்விராஜ குமாரத்தியை யடையக்கடவை' என்று அருள்புரிந்து போயினர்

திருக்கோவலூரிலே பெண்ணை நதிக்குத் தென்கரையில் குடிசை போட்டுக்கொண்டிருந்த பாரி என்னும் இடையன் வீட்டிற்கு ஔவையார் மழையில் நனைந்து நடுக்கிக் கொண்டு வர, அவ்வீட்டிலிருந்த கன்னிகைகளான அங்கவை, சங்கவை என்னும் பெண்கள் கண்டு ஔவைக்குத் தங்கள் கறுப்புச் சிற்றுடையைக் கொடுத்து நெருப்பிட்டுக் குளிர்காயச்செய்து முருங்கைக் கீரையை நெய்விட்டுச் சமைத்துக் கேழ்வரகு களியுடன் சாப்பிடச் செய்தனர்.

ஔவையார் உண்டு மகிழ்வெய்தி,

'வெய்தாய் நறுவிதாய் வேண்டளவுந் தின்பதாய்
நெய்தா னளாவி நிறம்பசந்த — பொய்யா
அடகென்று சொல்லி யமுதத்தை யிட்டார்
கடகஞ் செறிந்தகை யால்.'

என்று பாடி அவ்விடைப்பெண்கள் கொடுத்த நீலச் சிற்றுடையைச் சிறப்பித்து,

'பாரி பறித்த பறியும் பழையனூர்க்
காரி கொடுத்த களக்கொட்டும் — சேரமான்
வாரா யெனவழைத்த வாய்மையு மிம்மூன்றும்
நீலச்சிற் றுடைக்கு நேர்.'

என்றும் ஒருபாடல் பாடினர். இப்பாடலைப் பாடின வுடன் பாரி என்னும் இடையனுக்கு இராஜ செல்வத்தினும் மேம்பட்ட செல்வம் பெருகியது.

பின்பு ஔவையார் அக்கன்னிகைகளைத் தக்க வரனுக்கு மணம் புரிவிக்கவேண்டிக் கலியாணத்திற்கு வேண்டியன வெல்லாஞ் சித்தஞ் செய்வித்து, விநாயகக்கடவுளை,

'ஒருகொம் பிருசெவி மும்மதத்து நால்வாய்க்
கரியுரிவைக் கங்காளன் காளாய் — பரிவுடனே
கண்ணோலை போலை கடிதெழுத வாராயேல்
தண்ணெண்மை தீர்ப்பன் சபித்து.'

என்கிற வெண்பாப் பாடி வருவித்து அவர் கைப்படத் தாம் சொல்லியபடி அடியில் வருமாறு ஓலை எழுதுவித்துச் சேரன், சோழன், பாண்டியன் முதலான சகல அரசர்களுக்கும் அனுப்பினர்.

சேரனுக்குச் சீட்டு

'சேரலர்கோன் சேரன் செழும்பூந் திருக்கோவல்
ஊரளவுந் தான்வருக வுட்காதே — பாரிமகள்
அங்கவையைக் கொள்ள வரசர் மணமிசைந்தார்
சங்கவையை யுங்கூடத் தான்.'

சோழனுக்குச் சீட்டு

'புகார்மன்னன் பொன்னிப் புனலுடன் சோழன்
தகாதென்று தானங் கிருந்து — நகாதே
கடிதின் வருக கடிக்கோவ லூர்க்கு
விடியப் பதினெட்டா நாள்.'

பாண்டியனுக்குச் சீட்டு

'வையைத் துறைவன் மதுரா புரித்தென்னன்
செய்யத் தகாதென்று தேம்பாதே — தையலர்க்கு
வேண்டுவன கொண்டு விடியவீ ரொன்பானாள்
ஈண்டு வருக விரைந்து.'

அரசர்கள் இம்மணவோலை கண்டு கவீஸ்வரியான ஔவையாரது வேண்டுகோளைத் தடுக்கவொண்ணாதெனக் கருதி, அதிக வினயத்துடனே சதுரங்க சேனைகளுஞ் சூழக் கலியாணத்திற்கு வந்தார்கள். விவாக முகூர்த்த மானவுடனே ஔவையார் அவர்களுக்கு அதிக பிரிய வசனங்களைச் சொல்லிச் சந்தன புஷ்ப தாம்பூலாதிகளால் தக்கபடி யுபசரித்து 'அப்பன்மார்களே! நீவி ரெல்லீரும் எப்படி இக்கிழவியை அருமை பெருமைப் படுத்தினீர்களோ அப்படியே இவ்வேழை இடும் அற்ப உணவை யுண்டு களிக்கும்படி வேண்டுகின்றேன்' என்று மிக்க பரிவுடன் கேட்டுக்கொண்டனர்.

அதற்கவர்கள் பரிகாசமாய் 'நீர் உணவு செய்விப்பது உண்மையேயாயின் இப்போது நுங்கு தருவித்தாற் புசிப்போம்' என்றனர். அது நுங்குண்டாவதற்கு அகாலமான படியால் ஔவையார் அவர்கள் மநோபீஷ்டத்தை நிறைவேற்றவேண்டி வெட்டிவிறகா யுலர்ந்துகிடந்த சில பனந் துண்டுகளை நோக்கி,

'திங்கட் குடையுடைச் சேரனுஞ் சோழனும் பாண்டியனும்
மங்கைக் கறுகிட வந்துநின் றூர்மணப் பந்தலிலே
சங்கொக்க வெண்குருத் தீன்றுபச் சோலை சலசலத்து
நுங்குக்கண் முற்றி யடிக்கண் கறுத்து நுனிசிவந்து
பங்குக்கு மூன்று பழந்தர வேண்டும் பனந்துண்டமே.'

என்று ஒரு கலித்துறை பாடினர்.

உடனே கீழே விழுந்திருந்த அப்பனந்துண்டங்கள் குருத்துவிட்டு வளர்ந்து பச்சோலை சலசலவென் றசைய நுங்குக் குலைகளைத் தாங்கிக்கொண்டு நின்றன.

அதைக்கண்டு அரசர்கள் வெட்கமும் சந்தோஷமும் அடைய, அங்கு வந்திருந்த எல்லோரும் அளவிடற்கரிய ஆச்சரியத்தை யடைந்தார்கள்.

பின்பு பெண்ணை நதியைப் பால்நெய்யாகப் பெருகி வரும்படி,

'முத்தெறியும் பெண்ணை முதுநீ ரதுதவிர்ந்து
தத்திய நெய்பா றலைப்பெய்து — குத்திச்
செருமலைத் தெய்வீகன் றிருக்கோவ லூர்க்கு
வருமளவுங் கொண்டோடி வா.'

என்றும், வருணனைப் பொன்மாரி பெய்யும்படி,

'கருணையா லிந்தக் கடலுலகங் காக்கும்
வருணனே மாமலையன் கோவல் — திருமணத்தில்
முன்மாரி பெய்யு முதுவா ரியைமாற்றிப்
பொன்மாரி யாகப் பொழி.'

என்றும், பின்பு திருக்கோவலூரைச் சிறப்பித்துப்,

'பொன்மாரி பெய்யுமூர் பூம்பருத்தி யாடையாம்
அந்நாள் வயலரிசி யாகுமூர் — எந்நாளும்
தேங்குபுக ழேபடைத்த சேதிமா நாடதனில்
ஓங்குந் திருக்கோவ லூர்.'

என்கிற செய்யுட்களையும் பாடினர்.

கலியாணத்தில் மேலே சொன்ன அங்கவை சங்கவை யென்னும் பெண்களுக்கு இடையர் மரபின் வழக்கப்படி ஆடு சீதனஞ் சேரனைக் கொடுக்கும்படிக் கேட்டபோது அவ்வரசன் பொன் ஆடு கொடுக்க, அதை ஔவையார் வியந்து,

'சிரப்பான் மணிமவுலிச் சேரமான் றன்னைச்
சுரப்பாடி யான்கேட்கப் பொன்னாடொன் — றீந்தான்
இரப்பவ ரென்பெறினுங் கொள்வர் கொடுப்பவர்
தாமறிவர் தன்கொடையின் சீர்.'

என்று ஒரு வெண்பாப் பாடிப் பின்பு சோழனையும் பாண்டியனையும் நோக்கி 'நீவிர் இச்சிறுமியர்களுடன் சுக மாய் வாழக் கடவீர்கள்' என்று ஆசீர்வதித்து,

'ஆயன் பதியி லரன்பதிவந் துற்றளகம்
மாயனா துங்கருவி யானாலும் — தூயமணிக்
குன்றுபோல் வீறு குவிமுலையா டன்னுடனீர்
இன்றுபோ லென்று மிரும்.'

என்று பாடியருளினார்.

ஒருகால் உறையூரிலே குலோத்துங்கசோழன் தன் சமஸ்தான வித்வானான ஒட்டக்கூத்தனும், பட்டமகிஷி யுடன் பாண்டி நாட்டிலிருந்து ஸ்ரீதனமாக வந்த புகழேந் திப்புலவரும் தொடர்ந்துவர, பாதசாரியாய் உலாவிவரும்

போது வீதிகளிலொன்றில் ஒருவீட்டுத் தெருத்திண்ணையில் இரண்டு கால்களையும் நீட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்த ஔவையார் சோழனைக் கண்டவுடன் ஒருகாலை மடக்கிக் கொண்டனர்; அருகிற் புகழேந்திப்புலவர் இருக்கிறதைப் பார்த்தவுடனே மற்றக் காலையும் மடக்கிக்கொண்டனர்; அவர்களை அடுத்தாற்போல வந்த ஒட்டக்கூத்தனைக் கண்டவுடனே இரண்டு கால்களையும் நீட்டினர். இதனைக் கண்ணுற்ற ஒட்டக்கூத்தன் அவமானமும் சீற்றமு மூண்டவனாய் ஔவையாரை நோக்கி, 'ஓ கிழவீ! இவ்வாறு என்னை அவமதித்தது என்னை?' என, ஔவையார் 'அரசன் கிரீடாதிபதியாதலால் அவனுக்கு ஒரு காலையும், புகழேந்திப்புலவர் ஒரு மகாவித்வானாகையால் அவருக்காக இரண்டு காலையும் மடக்கினேன்; நீயோ கல்விநிறைவில்லா வீண்புலமை பாராட்டுமொரு மூடனாகையால் இரண்டு காலையும் நீட்டினேன்' என்று சொல்லி, 'உண்மையாகவே நீயும் புகழேந்தியைப்போல் ஒரு சிறந்த வித்வானாயின் சோழனையும் அவனாட்டையுஞ் சிறப்பித்துச் சந்திரனுக்குப் பெயராகும் ஒரு பதத்தை யொரு பாவினீற்றடியில் மூன்றிடங்களில் பிரயோகப்படுத்திப் பாடும் பார்ப்போம்' என்று சொன்னார். ஒட்டக்கூத்தன் அவ்வாறே தன் அரசனாகிய சோழனையே பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கருதி நற்றாயிரங்கற்றுறையில்,

'வெள்ளத் தடங்காச் சினவாளை வேலிக் கமுகின் மீதேறித்
துள்ளி முகிலைக் கிழித்துமழைத் துளியோ டிறங்குஞ் சோணாடா
கள்ளக் குறும்பர் குலமறுத்த கண்டா வண்டர் கோபாலா
பிள்ளை மதிகண் டப்பேதை பெரிய மதியு மிழந்தாளே.'

என்று ஒரு பாட்டுப் பாடினர்.

இதைக்கேட்டு ஔவையார் ஒட்டக்கூத்தனை நோக்கி, 'உன் பாவில் ஒரு சந்திரன் குறைந்ததே' என்று சிலேடையாக,

'ஒட்டா ஒருமதி கெட்டாய்'

என்று கூறிப் பின்பு புகழேந்தியை நோக்கி, 'நீரும் அவ் வண்ணமாகப் பாடக்கடவீர்' என்றார். அவரும் நன்றாய் இரங்கற் றுறையிலேயே,

'பங்கப் பழனத் துழுமுழவர்
பலவின் கனியைப் பறித்ததென்று
சங்கிட் டெறியக் குரங்கிளநீர்
தனைக்கொண் டெறியுந் தமிழ்நாடா
கொங்கர்க் கமரா பதியளித்த
கோவே ராச குலதிலகா
வெங்கட் பிறைக்குங் கரும்பிறைக்கும்
மெலிந்தப் பிறைக்கும் விழிவேலே.'

என்று ஒரு பாவில் மூன்றுபிறை வரும்படியாகப் பாடினர்.

இதனைக் கேட்டு ஒட்டக்கூத்தன் வெட்கி, அன்று முதலாகக் கர்வமடங்கி யிருந்தனன்.

தென்னாட்டிலே ஒருநாள் ஔவையார் அதிக பசியால் வருந்தி ஒரு சமுசாரி வீட்டுத் தெருத்திண்ணையில் மிகுந்த இளைப்போடு வந்திருந்தனர். அப்போது வெளியே வந்த வீட்டுக்காரனை ஔவையார் கண்டு, 'அப்பா, எனக்கு மெத்தப் பசியாயிருப்பதால் உங்கள் வீட்டிலிருந்து கொஞ் சங் கூழாயினும் வார்த்தால், உண்டு பசியாறிப் போவேன்' என்றார். மிகவும் சாதுவான அவ்வில்லோன் அவருடைய பரிதாப வார்த்தைக் கிணங்கி, 'பெண்ணின் குணமறிவேன் சம்பந்தி வாயறிவேன்' என்பதற்கேற்க, தன் பெண்சாதி

குணத்தைத் தான் அறிந்தவனாகையால், ஔவையாரை வீட்டிற்குள் அழைத்துப்போகாமல் தெருத்திண்ணையிலேயே இருக்கவைத்துத் தான்மாத்திரம் உள்ளே நுழைந்து, பிடாரியைப் பெண்டாகக் கொண்ட மனையாளிடத்திற் சென்று, அவளுடைய உத்தரவின்பேரில் அருகேயிருந்து, அவளுக்குத் தன்பேரில் விசுவாச முண்டாகும்படி இச்சக வார்த்தைகளைச் சொல்லி, மெல்ல முகந்துடைத்துத் தான் ஒரு பெண்போல அவளுக்குத் தலைசீவி, சிக்கறுத்து, பேன்பார்த்து, ஈருருவி, அதிக பயபக்தியுடனே எங்கே கோபித்துக் கொள்ளுகிறாளோ என அஞ்சி, சமயம் பார்த்து, மெய்நடுங்கி நாக்குழற, மெல்ல உதடோடு உதடு அசைய, 'ஒரு பழுத்தகிழவி கொஞ்சங்கூழுக்கு வந்திருக்கிறாள்' என்ற சங்கதியை அவள்காதிற் போட, உடனே அவள், 'ஏனவாயனைக் கண்டாளாம் ஏணிப்பந்தம் பிடித்தாளாம்' என்கிறபடி, தன் புருஷன் மேதக குணத்தைப் பார்த்துத் தீயில்விழுந்த நாகம்போலச் சீறிப் பூதம் போல ஆர்ப்பரித்து, 'உன் பவிஷுக்கு விருந்து ஒரு கேடா? உனக்குத் தொலைக்கிறதுமல்லாமல் ஊருக்குந் தொலைக்கவா?' என்று பேய்ப்பாட்டுகளைப் பாடி, ஆசையெல்லாந் தீர வட்டித்து, கழுநீர்ப்பானையை யேந்திவந்து அவன் தலையிலே அபிஷேகஞ்செய்து, திருவலகு (துடைப்பக்கட்டு) கொண்டு வெண்சாமரைவீசி, சுளகு (பழமுறம்) எடுத்து ஆலவட்டம் பரிமாறி, பரிவேட்டை விடுவது போல் அவனை வீட்டிற்குந் தெருவுக்குமாகத் துரத்தித் துரத்தி யடித்தாள்.

அப்போது வீட்டுத் தலைவன், பெண்டாட்டிகொண்டு திண்டாட்டப்படுவதைக் கண்டு ஔவையார் அதிக இரக்கமுற்று,

'இருந்து முகந்திருத்தி ஈரோடுபேன் வாங்கி
விருந்துவந்த தென்று விளம்ப — வருந்திமிக
ஆடினாள் பாடினா ளாடிப் பழமுறத்தால்
சாடினா ளோடோடத் தான்.'

என்கிற செய்யுளைப் பாடினார். பிறகு கணவன் மிகவும் வேண்டிக்கொள்ள, அவள் சற்று மனமிரங்கி அன்னமிட்ட போது,

'காணக்கண் கூசுதே கையெடுக்க நாணுதே
மாணொக்க வாய்திறக்க மாட்டாதே — வீணுக்கென்
என்பெல்லாம் பற்றி யெரிகின்ற தையையோ
அன்பில்லா ளிட்ட வமுது.'

என்று பாடினார்.

பிறகு வந்து வணங்கிய அவள் கணவனை நோக்கி, அவன் இல்வாழ்க்கையை இகழ்ந்துபேசி, அவன் துறவு பூண் டொழுகும்படி வற்புறுத்துமாறு அடியில் வருஞ் செய்யுட்களைப் பாடியருளினர்.

'சண்டாளி சூர்ப்பநகை தாடகையைப் போல்வடிவு
கொண்டாளைப் பெண்டென்று கொண்டாயே-தொண்டா
செருப்படிதான் செல்லாவுன் செல்வமென்ன செல்வம்
நெருப்பிலே வீழ்ந்திடுத னேர்.'

'பர்த்தாவுக் கேற்ற பதிவிரதை யுண்டானால்
எத்தாலுங் கூடி யிருக்கலாம் — சற்றேனும்
ஏறுமா றாக விருப்பளே யாமாயிற்
கூறாமற் சன்னியாசங் கொள்.'

ஏசி யிடலி னிடாமையே நன்றெதிரிற்
பேசு மனையாளிற் பேய்நன்று — நேசமிலா
வங்கணத்தி னன்று வலியபகை வாழ்வில்லாச்
சங்கடத்திற் சாதலே நன்று.'

ஒருநாள் சோழராஜன் தன்சமஸ்தான வித்வான்களை யழைப்பித்து, 'நீங்கள் நாளைய வுதயத்துக்கு நாலு கோடிக் குப் பாடல் பாடி வரவேண்டும்' என்று ஆக்கியாபித்தான். அதைக் கேட்ட அவ் வித்வான்கள் நாலு கோடிக்கு எங்ஙனம் பாடுவது? என ஒன்றுந் தோன்றாது அதிக வியாகூலத்துடனே அவரவர்கள் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தார்கள். ஒளவையார் அவ்வழியாக வரும்போது அவர்கள் விசனமுற் றிருப்பதைக் கண்டு, 'ஏன் முகம்வாடி ஏக்கமுற் றிருக்கின்றீர்கள்?' என்று கேட்க, அவர்கள், 'அம்மணீ, எங்களைச் சோழன் நாளைய வுதயத்திற்குள்ளே நாலு கோடிக் குப் பாடல் பாடி வரும்படி ஆக்கியாபித்திருக்கிறார்; இன்னும் ஒரு பாட்டுக்கும் வழியில்லை. ஆகலின், இன்றிராத்திரிக்குள் நாலு கோடி எவ்வண்ணம் பாடப்போகிறோமென்று திகைத்திருக்கிறோம்' என்றனர். அதைக்கேட்டு ஒளவையார், 'ஓ புலவீர்காள், நீவிர் வருந்துதலொழிமின், இதோ ஒருநொடியிற் பாடித்தருகிறேன்' என்று பின் வரும் பாடல்களைப் பாடிக்கொடுத்தனர்.

'மதியாதார் முற்றம் மதித்தொருகாற் சென்று
மிதியாமை கோடி பெறும்.'

'உண்ணீருண் ணீரென் றுபசரியார் தம்மனையில்
உண்ணாமை கோடி பெறும்.'

'கோடி கொடுத்துங் குடிப்பிறந்தார் தம்மோடு
கூடுதல் கோடி பெறும்.'

'கோடானு கோடி கொடுப்பினுந் தன்னுடைநாக்
கோடாமை கோடி பெறும்.'

என்கிற பாடல்களைக் கேட்டவுடனே வித்வான்கள் யாவரும் சூரியனைக் கண்ட தாமரை மலர்போல் முகமலர்ந்து

அப்பாடலைப் பெற்றுக்கொண்டுபோய் அரசன்முன் வைக்க அரசன் மகிழ்வடைந்தனன்.

ஒருநாள் ஔவையார் காடுகளும் மலைகளும் அடர்ந்த மார்க்கமாகப் போய்க்கொண் டிருக்கும்போது, சுப்பிர மணியக்கடவுள் ஔவையாரை ஏமாற்றிப் பரிகாசஞ் செய்யவெண்ணி ஓர் எருமை மேய்க்குஞ் சிறுவனைப்போல் உருவெய்தி ஒரு நாவன்மரத்தின்மீதேறிப் பழங்களைப் பறித்துத் தின்றுகொண் டிருப்பவர்போற் காட்டியருளி னார். ஔவையார் அந்த மரத்தடியில் வந்து ஆயாசத் தால் உட்கார்ந்து, மரத்தின்மே லிருக்கும் மாட்டுக்காரப் பையனைப் பார்த்து 'அடா தம்பி, எனக்கு மிகவும் ஆயாச மாக விருக்கிறபடியால், கொஞ்சம் நாவற்பழம் பறித்துப் போடு' என்று வேண்டினள். அதற்கு அந்தப் பைய னாகிய சுவாமி, 'ஓ கிழவியே, உனக்குச் சுடுகிற பழங்கள் வேண்டுமா? சுடாத பழங்கள் வேண்டுமா? சொல்' என்றார். ஔவையார் ஆச்சரியப்பட்டு நாவற்பழத்திற் சுடுகிற பழமு மிருக்குமா என்று ஆலோசித்து ஒன்றுந் தோன்றாமையால், 'அப்பா, சுடுகிற பழம் எனக்கு வேண் டுவதில்லை, சுடாத பழமே வேண்டும்' என்றார். உடனே, பையன் மரக்கிளைகளைக் கையால் பிடித்துக் குலுக்கிவிட் டான். அதிலிருந்து கனிந்த பழங்களும் கனியாத பழங் களும் கீழே யுதிர்ந்தன. அப்போது ஔவையார் கனிந்த பழங்களிற் சிலவற்றைப் பொறுக்கிப் பார்த்து அவைகளில் தரையிலிருந்த மணல் ஒட்டிக்கொண் டிருந்தமையால், அதை வாயினால் ஊதினார். அதைப் பார்த்த மாட்டுக் காரப்பையன், 'ஓ கிழவீ, சுடாதபழங் கேட்ட நீ இப்போது சுடுகிற பழத்தைத் தின்னப்போகிறையே, வாய் வெந்து விடப்போகிறது, நன்றாக வூதி ஆறின பின்னர்ச் சாப்பிடு'

என்றுன் ஔவையார் அப்போது சுடாதபழம் காய் என்று தெரிந்துகொண்டு, 'இக் கருத்து முன்னமே நமக்குத் தெரியாமற் போயிற்றே' என்று வெட்கமுற்று,

'கருங்காலிக் கட்டைக்கு நாணுக்கோ டாலி
இருங்கதலித் தண்டுக்கு நாணும் — பெருங்கானில்
காரெருமை மேய்க்கின்ற காளைக்கு நான்றோற்ற
தீரிரவு துஞ்சாதென் கண்.'

என்று ஒரு வெண்பாப் பாடினர். இவ் வெண்பாவைக் கேட்டவுடனே மாட்டுக்காரப் பையனாயிருந்த சுப்பிரமணியக் கடவுளுக்கு ஔவையார்பால் அருண்மிகுந்து மரத்தை விட்டிறங்கித் தம்முடைய நிஜரூபமெய்தி அவர் கரங்களைப் பற்றிக்கொண்டு, 'நான் உம்முடன் விளையாட வந்ததே யன்றி இகழ்வதற்கன்று; உலகத்தில் உமக்குச் சமான மானவர்கள் யாரிருக்கிறார்கள்? ஆகையாற் சந்தோஷமாக இரும்' என்று சொல்லி, 'உம்முடைய வாக்கால் உலோகோபகாரமாக முக்கிய நீதிகளைச் சுருக்கமாக வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன்; ஆனதனால் அவைகளைச் சொல்லக்கடவை' என, ஔவையார் 'அதென்ன?' என்று வினவ, சுப்பிரமணியக் கடவுள், 'உலகத்தில் கொடியது, இனியது, பெரியது, அரியது இன்னின்னதென் றுரைக்கவேண்டும்' என்றனர். ஔவையார் அதுகேட்டு,

கொடியது

'கொடியது கேட்கி னெடியவெவ் வேலோய்
கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது
அதனினுங் கொடிது இளமையில் வறுமை
அதனினுங் கொடிது ஆற்றொணாக் கொடுநோய்
அதனினுங் கொடிது அன்பிலாப் பெண்டிர்
அதனினுங் கொடிது
இன்புற வவர்கையி லுண்பது தானே.'

இனியது

'இனியது கேட்கிற் றனிநெடு வேலோய்
இனிது இனிது ஏகாந்த மினிது
அதனினு மினிது ஆதியைத் தொழுதல்
அதனினு மினிது அறிவினர்ச் சேர்தல்
அதனினு மினிது அறிவுள் ளோரைக்
கனவிலு நனவிலுங் காண்பது தானே.'

பெரியது

'பெரியது கேட்கி னெரிதவழ் வேலோய்
பெரிது பெரிது புவனம் பெரிது
புவனமோ நான்முகன் படைப்பு
நான்முகன் கரியமா லுந்தியில் வந்தோன்
கரிய மாலோ வலைகடற் றுயின்றோன்
அலைகடல் குறுமுனி யங்கையி லடக்கம்
குறுமுனி யோகல சத்திற் பிறந்தோன்
கலசமோ புவியிற் சிறுமண்
புவியோ அரவினுக் கொருதலைப் பாரம்
அரவோ வுமையவள் சிறுவிரன் மோதிரம்
உமையோ விறைவர் பாகத் தொடுக்கம்
இறைவரோ தொண்ட ருள்ளத் தொடுக்கம்
தொண்டர்தம் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே.'

அரியது

'அரியது கேட்கின் வரிவடி வேலோய்
அரிதரிது மானிட ராத லரிது
மானிட ராயினுங் கூன்குருடு செவிடு
பேடு நீங்கிப் பிறத்த லரிது
பேடு நீங்கிப் பிறந்த காலையும்
ஞானமுங் கல்வியும் நயத்த லரிது
ஞானமுங் கல்வியும் நயந்த காலையும்
தானமுந் தவமுந் தாஞ்செய லரிது
தானமுந் தவமுந் தாஞ்செய்வா ராயின்
வானவர் நாடு வழிதிறந் திடுமே.'

என்று நான்கு அகவல்களைப் பாடி முடித்து,

‘மூவர் கோவையும் மூவிளங் கோவையும்
பாடிய வென்றன் பனுவல் வாயால்
என்னையும் பாடுக வென்றவன யெங்ஙனம்
பாடுது மியாஅங் களிறுபடு செங்களம்
கண்ணிற் காணீர் வெளிறுபடு நல்யாழ்
விருப்பமாய்க் கேளீர்
இலவ வாய்ச்சிய ரிளமுலை புல்லீர்
புலவர் வாய்ச்சொற் புலம்பலுக் கிரங்கலீர்
உடீஇ ருண்ணீர் கோடீர் கோள்ளீர்
ஓவாக் கானத் துயர்மரம் போலத்
தாவாக் கனியிற் றேன்றி னீரே.’

என்கிற அகவலைப் பாடக்கேட்டுச் சுப்பிரமணியர் மிகவுஞ் சந்தோஷ மடைந்தவராய் ஔவையாரிடத்தில் விடை பெற்றுக்கொண்டு மறைந்துபோயினர்.

ஒருநாள் ஔவையார் விநாயகக் கடவுளின் பூஜை விரைவாகச் செய்ய, அக்கடவுள், ‘வழக்கப்படியன்றி விரைந்து பூஜைசெய்வது என்ன?’ என்று வினவ, ‘சுவாமீ, சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும் சேரமான் பெருமா ணாயனாரும் ஆதியுலாவும் பொன்வண்ணத் தந்தாதியும் பாடி, அவைகளை அரங்கேற்றும்படி கயிலாயத்திற்குச் செல்கின்றார்கள்; என்னையும் அழைத்தார்கள்’ என, விநாயகர், ‘அவர்கள் சேர்வதற்குமுன் உன்னைக் கயிலாயத் தில் விடுவேன், கிரமப்படி பூஜை செய்’ என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர். அவ்வாறே சாவதானமாகப் பூசை செய்து சீதக்களப என்று தொடங்கும் அகவல் பாடித் துதித்துப் பூஜையை முடித்தார். உடனே, விநாயகக்கட வுள் விஸ்வரூபங்கொண்டு தமது துதிக்கையால் எடுத்து விட ஔவையார் கயிலாயத்தை யடைந்தனர். பின்பு

வந்து சேர்ந்த அவ்விருவரும் ஔவையாரைக் கண்டு அதிசயப்பட்டு வினவியபோது,

'மதுர மொழிநல் லுமையாள் புதல்வன் மலர்ப்பதத்தை
முதிர நினையவல் லார்க்கரி தோ முகில் போன்முழங்கி
அதிர வருகின்ற யானையுந் தேரு மதன்பின்சென்ற
குதிரையுங் காதங் கிழவியுங் காதங் குலமன்னனே.'

என்றுபாடி விடைதந்தனர்.

ஒரூரில் ஒரு குறவனுக்கு இரண்டு மனைவியர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களுள் இளையாள்பேரிற் குறவன் மோகமுடையவனாக இருந்தான். ஒருநாள் குறவன் வேற்றாருக்குப் போய்வரவேண்டி மனைவியர்களை நோக்கி, 'நான் அன்பாக வளர்க்கும் இப்பலாவை நீங்களிருவரும் பத்திரமாகப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்' என்று சொல்லிப் போயினான். அவன் போனபிறகு இளையாள் அம்மரத்தை வெட்டிவிட்டுக் குறவன் வந்தபோது மூத்தாள்மேல் பழி சுமத்தினள். நிரபராதியாகிய மூத்தாள், கணவன் என்ன செய்வானோ என்று துக்கித்துக்கொண் டிருந்தாள். ஔவையார் அப்போது அங்குத் தற்செயலாய் வந்து அவள் குறைகேட்டு, 'பயப்படாதே' என்று சொல்லிப் பலாத் தழைக்கும்படி,

'கூரிய வாளாற் குறைத்திட்ட கூன்பலா
ஓரிதழாய்க் கன்றா யுயர்மரமாய்ச் — சீரியதோர்
வண்டுபோற் கொட்டையாய் வண்காயாய்த் தின்பழமாய்
பண்டுபோ னிற்க பலா.'

என்று பாடின மாத்திரத்திலே, வெட்டுண்ட மரம் தளிர்த்துத் தழைத்தது.

மற்றொரு காலத்திற் பாண்டியன் அக்காலத்திலுள்ள சங்கப்புலவர் முதலிய சகல வித்வான்களுடைய கல்வித் திறத்தையும் பரீக்ஷிக்க எண்ணமுடையவனாய், மாற்று யர்ந்த செம்பொன்னாற் செய்த நான்கு பருத்த கொலுசு களில் தொங்குகின்ற ஓர் ஊஞ்சற்பலகையை யமைத்து அதன்மீது திரளாகப் பொற்குவையிட்டு, 'இந்நான்கு கொலுசுகளும் அற்று விழும்படி இன்னதினத்தில் யாரா யினும் பாடுவார்களாயின், அவருக்குத் தகுந்த மரியாதை யுடன் இப்பொற்குவியலையும் பரிசாகக் கொடுப்போம்' எனச் சகல தேசங்களிலும் பறையறைவித்தான்.

இச்சங்கதி கேள்வியுற்ற வித்வசிரோமணிகள் யாவ ரும் முன்னிற்க அஞ்சி வருந்தினர். அத்தருணத்தில் அவ் வழியாக வந்த ஔவையார் கேட்டு உள்ளே நுழைந்து, பின்வருஞ் செய்யுட்களில் ஒவ்வொன்றைச் சொல்ல, ஒவ்வொரு சங்கிலியாக நான்கும் அறுந்து விழுந்தன.

'ஆர்த்தசபை நூற்றொருவ ராயிரத்தொன் றாம்புலவர்
வார்த்தை பதினா யிரத்தொருவர் — பூத்தமலர்த்
தண்டா மரைத்திருவே தாதாகோ டிக்கொருவர்
உண்டாயி னுண்டென் றறு.'

'தண்டாம லீவது தாளாண்மை தண்டி
அடுத்தக்கா லீவது வண்மை — அடுத்தடுத்துப்
பின்சென்றா லீவது காற்கூலி பின்சென்றும்
ஈயானைச் சம்போ லறு.'

'உள்ள வழக்கிருக்க வூரார் பொதுவிருக்கத்
தள்ளி வழக்கதனைத் தான்பேசி — எள்ளளவும்
கைக்கூலி தான்வாங்குங் காலறுவான் றன்கிளையும்
எச்சமறு மென்றா லறு.'

'வழக்குடையா னிற்ப வலியானைக் கூடி
வழக்கை யழிவழக்குச் செய்தோன் — வழக்கிழந்தோன்
சுற்றமுந் தானுந் தொடர்ந்தழுத கண்ணீரால்
எச்சமறு மென்று லறு.'

பின்பு ஒருநாள் ஸ்திரீகளின் நடவடிக்கைகளைச் சிலர் இகழ்ந்து பேசிக்கொண்டிருப்பதைச் செவியுற்ற ஔவையார் அதனைப் பொறாராகி,

'நல்லார்க ளெல்லாரும் நல்லாரே தன்மையால்
வல்லாராற் கேடு படாராயின் — நல்லறி
வாண்மக்கட் பற்பலர்க்கே யுண்டாகும் பெண்டிரும்
மாண்பு கெடுக்கா விடின்.'

என்றொரு பாடலைப்பாடி அவர்கள் வாயடங்கச் செய்தார்.

பின்னும் ஔவையார் பற்பல சமயங்களிற் பாடிய தனிப்பாடல்கள்

வேளூர்ப்பூதன் விருந்திட்டதைப்
புகழ்ந்து பாடியது.

'வரகரிசிச் சோறும் வழுதுணங்காய் வாட்டும்
முரமுரென வேபுளித்த மோரும் — திரமுடனே
புல்வேளூர்ப் பூதன் புகழ்ந்துபரிந் திட்டசோ
றெல்லா வுலகும் பெறும்.'

கோரைக்காலி லிருக்கும் ஆழ்வான் கொடையை
நிந்தித்துப் பாடியது.

'கரியாய்ப் பரியாகிக் காரெருமை தானாய்
எருதாய் முழப்புடவை யாகித் — திரிதிரியாய்த்
தேரைக்கால் பெற்றுமிகத் தேய்ந்துகா லோய்ந்ததே
கோரைக்கா லாழ்வான் கொடை.'

ஈகையில்லானைக் குறித்துப் பாடியவை.

பாடல் பெறானே பலர்மெச்ச வாழானே
நாடறிய நன்மணங்க ணடானே — சேடன்
இவன்வாழும் வாழ்க்கை யிருங்கடல்சூழ் பாரில்
கவிழ்ந்தேன் மலர்ந்தென்ன காண்.'

'சுற்றுங் கருங்குளவி சூரத்து ராரியப்பேய்
எற்றுஞ் சுடுகா டிடிகரையின் — புற்றில்
வளர்ந்த மடற்பனைக்குள் வைத்ததே னொக்கும்
தளர்ந்தோர்க்கோன் றீயார் தனம்.'

முல்லான் என்பவனைப் புகழ்ந்து பாடியது.

'காவலயிலோன் றுவர் கடும்பகலி லொன்றுவர்
மாவலயிலோன் றுவர் மனிதரெலாம் — சாலவே
முல்லானைப் போல முகமுமக மும்மலர்ந்த
நல்லானைக் கண்டறியோ நாம்.'

பிரமனை நிந்தித்துப் பாடியது.

'அற்றதலை போக அறாததலை நான்கினையும்
பற்றித் திரிகிப் பறியேனோ — வற்றும்
மரமனையா னுக்கிந்த மானை வகுத்த
பிரமனையான் காணப் பெறின்.'

அரசன், 'மந்திரியாக யாரை நியமிக்கவேண்டும்'
என்றபோது சொல்லியது.

'நூலெனிலோ கோல்சாயும் நுந்தமரேல் வெஞ்சமராம்
கோலெனிலோ வாங்கே குடிசாயும் — நாலாவான்
மந்திரியு மாவான் வழிக்குத் துணையாவான்
அந்த வரசே யரசு.'

சோமன் என்னும் பிரபுவின்மேற் பாடியது.

'நிழலருமை வெய்யிலிலே நின்றறிமி னீசன்
கழலருமை வெவ்வினையிற் காண்மின் — பழையதமிழ்ச்
சொல்லருமை நாலிரண்டிற் சோமன் கொடையருமை
புல்லரிடத் தேயறிமின் போய்.'

பாண்டியன் கலியாணத்தில் விருந்துண்டபோது பாடியது.

'வண்டமிழைத் தேர்ந்த வழுதி கலியாணத்
துண்ட பெருக்க முரைக்கக்கேள் — அண்டி
நெருக்குண்டேன் தள்ளுண்டேன் நீள்பசியி னாலே
சுருக்குண்டேன் சோறுண்டி லேன்.'

ஒருபுலவன் மண்ணைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு இதென்ன என்றபோது பாடியது.

'கற்றதுகைம் மண்ணளவு கல்லா துலகளவென்
றுற்ற கலைமடந்தை யோதுகிறாள் — மெத்த
வெறும்பந் தயங்கூற வேண்டாம் புலவீர்
எறும்புந்தன் கையாலெண் சாண்.'

வாதநாடி யடங்கில் ஒருநாளிலும், சிலேத்துமநாடி யடங்கில் ஒரு நாழிகையிலும், பித்தநாடி யடங்கில் ஒரு நிமிஷத்திலும் உயிர் நீங்கும் என்று பாடியது.

'வாதக்கோ னாளையென்றான் வையைக்கோன் பின்னையென்றான்
ஏதக்கோன் யாதேனு மில்லையென்றான் — ஓதக்கேள்
வாதக்கோன் சொல்லதினும் வையைக்கோன் சொல்லதினும்
ஏதக்கோன் சொல்லே யினிது.'

உலகத்தவரை நோக்கிப் பாடிய செய்யுட்கள்.

'சொல்லாம லேபெரியர் சொல்லிச் சிறியர்செய்வர்
சொல்லியுஞ் செய்யார் கயவரே — நல்ல
குலாமாலை வேற்கண்ணாய் கூறுவமை நாடிற்
பலாமாவைப் பாதிரியைப் பார்.'

'இலக்கணக் கவிஞர்சொ லின்பந் தேடுவர்
மலக்குசோற் றேடுவர் வன்க ணாளர்கள்
நிலத்துறுங் கமலத்தை நீளும் வண்டதீ
தவலக்குறை கமலத்தைச் சாருந் தன்மைபோல்

'கல்வி யுடையீர் கருங்கா னகத்திடையே
நெல்லி யிலையுதிர்ந்து நிற்பதேவன் — வல்லாய்கேள்
வெல்லா வழக்கை விலைவாங்கி வெல்விக்கும்
வல்லாளன் சுற்றம்போன் மாண்டு.'

'மாடில்லான் வாழ்வும் மதியில்லான் வாணிபமன்
னாடில்லான் செங்கோ னடாத்துவதும் — கூடுங்
குருவில்லா வித்தை குணமில்லாப் பெண்டு
விருந்தில்லான் வீடும் விழல்.'

'நிட்டூர மாக நிதிதேடு மன்னவனும்
இட்டதனை மெச்சா விரப்போனும் — முட்டவே
கூசிநிலை நில்லாக் குலக்கொடியுங் கூசிய
வேசியுங் கெட்டு விடும்.'

'நேசவனக்கா ளுவிடத்து நெஞ்சார வேதுதித்தல்
ஆசானை யெவ்விடத்து மப்படியே — வாச
மனையாளைப் பஞ்சணையில் மைந்தர்தமை நெஞ்சில்
வினையாளை வேலைமுடி வில்.'

ஆலைப் பலாவாக்க லாமோ வருஞ்சுணங்கன்
வாலை நிமிர்க்க வசமாமோ — நீலநிறக்
காக்கைதனைப் பேசுவிக்க லாமோ கருணையிலா
மூர்க்கனைச்சீ ரக்கலா மோ.'

'காசினியிற் பிள்ளைக் கவிக்கம் புலிபுலியாம்
பேசு முலாவிற் பெதும்பைபுலி — ஆசு
வலவற்கு வண்ணம் புலியாமற் றெல்லாப்
புலவர்க்கும் வெண்பாப் புலி.'

'தாயோ டறுசுவைபோந் தந்தையோடு கல்விபோம்
சேயோடு தான்பெற்ற செல்வம்போம் — ஆயவாழ்
வுற்று ருடன்போ முடற்பிறப்பாற் றோள்வலிபோம்
பொற்றாலி யோடெவையும் போம்.'

'போந்த வுதாரனுக்குப் பொன்றுரும்பு சூரனுக்குச்
சேர்ந்த மரணஞ் சிறுதுரும்பாம் — ஆய்ந்த
அறிவோர்க்கு நாரி யருந்துரும்பா மில்லத்
துறவோர்க்கு வேந்தன் றுரும்பு.'

'செம்மான் கரத்தன்ருள் சேயா நெடியோவன
அம்மா னெனப்பெற் றருள்வேலா — இம்மான்
கரும்பிறைக்கும் வெண்பிறைக்குங் கண்ணம் பிறைக்கும்
அரும்பிறைக்குங் கூந்த லவண.'

சிவதோத்திரம்

'மேற்பார்க்க மைந்தரும் மூவா வெருதும் விளங்குகங்கை
நீர்ப்பாய்ச் சலுநன் நிலமுமுண் டாகியு நின்னிடத்திற்
பாற்பாக் கியவதி நீங்கா திருந்தும் பலிக்குழன்றீர்
ஏற்பார்க் கிடாமலன் றேபெருங் கோயி லிறையவனே.'

ஔவையார் பந்தன் என்னும் ஒரு வைசியன்மேல் ஓரந்தாதி பாடி அப்பிரபு நாகலோகஞ்சென்று அருமையாகப் பெற்றுவந்த பொற்படாங் கொடுக்கப் பெற்று அதை உடம்பில் தரித்து முதுமை நீங்கி யிளமை பெற்றும், * அருநெல்லிக் கனியிற் பாதிப்பழம் பெற்று அதனையுண்டு வெகுகாலம் ஜீவித்தும் இருந்தனர் என்று சொல்லுகின்றனர். இவ்வாறே அசதியென்னுங் கோகுலவரசன்மேல் ஒரு கோவைபாடி பல பரிசும் பெற்றனர். அக்கோவை சொன்னயம் பொருணயங்களால் மிகச் சிறந்ததெனச் சிற்சிலர் சொல்லுந் தனிக்கவிகளால் தெரியவருகிறதே தவிர, அப் பிரபந்தம் முற்றும் பார்த்தவர் இக்காலத்துக் கிடைப்பது அரிது அரிது.

---

* நெல்லிக்கனி கொடுத்தவன் கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவனாகிய அதிகமான்.

என்னப்பட்ட கம்பன் முதலாகிய புலவர்களின் பாடல்கள் ஔவையார் பாக்களோடு ஒப்பு உயர்வு கூறப்படா; ஆகலான், ஔவையார் சாரதாசொரூபமே பூலோக சரஸ்வதியாக வந்து தோன்றினர் என்று சொல்லுகின்றனர்.

காஞ்சீபுரத்தை வியந்து பாடிய, 'வையகமெல்லாங் கழனி' என்கிற பாடலும் ஔவையார் பாடிய பாடல்களிலொன்று எனச் சிலர் சொல்லுகின்றனர்.

'வையக மெல்லாங் கழனியாய் வையகத்துட்
செய்யகமே நாற்றிசையின் றேயங்கள் — செய்யகத்துள்
வான்கரும்பே தொண்டை வளநாடு வான்கரும்பின்
சாறேயன் னாட்டிற் றலையூர்கள் சாறட்ட
கட்டியே கச்சிப் புறமெல்லாங் கட்டியுட்
டானேற்ற மானசருக் கரைமா மணியே
யானேற்றான் கச்சி யகம்.'

இச் சரித்திரம் கர்ணபரம்பரையில் கேட்டறிந்தவாறு இங்கு சுருக்கி எழுதப்பட்டது.

௧எ. பரமார்த்தன் என்னும் அவிவேக பூரணகுரு கதை

(1) ஆற்றைக்கடந்தது

அவிவேக பூரணகுருவென்று ஒரு ஆசாரியரிருந்தார்; அவர் ஏவிய ஊழியம் செய்யும்படி மட்டி, மடையன், பேதை, மிலேச்சன், மூடன் என்று பெயர்பெற்ற சீஷர்கள் ஐந்துபேர் அவர்மடத்தி லிருந்தார்கள். இந்தச் சீஷரும் குருவும் ஆகிய ஆறுபேரும் ஒருநாள் மற்ற சீஷர்களை

விசாரிக்கும்படி, காலையிலெழுந்து சுற்றுக் கிராமங்களுக்குக் கால் நடையாய் நடந்து போனார்கள். போய்த் திரும்பு மளவில், வழிநடுவிலிருக்கிற ஓராற்றங்கரையில் மூன்றாஞ் சாமத்துக்கு வந்து சேர்ந்து, நதியைப் பார்த்து, அதி லிறங்கப் பயந்து, 'இது மிகவும் பொல்லாத மோச முடையது, ஆகையால் இது விழித்திருக்கும் வேளையில் இதைக் கடந்துபோகக் கூடாது' என்று குருவானவர், 'ஆறு நித்திரை செய்கிறதோ விழித்திருக்கிறதோ? சோதித்துப்பார்' என்று மிலேச்சனை ஏவினார். அவன் குருவார்த்தையைச் சிரசின்மேற்கொண்டு, அப்போது புகைச் சுருட்டுப் பற்றவைக்கும்படி தன்கையில் எடுத்த கொள்ளிக்கட்டையைக் கொண்டுபோய், தான் ஆற்றில் இறங்காமல் தூரநின்று எட்டித் தண்ணீரிலே தோய்த்த வுடனே தண்ணீர் சுறீரென்று புகைந்ததுகண்டு, மிலேச்சன் பதறித் தவறிக் கீழேவிழுந்து பதைத்து உதைத்துக் கொண்டு, மெல்லென எழுந்து நடுங்கிப் பயந்து அலறி உளறி அழுதுகொண்டு ஓடிவந்து, 'ஐயா! ஐயா!! நதியைக் கடக்கிறதற்கு இது தருணமல்ல, அது விழித் திருக்கிறது, நான் தொட்டவுடனே நஞ்சுள்ள நாகம் போலச் சீறிக் கொதித்துக் கோபித்து இரைந்து புகைந்து எழுந்து பாய்ந்து என்னைக் கொல்லவந்தது, அதன் உக்கிரத்துக்கு இலக்காகாமல் தங்கள் பரமகிருபையினாலும் என்னைப் பெற்றவள் செய்த தவத்தினாலும் தப்பி நான் உயிர்பிழைத்து மீண்டுவந்தது மிகவும் அதிசயம்' என்றான். அதைக்கேட்டுக் குருவானவர் திடுக்குற்று மூர்ச்சித்துப் பின்பு தெளிந்து, 'அப்பா! தெய்வ சங்கற்பத்தை ஆரறியக் கூடும்? அது கண்ணுறங்குகிற வரைக்கும் சற்றுநேரம் காத்திருப்போம்' என்று அவரும் சீஷரும் நதியின் பக்கத் தில் உருத்தெரியாமல் இருள் சூழ்ந்த ஒரு பூஞ்சோலையில்

தங்கியிருந்தார்கள். அங்கே பொழுது போக்கும்படி அந்த ஆற்றின் விசேஷங்கள் பலவற்றையும் குறித்துத் தனித்தனியே அவனவன் சொல்லி வருமளவில், மட்டி என்னும் சீஷன் சொன்னதாவது :—

'சுவாமீ! இந்த நதியின் தந்திரத்தையும், மோசத்தையும், குரூரத்தையும் குறித்து என் பாட்டனார் பலமுறையும் சொல்ல நான் நன்றாய்க் கேட்டிருக்கிறேன்; என் பாட்டனார் பெரிய வியாபாரியாயிருந்தவர்; அவர் ஒரு நாள் உப்புப் பொதி ஏற்றின இரண்டு கழுதைகளைத் தாமும், தமது கூட்டாளியுமாக ஓட்டிக்கொண்டு நடு ஆற்றில் இறங்கி வருகையில், கோடைகாலமா யிருந்ததினால், வெப்பந்தணிய அரையளவாய் ஓடுகிற குளிர்ந்த தண்ணீரிலே, தாங்களும் குளித்துக் கழுதைகளையும் நிறுத்திக் குளிப்பாட்டினார்கள்; பிறகு அக்கரைக்குப் போய்ப் பார்த்தபொழுது, ஊசியினால் உறுதியாய்ச் சந்தில்லாமல் தைத்திருந்த கோணிப்பையின் வாய் சற்றுந் திறவாமலிருக்க, அதற்குள் இருந்த உப்பையெல்லாம் ஆறானது தோலிருக்கச் சுளை விழுங்கிபோல உபாயமாய்த்திருடித் தின்றுவிட்டதைக் கண்டார்கள்; கண்டு, 'ஆ! ஆ!! இந்த ஆறு உப்பைக் கொள்ளையடித்துத் தின்ற மதக்கத்தினாலல்லவா எங்களை விழுங்காமல் விட்டுவிட்டது, உப்புப் போனாற்போகிறது அந்தமட்டில் நல்ல சகாயஞ் செய்ததே, இதுவே பெரிய நன்மை' என்று நினைத்து அவர்கள் சந்தோஷப்பட்டார்கள்' என்பதே.

இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், அங்கே ஒருவன் குதிரை யேறி வருவதைக் கண்டார்கள். ஆற்றில் ஒரு சாணளவு உயரம் தண்ணீர் ஓடிவருவதைக் குறித்துச்

சற்றும் அஞ்சாமலும் அவன் குதிரைமேலிருந்தபடி கூசாமலும் சரசரவென்று கடுகிவந்தான். அதைக்கண்டு இவர்கள், 'அடடா! எங்கள் குருக்களுக்கும் குதிரையிருந்தால் அவரும் அவரைச்சார்ந்த நாங்களும், அச்சமில்லாமல் ஆற்றிலிறங்கலாமே; அது இல்லாததினாலல்லவா இப்படித் தியங்கி யிருக்கவேண்டி வந்தது; இனி எப்படியாகிலும் ஒரு குதிரை வாங்கவேண்டும்' என்று தங்களுக்குள் நிச்சயித்துக்கொண்டு குருவினிடத்தில் அதைக்குறித்து விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். அவர், 'இந்தச் செய்தியைப் பற்றிப் பின்பு பேசுவோம்' என்று சொல்லி, 'இப்பொழுது பொழுதுசாய்ந்து அஸ்தமனகாலம் சமீபித்ததினால் மடத்திற்குப் போகவேண்டுமே, ஆதலால், ஆற்றின் நித்திரையைச் சோதியுங்கள்' என்று சிஷர்களுக்குச் சொன்னார்.

அப்படியே கொள்ளிக்கட்டையை மடையன் கொண்டு போய்த் தண்ணீருக்குள்ளே தோய்த்துச் சோதிக்குமிடத்தில், அந்தக் கொள்ளியிற் பற்றிய நெருப்பு முன்னமே அவிந்துபோனதினால் ஆற்றில் சிறிதும் புகை கிளம்பாதது கண்டு, அவன் மிகவும் களிகூர்ந்து ஓடிவந்து, 'இதுதான் நல்ல சமயம் நல்ல சமயம், இப்படிப்பட்ட சமயம் இனிக் கிட்டாது, வாயைத் திறவாமல் சத்தியாமல் தாமதியாமல் சுறுக்காய் எழுந்து வாருங்கள் வாருங்கள், ஆற்றுக்கு நல்ல நித்திரைவேளையா யிருக்கிறது; இப்பொழுது எவ்வளவும் பயப்படவும் பின்னிடவும் வேண்டியதில்லை' என்றான். இந்த நற்செய்தியை மடையன் சொல்லிக் கூப்பிட, எல்லாரும் திடீரென்று எழுந்து கிமாவென்னாமல் பத்திரமாக ஒருவரை யொருவர் சேர்த்துக் கட்டிக்கொண்டு ஆற்றில் இறங்கி, அலைகள் முதலாய்ச் சத்தியாதபடி மெதுவாய்க் காலைத்தூக்கி ஒவ்வொரு அடியாகத் தண்ணீர்க்குள்

வைத்து ஊன்றிப் பின்பு பெயர்த்திட்டு நெஞ்சு துணுக்கென்று பதைபதைக்க இலகுவாகத் தாண்டித் தாண்டி நதியைக் கடந்துபோய்க் கரை ஏறினார்கள்.

அவர்கள் கரையேறினவுடனே முன்பு பட்ட சங்கடத்துக்குத் தக்கதாக அதிக மகிழ்ச்சிகொண்டு தலைகால் தெரியாமல் துள்ளியாடிக்கொண் டிருக்கும்பொழுது, மூடனானவன் 'நாமெல்லோரும் அபாயமில்லாமல் வந்து சேர்ந்தோமா? எண்ணிப் பார்ப்போம்' என்று, தன்னை மாத்திரம் கூட்டாமல் மற்றவர்களை எண்ணினான். எண்ணினவிடத்தில் ஐவரிருக்கக் கண்டு, 'அப்பப்பா! ஐயையோ! இதென்ன பேரிழவு? ஒருவன் ஆற்றோடே போய்விட்டான்; ஐந்து பேர் மாத்திரந்தானிருக்கிறோமே' என்று குருவைப் பார்த்துத் தேம்பித் தேம்பி அழுதான். அவனை, 'அழவேண்டாம்' என்று கையமர்த்தி, எல்லாரையும் வரிசையாய் நிறுத்தி, ஒருகால் இருகால் முக்காலும் அவரவரைத் தனித்தனியே தமது விரலை நீட்டிச் சுட்டிச்சுட்டித் தாமே எண்ணிக் கணக்குப் பார்த்தார். அப்படி எண்ணும் பொழுதெல்லாம் அவர் தம்மை நீக்கிக் கணக்கேற்றி, 'ஆமப்பா, நீ சொன்னபடி மெய்யாகவே ஐந்து பேர் மாத்திரந்தான் இருக்கிறோம்' என்று சொல்லிக் குருமூர்த்தியும் விசனப்பட்டார். அவ்வாறே அவனவன் தன்னைவிட்டு ஒழிந்தவர்களை மாத்திரம் எண்ணி எண்ணி, ஆறாம்பெயரைக் காணாமையால், ஆறு பேரில் ஒருவனைச் சந்தேகமில்லாமல் ஆறு விழுங்கிவிட்டதென்று அவர்களுக்குள்ளே நிச்சயமாயிற்று. பிறகு குருவும் அவர்களும் அலறியழுது, கூகூவென்று கூச்சலிட்டு நதியைப் பார்த்துக் கண்ணீர் சோரும்படி, 'ஓ பாவியாறே! துரோகியாறே! பரமசண்டாள நதியே! கொடும்

புலிபோலும் கடுங்கொலையாளா! மண்ணிலும் விண்ணிலும் வாழும் சராசரங்களெல்லாம் வாழ்த்தி வணங்கும்படி, தவமனைத்தும் திரண்டு ஒருவடிவங் தாங்கிவந்து பவ மொழித்தருளும் பரமார்த்த குருநாதருடைய உத்தம சீஷனை ஒரு நொடிப்பொழுதில் குத்திர குணத்தாற் கொள்ளைகொண்டாயே! எள்ளளவாயினும் இரக்கமில்லா மல் கிழங்குபோல் விழுங்கிவிட்டாயே! அஞ்சுதலென்பது கொஞ்சமுமின்றி வாழைப்பழம்போல் விழுங்கிவிட்டாயே! உன்மனம் உருகாத இரும்போ? கல்லோ? நீ பெண்ணு டன் ஆணுடன் பிறக்கவுமில்லையோ? நன்றிகெட்ட நாச காலா! நீயும் உலகத்தில் நிலைத்திருப்பாயா! அண்டத் தளவும் அலையெறிவாயா? கடல்போல் முழங்கிக் கரைபுரள் வாயா? குளிர்வெண்முத்தங் கொழித்திடுவாயா? இனி நீ உண்ணீர்வற்றி, ஊற்றுக்கண் அடைபட்டு, பள்ளந்தூர்ந்து, வெள்ளமாறி, உள்ளம் வெதும்பி, உருவு தோன்றுமல், பாழாய்ப் போவாய்' என்று ஆற்றைச் சபித்துப் பின்னும் பித்துப் பிடித்தாற்போலத் தாறுமாருக வைதுகொண்டி ருந்தார்கள். அந்நேரமட்டும் ஆறு கொண்டுபோனவனைத் தங்களுக்குள் இன்னுனென்று தங்கள் மவுட்டியத்திஞல் ஒருவனும் அறியவில்லை. அவன் எவனென்று விசாரிக்கவு மில்லை. அத்தறுவாயில் புத்திமாஞகிய வழிப்போக்கன் ஒருவன் அவ்விடத்தில் வந்து இவர்கள் பரிதபிக்கிறதைப் பார்த்து, 'ஏனையா துக்கப்படுகிறீர்கள்? உங்களுக்கு' என்ன குறை சம்பவித்தது? சொல்லுங்கள்' என்று கேட்க, அவர்கள் நடந்த சமாசாரத்தைச் சவிஸ்தார மாகச் சொல்ல, அவன் இவர்கள் மூடத்தனத்தை அறிந்து கொண்டு, 'அடா அப்பா! இது மகா பிரயாசமான காரியம், என்னலன்றி மற்றொருவராலே முடியாது; நான் மந்திரவித்தையிலே வெகு சமர்த்தன்; அதர்வணவேதம்

நான் பார்த்துப் பிச்சையிட்டவர்களுக்கு உண்டு; எனக்கு எட்சணி, மோகினி, குட்டிச்சாத்தான் முதலானவைகளும் வசியப்பட்டிருக்கின்றன; அவைகள் நான் சொன்னபடி ஆடுகின்றன; எனக்கு நீங்கள் நல்ல வெகுமதிசெய்தால் ஆற்ருேடே போனவனை அரைக்கணத்தில் அழைப்பிக்கிறேன்; அப்பொழுது என் திராணியைப் பாருங்கள்' என்ருன். அதற்குக் குருவானவர் அதிக சந்தோஷப்பட்டு, 'அப்பா! நாங்கள் திக்குக்கெட்டுத் தடுமாறும் வேளையிலே மகராஜன் எங்கள் குலதெய்வம்போல எங்கிருந்து வந்தாயோ தெரியாது; ஆனாலும் நீ இப்பொழுது செய்ய ஏற்பட்ட பெரிய உதவிக்கு எளியவர்களாகிய நாங்கள் ஈடாக உனக்கு என்ன செய்யப்போகிருேம் உன் குருவுக்குப் புண்ணியமாய்ப் போகிறது, எப்படியாவது மனது பெரிதுபண்ணிக் காணமற்போனவனை அழைப்பித்துக் கொடுத்தால் செய்யாமற்செய்த உதவியாயிருக்கும்; எங்களுக்கு வழிச்செலவுக்கு நாற்பத்தஞ்சுபணம் முந்தானையில் முடிந்து வைத்துக்கொண் டிருக்கிருேம், அதை உன் கையில் வேண்டுமானல் கொடுத்து விடுகிருேம், தயவு செய்யவேணும்' என்ருர்.

அவன் 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று தன் கையிலேந்திய வச்சிர வுலக்கைபோலப் பருத்து நீண்ட இருப்புப் பூண் கட்டப்பட்ட தடியை அவர்களுக்குக் காட்டி, 'நான் சொன்ன மந்திரவித்தை இதிலேதானிருக்கிறது; நீங்கள் வரிசையாய் நின்று முகத்தைச் சுளிக்காமல் சந்தோஷமாக ஒரு பொருத்தனை செலுத்துதல்போலக் கும்பிட்டுக் குனிந்து இந்தத் தடியால் முதுகில் ஆளுக்கு ஒரு அடி பட்டுக்கொண்டு உடனே அவனவன் தன்தன் பேரைச் சொல்லி எண்ணிக்கொண்டு வந்தால், ஆறுபேரும் இவ்

விடத்தில் இப்பொழுதே பிரத்தியட்சமாக வந்திருக்கச் செய்வேன்' என்றான். அவர்கள் 'நல்லது' என்று சம்மதித்தார்கள்.

மந்திர வித்தைக்காரன் அவர்களை வரிசையாக நிறுத்தி அந்தத் தடியால் ஓங்கித் தன் கை கூசாமல் முதல் முதல் குருவின் நடுமுதுகைப் பார்த்து மிகவும் உரமாக ஒரு அடி போட்டான்; அவர் 'அப்பாடா! போதும் போதும்' நான்தான் பரமார்த்த குரு' என்றார். இவன் 'ஒன்று' என்றான். இந்தப்படியே எல்லாரையும் ஒவ்வொரு அடி யடிக்க, அவர்களில் ஒருவன் 'நான் மடையன்' என்றும், ஒருவன் 'நான் மட்டி' என்றும், ஒருவன் 'நான் மூடன்' என்றும், ஒருவன் 'நான் மிலேச்சன்' என்றும், ஒருவன் 'நான் மூர்க்கன்' என்றும் வெவ்வேறாகத் தங்கள் பெயர் களைச் சொல்லவும், இவன் கணக்கேற்றவும், அப்பொழுது ஆறுபெயரில் ஒருவனுங் குறையாம லிருக்கக்கண்டு, 'சரிசரி' என்று ஒத்துக்கொண்டார்கள். பின்பு அவ்வறுவரும் ஆச்சரியப்பட்டு மாயவித்தைக்காரனாகிய வழிப்போக்கனை மெச்சித் துதித்துச் சொன்னபடி அவனுக்குப் பணத்தை அவிழ்த்துக் கொடுத்துவிட்டுப் போனார்கள்.

(2) குதிரைமுட்டை வாங்கியது

பரமார்த்த குருவும் ஐந்து சீஷர்களும், மடத்துக்குச் சென்ற பின்பு ஆற்றிலே தாங்கள் பட்ட அவதியைப் பல காலும் சொல்லிச் சொல்லி விசனப்பட்டார்கள். அப்பொழுது மடத்தைப் பெருக்கிக்கொண்டிருந்த ஒருகண் குருட்டுக்கிழவி நடந்தவைகளை யெல்லாம் விவரமாய்க் கேட்டுக் கைகொட்டி நகைத்து 'நீங்கள் ஆற்றைத் தாண்டி வந்தவுடனே உங்களை எண்ணிக் கணக்கேற்றின வகையிலே

மோசம் வந்தது; தன்னையாகிலும் வேறொருவனையாகிலும் தப்பவிட்டெண்ணினால் கணக்குத் தப்புந்தான்; ஆனாலும் போனது போகட்டும்; இனி வேறெந்தச் சமயத்திலாவது இப்படிப்பட்ட மோசச்சங்கடம் வாராதபடிக்கு உங்களுக்குச் சகாயமாகச் சுளுவாய் நாமொரு உபாயம் சொல்லுகிறேன்; காட்டிலே முட்டை முட்டையாய்க் கிடக்கிற காலிமாட்டுச் சாணத்தைப் பொறுக்கி எடுத்து வந்து நன்றாய்ப் பிசைந்து கூட்டி நிலத்திலே அடைபோலத் தட்டி எல்லாரும் சக்கரம்போல அதைச் சுற்றியிருந்து நுனிமூக்குச் சாணத்திற்படக் குனிந்து அழுத்தி நிமிர்ந்து பிறகு சாணியில் பதிந்திருக்கிற குழிகளை எண்ணினால் கணக்குத் தப்பாமல் இத்தனை பேரென்று வெகுசுளுவாயறியலாமே; கேளுங்கள் அறுபது எழுபது வருஷத்துக்கு முன்னே பத்துப் பெண்டுகள் கூடினவிடத்தில் தாங்கள் கணக்கேற்றின வகை இதுவே. இஃதறியாமல் ஏன் வீணாய்ப் பிரயாசப்பட்டீர்கள்?' என்றாள்.

அவர்கள் 'இது நல்ல உபாயந்தான்; பணத்துக்கும் செலவில்லை; ஒருவனுக்கும் தோன்றாமற் போயிற்று' என்று, பின்பு குருவுடனே 'எல்லாக் காரியத்துக்கும் ஒரு குதிரை வாங்கினால் உத்தமம்; ஐயா! எப்படியாகிலும் உமக்குக் குதிரை சம்பாதித்துக் கொடுக்க வேணுமென்று எங்களுக்கு இஷ்டமாயிருக்கிறது' என்பதாகச் சகலரும் சொல்ல, 'ஒரு குதிரைவிலை எவ்வளவாயிருக்கும்?' எனக் குரு வினவினார். 'நூறுபொன் அல்லது ஐம்பது பொன்னிற் குறையாது' என்று அவர்கள் சொல்லக் கேட்டபொழுது, 'அம்மாத்திரத்துக்கு அவகாசமில்லை' என்று குருவானவர் சொன்னார். இந்தப்படி இவர்கள் பலநாளும் ஆலோசனை செய்துகொண்டிருக்கையில் மேயவிட்ட கறவைப்பசு ஒரு

நாள் பொழுது சாயுஞ் சமயத்தில் வீட்டுக்கு வராததைக் கண்டு ஊரிலெங்கும் போய்த் தேடினார்கள்; தேடினவிடத்திலும் அகப்படாததினால் மறுநாள் மட்டி என்பவன் கிராமாந்தரங்களிலே தேடப்போனான்.

மூன்றுநாள்மட்டும் தேடி எங்குங் காணாமல் மடத்துக்கு வந்து குருவை நோக்கி, 'ஐயா! பசுவைக் காணேன்; ஆகிலும் அது பெரிதல்ல, சொற்பவிலையில் நமக்குக் குதிரை யகப்பட்டது' என்று சந்தோஷமாய்ச் சொன்னான். 'அதெப்படி?' என்று குருவும் ஆசையோடே கேட்க, 'காணாமற்போன கறவைப் பசுவைத் தேட ஊருக்கூர் வனத்துக்குவனம் கொல்லைக்குக்கொல்லை போய் எல்லாஞ் சோதித்து வருகையில், தேவரீருடைய கடாக்ஷ விசேஷத்தால் ஒரு பெரிய ஏரிகரைச்சார்பிலே நாலைந்து கோளிகைக் குதிரைகள் மேயவும் கிடக்கவுங் கண்டேன்; அருகே போகப்போக நான் எந்தநாளும் காணாததுகளும் இருகையாலும் தழுவப்படாதவைகளுமாகிய குதிரை முட்டைகளைக் கண்டு இவைகளென்ன குதிரை முட்டைகளோ அல்லவோ வென்று சந்தேகப்பட்டு அங்கே வந்த ஒருவனைக் கேட்க, 'அவன் குதிரை முட்டைகளே' யென்றும், 'ஒவ்வொன்றின் விலை அதிகமில்லை நாலைந்து பொன் மாத்திரந்தான்' என்றும் எனக்குச் சொன்னான்; ஐயா! இது நல்ல சமயம்; சுலபத்திலே சாதிக்குதிரைகள் கிடைக்கின்றன. அவைகள் நாமெப்படி வளர்க்கின்றோமோ எப்படிப் பழக்குகின்றோமோ அப்படிக்கெல்லாம் எளிதாய் இணங்கத் தக்கவைகளாகும்' என்று மட்டி சொல்ல, எல்லாருக்கும் அதுவே சம்மதியாகி அவனோடே மடையன் என்பவனைக் கூட்டிக் கையில் ஐந்துபொன் கொடுத்துத் தாமதியாமல் உடனே பிரயாணப்படுத்தி அனுப்பினார்கள்.

சொன்னபடி மட்டியும் மடையனும் குதிரைமுட்டை வாங்கப் புறப்பட்டுப் போனபிறகு, இங்கே மூடனென்பவன் தன் மனதில் ஒரு சந்தேகத்தை நினைத்துக்கொண்டு வந்து மூர்க்கனையும் மிலேச்சனையும் குருவையும் பார்த்து, 'கேட்டீர்களா! ஒரு சமாசாரம், மட்டி மடையன் இருவரும் போயிருக்கிறதினால் அவசியம் தடையில்லாமல் நல்லசாதிக் குதிரைமுட்டை வருமென்று வைத்துக் கொள்ளுவோம்; வந்தால் அடைகாத்த பிறகல்லவோ முட்டை பரிபவிக்கும்? பரிபவித்த பின்பல்லவோ குதிரைக்குட்டியைக் காணக்கூடும்? ஆனாலும் ஆர் அடைகாக்கிறது? அப்பா! எனக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை; அது இருகையாலும் தழுவக்கூடாத அத்தனை பெரிதாய் இருக்கிறதென்றானே; பத்துப் பதினைந்து கோழிகளை வைத்தாலும் போதாது; அவைகள் நிற்கவுமாட்டாதுகள்; அப்புறம் இதற்குப் போம்வழி யென்ன? சொல்லுங்கள்' என்றான். என்ற சொல்லைக் கேட்டு, எல்லோரும் மிகவும் விழிப்பாட்டமாய் ஒருவரொருவனைப் பார்த்து வகைதெரியாமல் வாய்விட்டுப் பேசாமல் இருந்தார்கள். வெகு நேரஞ் சென்றபின்பு குருவானவர் 'நமக்குள்ளே ஆராகிலு மொருவன் அடைகாத்தாலொழிய வேறே வழி காணோமே' என்று எதிரே இருந்த மூவரையும் தனித் தனியே கேட்க, அவரவர் ஒவ்வொரு போக்குச்சொல்லத் தலைப்பட்டார்கள். முதலாவது, மூடன் 'தினந்தினம் ஆற்றுக்குப்போய் வேண்டிய தீர்த்தமெல்லாம் கொண்டுவரவும், காட்டுக்குப்போய் வேண்டிய எரிகரும்பு சம்பாதித்துக் கொடுக்கவும் எனக்கு உத்தியோகமாயிருக்க நான் அடைகாக்கக் கூடுமோ?' என்றான். இரண்டாவது, மூர்க்கன் 'நான் இரவும் பகலுமாகப் பின்வாங்காமல் மடைப் பள்ளியில் பத்துப்பேருக்குச் சோறுக்கவும், நானாவிதக் கறி

களைச் சமைக்கவும், அதிசயமான பலகாரங்கள் பண்ணவும், வெந்நீர் வைக்கவும், அடுப்பண்டையிலே கிடந்துழைத்துக்கொண்டு சாகிறேனல்லவோ, ஆதலால் அடைகாக்கிறதற்கு என்னலாகுமா?' என்றான். மூன்றாவது, மிலேச்சன் 'விடியுமுன் எழுந்திருந்து ஆற்றுக்குப் போய்த் தந்ததாவனம் பண்ணி, வாய் கொப்பளித்து முகங்கழுவிச் சுத்திசெய்து கிரமத்தோடே சந்தியா அனுஷ்டானம் முடித்துக்கொண்ட பிறகு, நந்தனவனங்களில் புகுந்து நாளரும்புகளெடுத்து விந்தை விந்தையாய்த் தொடுத்து விக்கிரகங்களுக்குச் சாத்தித் தூபதீபங் காட்டித் தேவாராதனை புரிதற்கு வேண்டிய உதவிசெய்வது என் காரியமாயிருக்கிறதினல், நான் அடைகாக்கிறது எப்படி?' என்றான்.

அதற்குக் குருவானவர் 'இதெல்லாம் உள்ளதுதானே; போன மற்றிரண்டு பேர்களாலேயும் ஆகாது; அவர்களில் மடையனுக்கு இங்கே வருகிறவர்கள் போகிறவர்களை விசாரிக்கவும், அவர்கள் சொல்லும் உத்தரத்துக்கு மறு உத்தரம் கொடுக்கவும், பலபேருங் கொண்டுவரும் வழக்குகளைக் கேட்டுத் தீர்க்கவும், எந்நேரமும் முடியாத வேலையாயிருக்கிறது; கடைசியிலே மட்டி என்பவன் எதற்காவது ஏவினசமயத்தில் கடைக்குச் சந்தைக்குப் பேட்டைக்குப் போகிறவனல்லவா? ஆகையால் உங்களுக்குள் ஒருவருக்கும் ஒழிவில்லை; நான் மாத்திரந்தான் இங்கே சும்மாவிருக்கிறேன். அதனல் நான் அந்த முட்டையை மடியிலே வைத்துக்கொண்டு கையாலே தழுவிப் போர்வையாலே மூடி மார்போடணைத்து அன்போடு பேணிக் கண்ணுங் கருத்தும் இடைவிடாது அதனிடத்தில் ஊன்றி நிற்கப் பத்திரமாய் அடைகாக்கிறதைவிட எனக்கு

வேறே வேலையென்ன? முட்டை பரிபவப்பட்டுக் குதிரையைக் கண்டடைந்தால் அதுவே போதும்; படத்தக்க பிரயாசமெல்லாம் பார்க்கக்கூடாது' என்றார்.

இந்த ஆலோசனை யெல்லாம் மடத்திலே நடக்கும் போது இராத்திரி மூன்றாஞ் சாமத்தில் சந்திரோதயத்தோடு புறப்பட்ட மட்டியும் மடையனும் இரண்டரைக் கா்த வழிக்கப்பால் முன் கண்டு குறித்த அடையாளமான இடத்துக்குப்போய், சாம்பற் பூசனிக்காய் திரளாய்க் காய்த்துக்கிடந்த ஏரிகரையைக் கிட்டினார்கள். கிட்டிக் கண்டு மிகவுங் களிகூர்ந்து, அங்கிருந்த குடியானவன் அருகிற்சென்று, 'அப்பா! இந்தக் குதிரை முட்டைகளில் எங்களுக்கு ஒரு முட்டை அவசியம் கிரயத்துக்குத் தர வேணும்' என்று கெஞ்சிக்கேட்டார்கள். அவன் இவர்கள் மூடத்தனத்தைக் கண்டுகொண்டு, 'ஓ! ஓ!! இந்த உத்தம சாதிக் குதிரைமுட்டையை நீங்கள் விலைகொடுத்து வாங்கத்தக்கவர்களா? இது வெகுவிலை பெற்றதாகும்' என்று சொல்ல, 'போமையா போம், இதற்கு ஐந்து பொன்தானே உள்ள விலை, நாங்களென்ன அறியோமா? எங்களுக்குத் தெரியாததுபோல நீர் ஏன் சும்மா உயர்த்தி உயர்த்திப் பாடுகிறீர்? கைமேலே இதோ இந்த ஐந்து பொன்னையும் வாங்கிக்கொண்டு நல்ல முட்டையாய் ஒன்று தாருமையா' என்றார்கள். அதற்கந்தப் பயிரிடுங் குடியானவன், 'நீங்கள் நல்ல கிராஸ்தரென்று தெரியவருகிறது; உங்கள் சற்குணத்தைப்பற்றி இந்த விலைக்குக் கொடுக்கச் சம்மதிக்கிறேன்; நல்லது உங்களுக்குச் சரிப்போன ஒரு முட்டையைத் தெரிந்தெடுத்துக்கொண்டு போங்கள். இவ்வளவு மலிவாய் வாங்கின விலையை மாத்திரம் ஒருவரிடத்திலும் வெளிவிடாதிருங்கள்' என்றான்.

'அதைப்பற்றி எங்களுக் காகவேண்டியதென்ன? அப்படியே வெளிப்படுத்தவில்லை' என்று அவர்கள் இருவரும் தங்கள் மனதுக்கேற்றபடி எல்லாவற்றிலும் பெரியதாக ஒரு காயைத் தேடித் தெரிந்தெடுத்துக்கொண்டு, மறுநாள் அதிகாலமே புலபுலவென்று பொழுதுவிடியுமுன் சிற்றிருட்டிலேதானே எழுந்து மட்டி தலைமேல் முட்டையை எடுத்துப் பதனமாய் வைத்து மடையன் வழி காட்டிக்கொண்டு முன்னே போகையில், மட்டி காணாதது கண்டதாக அதிசயித்துச் சொல்லத்தொடங்கினான் :

'ஆ! ஆ!! பெரியோர்கள் எல்லாம் தவப்பலத்தாற் கைகூடு மென்பார்கள் ; அதற் கத்தாட்சி இப்பொழுது பிரத்தியட்சமாகக் கண்டோம் ; நம்முடைய குருநாதர் செய்துவருகிற தபோபலம் இதுதான் ; நூறுபொன் நூற்றைம்பதுபொன் பெறத்தக்க சாதிக்குதிரையை மாயப்பொடி தூவிப் பறித்துக்கொண்டு போகிறதுபோல, நாம் எத்தனை சுலபமாக ஐந்து பொன்னுக்கு வாங்கிக்கொண்டு வருகிறோம் பார்' என்றான். அதற்கு மடையன் 'இதிலே ஆலோசனை யேன்? 'பண்ணிய பயிரில் புண்ணியந் தெரியும்' என்று சொல்வதை நீ கேட்கவில்லையோ? நமது குருவானவர் உள்ளபடியே புண்ணியாத்மா வென்பது அவருக்கு இப்பொழுது கிடைத்த இந்தக் குதிரையி னளவிலேயே உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோலத் தெரிகிறது. இன்னுமொரு திர்ஷ்டாந்தம் : என் தகப்பன் தான் பரம யோக்கியனென்பதும், யோகசாலி யென்பதும், தனக்கு நான் கிர்ஷ்ண விக்கிரகம்போலப் பிள்ளையாய்ப் பிறந்ததினாலல்லவோ தெளிவாகக்கண்டு பெருமகிழ்ச்சி கூர்ந்தான்' என்று சொல்ல, மட்டி 'அதைக்குறித்துஞ் சந்தேகமா? விரையொன்று போடச் சுரையொன்று காய்க்

குமா? ஆமணக்கு விரைத்தால் ஆச்சா முளைக்குமா? நல்வினை நன்மையைத்தான் தரும், தீவினை தீமையைத் தான் தரும்' என்றான்.

இப்படி ஆநந்தத்துடன் பேசிக்கொண்டே வெகு தூரம் நடந்து பின்பு இடுக்குவழியிற் போகும்போது, அவ்வழியோரத்தில் சாய்ந்திருந்த ஒரு மரத்தின்கொம்பு குறுக்கேபட்டு மட்டி தலையிலிருந்த சாம்பற் பூசனிக்காய் தவறிக் கீழே நெருங்கிய புதரின்மேல் விழுந்து, அதின் நடுவிற்கிடந்த கல்லின்மேல் விசையாய்த் தாக்கித் தகர்ந் துடைந்தது. அப்போதந்தப் புதரிலே பதுங்கியிருந்த முசல் அதிர்ந்தெழுந்தோடியது. அதுகண்டு 'இதோ முட் டைக்குள் இருந்த குட்டிப்பரி ஓடுகிறது' என்று அபய மிட்டுக்கொண்டு இருவரும் அதைப் பற்றிப் பிடிக்கப் பின் தொடர்ந்தார்கள். இவர்கள் காடுஞ் செடியும் மேடும் பள்ளமும் கல்லும் கரடும் முள்ளும் முருடும் பாராமல் ஓடவே, உடுத்த வஸ்திரம் செடிகளிலே மாட்டிக் கிழிந்து கயிறு கயிறாய்த் தொங்க, முட்கள் முதுகைக் கிழிக்க, கற் கள் காலினுறுத்த, உடம்பெல்லாம் காயம்பட, உதிரம் பீரிட்டுப்பாய, ஊற்றிருந்து பெருகுவதுபோல வேர்வை வடிய, நெஞ்சுபதைக்க, காதடைக்க, நாக்கு வறள, தாக மதிகரிக்க, குடல் குழம்ப, இரைப் பெடுக்க, பெருமூச்சு வாங்க ஓடியும் முசல் அகப்படாமல் அவர்கள் தவித்துத் தடுக்கி விழுந்தார்கள். இதற்குள்ளாக முசல் கண்ணிற் காணக்கூடாமல் மறைந்து வெகுதூரத்தில் ஓடிப்போய் விட்டது. அவர்களும் இளைப்பைப் பாராமல் எழுந்து, கல்லும் முள்ளும் தைத்த காலால் நொண்டி நொண்டி வெயி லிலே நடந்து, அங்கங்கே தேடிச் சலித்துப்போய், அன் றைக்கெல்லாம் பசியுடன் பட்டினிகிடந்து, அஸ்தமித்த பின்பு மடத்துக்குச் சென்றார்கள்.

மடத்துவாசலில் நுழையும்போது 'அட அப்பா! அட அப்பா!' என்று கூவி, வாயிலே மோதி யடித்துக் கொண்டு கீழே விழுந்தார்கள். உள்ளே இருந்தவர்கள் துணுக்குற்று ஓடிவந்து கைதூக்கி யெடுத்து, 'என்ன அபாயம் வந்தது?' என்று கேட்க, நடந்த வர்த்தமான மெல்லாம் இருவரும் விவரமாய்ச் சொன்ன பிறகு, மட்டி என்பவன் தனக்குள்ளே அதிசயித்து மற்றவர்களுடனே, 'ஐயா! நான் பிறந்தநாள்முதல் இன்றையவரையில் ஒருக்காலும் இத்தனை வேகக் குதிரையைக் கண்டதே யில்லை. இது கறுப்புப் பாய்ந்த சாம்பல் நிறமாய் உயரத் திலும் பருமனிலும் முசலை ஒத்ததாய், ஒருமுழ நீளமாய், இன்னம் முட்டைக்குள் கிடக்கும் குட்டியா யிருந்தாலும், இருசெவியும் விரித்துக்கொண்டு இரண்டு விரற்கடை நீள முடைய குறுவாலைத் தூக்கி, நிலத்திலே மார்புபட நாலு காலையும் விரித்து நீட்டி ஓடின சுறுக்கும் வேகமும் சொல்லவும் நினைக்கவுங் கூடாது' என்றான். அதைக் கேட்டு இவர்களெல்லாம் அங்கலாய்த்துக்கொண் டிருக்க, குருவானவர் அவர்களை அமர்த்திக் 'கூண்டோடே போச் சுது குளிருங் காய்ச்சலும்' என்றதுபோல, ஐந்துபொன் போனதன்றி, அதனோடு குதிரைக் குட்டியும் போய் விட்டதே அது தாவளைதான். சிறு குட்டியா யிருக்கும் பொழுதே இப்படிக் கடுமையாய் ஓட்டம்பிடித்தது, இனி மேல் வளர்ந்து பஞ்சாரமாகிறபோது எப்படிப் பறக்கமாட் டாது? அச்சமில்லாமல் அத்தனைத் திடச்சித்தமாய் அதன்மேல் ஆர் ஏறி யிருக்கப் போகிறார்கள்? அப்பா! நான் கிழவனுக்கும். அப்படிப்பட்ட வாயுவேகக் குதிரை பணச் செலவில்லாமல் சும்மா இலவசத்தில் வந்தாலும் தீர எனக்கு வேண்டாம்' என்றார்.

(3) வாடகை மாடேறிப் போனது

பலநாள் சென்றபின்பு தூரபயணம்போகும்படி அவசர முண்டாயிற்று. சீஷர்கள் அவ்வளவுதூரம் நம்முடைய குருவானவர் கால்நடையாகப் போக முடியாது, அதிக பிரயாசமாம் என்று ஒரு மோழைமாடு வாடகைக்கு அமர்த்திக்கொண்டு வந்தார்கள். அதற்கு வாடகை நாளொன்றுக்கு மூன்றுபணம் கொடுக்கத் தீர்த்துப் பல அலுவலினாலே விடிந்ததன்மேல் ஒரு சாமங் கடந்தபின் குருவும் சீஷர்களும் பயணம் புறப்பட்டுப் போனார்கள். கடுவேனில் என்னுங் கோடைகாலமாகையால், அவர்கள் நடக்க நடக்கக் கொள்ளிகொண்டு சுடுகிறதுபோலச் சுள்ளு சுள்ளென வெயிலெறிக்க, மரம் மட்டு, குளம் குட்டை இல்லாமையால், உண்ண நீரும் ஒதுங்க நிழலும் கிடையாத வெட்டவெளியாகிய பாலைநிலத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டார்கள். அப்படியே போகப்போக அகோரமும் கடூரமுமான வெயிலின் வெப்பம் பொறுமல், பசிய இளங் கீரைத் தண்டுபோலக் கிழக்குருக்கள் துவண்டு கீழேவிழத் தலைப்பட்டார். அதைக்கண்டு சீஷர்கள், மாட்டை நிறுத்தி, அவரை இறக்கி, அவர் வெப்பத்தை ஆற்றுதற்கு நிழல் எங்கு மில்லாமையால் நிறுத்தப்பட்ட மாட்டின் நிழலிலே தரையில் துணியை விரித்துப்போட்டுக் கிடத்தி விசிறி யில்லாததினால் வஸ்திரத்தினாலே விசிறிக்கொண் டிருந்தார்கள். அவருக்கு அதிலே கொஞ்சம் ஆறுதலானபிறகு, குளிர்ந்த காற்றுவீச, மறுபடியும் மாட்டின் மேலேற்றி மெள்ள மெள்ள நடத்திக்கொண்டுபோய்ப் பொழுதுபோகு முன்னே ஒரு சிற்றூரிற் சென்று இறங்கினார்கள். அங்கே ஒரு சிறிய வீட்டின் நடையில் போயிருக்கும்படி வாசலுக்குள் நுழைந்தவுடனே மாட்டுக்காரனுக்கு மூன்று

பணத்தை எடுத்துக் கொடுத்தார்கள். அது அவன், 'போதாது' என்றான். 'இதென்ன, முன் உன்னோடே பேசிச் சம்மதித்த நாட்கூலி மூன்று பணந்தானல்லவோ?' என்று அவர்கள் சொல்ல, அவன் மறுத்து, 'மாடு வாகனமா யேறிப்போவதற்காக உதவினதற்கு இந்தக்கூலி பொருந் தினது சரிதான்; பிறகு நடுவழியில் வெயிலுக்குக் குடை யாக உதவினதற்குக் கூலி கொடுக்கவேண்டாமா?' என்று கூச்சல்போட, 'இது அநியாயம், அநியாயம்' என்று அவர் கள் கோபித்துக் கடூரமாய்ப் பேச, அப்புறம் மாட்டுக்கார னுக்கும் அவர்களுக்கும் சண்டையாய்ப் பெரிய ஆரவார முண்டானதினால், ஊரார் அறிந்து, ஆண் பெண் பெரியோர் சிறியோரெல்லாரும் ஒரு கூட்டமாகக் கூடி மொய்த்து வந்தார்கள். அவர்களில் நியாயக்கார னொருவன் சந்தடியை விலக்கிவந்து கூச்சலையடக்கி, இருதிறத்தார் வழக்கையும் விசாரித்து, 'நல்லது, நான் சொல்லுகிற தீர்ப்புக்குள்ளா வீர்களோ, உங்கள் சம்மதி யென்ன? சொல்லுங்கள்' என்று கேட்டுப் பின்பு சொல்லத் தொடங்கினான் :

'நான்தான் சிலநாளைக்குமுன் தூரதேசத்துக்குப் பிர யாணமாய்ப் போகையில் நடுவழியிலே ஒரு ராத்திரி ஓர் ஊரில் ஒரு பெரிய விடுதியில் தங்கினேன்; அங்கே வந்தவர் களுக்கெல்லாம் வசிக்கும் இடம் குடிக்கூலிக்கு விடுவதன் றிச் சாப்பிடுகிறதற்கு வேண்டிய சோறு கறி முதலானவை களுங் கிரயத்துக்குக் கொடுப்பார்கள்; ஆகையால், 'உனக்கு ஏதாவது வேண்டுமா?' என்று அவர்கள் என்னைக் கேட்ட பொழுது, எனக்குச் செலவுக்குப் பணமில்லாமையால் 'நான் கட்டுச்சோறு கட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன், வேறொன்றும் தேவையில்லை' என்றேன்; அத்தருணத் தில் அங்குவந்த மற்றவர்களுக்கு ஒரு பெரிய ஆட்டுத்

தொடையை இருப்புச் சலாகையிற் கோத்து நெய்தடவித் தணலின்மேல் காட்டிப் பக்குவமாய்ச் சுழற்றிச் சுட்டார்கள்; அது சிவக்க வேகவேக அதிற் பூசிய நெய் உருகி நெருப்பில் துளித்துப் புகையத் தலைப்பட்டது; அப்பொழுது அதின் வாசனை அதிக ரம்மியமான பரிமளமாயிருந்தது; நான் கொண்டுவந்த கட்டுச்சாதத்தை அந்த மணத்தோடே சாப்பிடுகிறது நல்லதென்று நினைத்து அதை அப்படியே சற்றுநேரஞ் சுழற்றிக்கொண்டிருக்கும்படி உத்தரவு கேட்டேன்; அவ்வாறே சுழற்றிக் கொண்டிருக்க, நான் சாதத்தை அவிழ்த்தெடுத்துச் சீலையோடே ஒருகையால் அந்தப் புகையின்மேற் பிடித்து, மற்றொரு கையால் சீக்கிரமாய் அள்ளியள்ளி அவ்வாசனையிலேயே இன்பமாய்ச் சாப்பிட்டேன்; பிறகு போகவேணுமென்றிருக்கையில் விடுதிக்காரன் வாசனை முகந்ததற்காகக் கூலி கேட்டான். நான், 'அதற்கேது கூலி?' என்றேன்; அவன் 'கொடுக்கவேணும்' என்றான்; நான் 'கொடுக்கிறதில்லை' என்று எழுந்து நடந்தேன்; அவன், 'நீ கொடாமற் போகக் கூடாது' என்று ஆணையிட்டுத் தடுத்தான்; இந்தப்படி இருவரும் வழக்கிட்டு அந்த ஊர் அதிகாரியண்டைக்குப் பிராதுக்குப் போனோம்; அவனோ பூரணபண்டிதன்; சகலசாஸ்திர நிபுணன்; அதிக புத்திமான்; மகா சமர்த்தன்; மிகவும் நியாய சூட்சுமந் தெரிந்தவன்; அந்த மகானுபாவன் பண்ணின நியாயத்தீர்ப்புக் கேளுங்கள்; 'கறி தின்றதற்கு விலை பணமும், கறிமணம் முகந்ததற்கு விலை பணத்தின் மணமுமாகும், இதுதான் தீர்ப்பு' என்று, விடுதிக்காரனை அருகே அழைத்துப் பணம் நிறைந்த பையை எடுத்து அவன் மூக்கிலே அழுந்த உரைத்துத் தேய்த்தான்; அவனும், 'மூக்குப் போச்சுது! ஐயோ, மூக்குப் போச்சுது! இந்த மட்டில்வந்த கூலி போதும்

போதும்! என்றான். பார்த்தீர்களோ! இதுவே நல்ல நியாயமும் உத்தம நீதியுமாம் அல்லவா? இந்தத் தீர்ப்புத்தான் உங்களுக்கும்; எப்படியென்றால், 'மாடேறி வந்ததற்குக் கூலி பணமும், மாட்டின் நிழலிலிருந்ததற்குக் கூலி பணத்தின் நிழலும் போதுமானவை; ஆகிலும் மாட்டுநிழற் கூலிக்கு இப்போது அஸ்தமித்ததனால் பண நிழல் அகப்படாது, அதற்குப் பதிலாகப் பணச்சத்தத்தை ஒத்துக்கொள்' என்று சொல்லி, அவனைச் சிக்கெனப் பிடித்துப் பணப்பையைத் தூக்கி அவன் காதிலே உரமாகத் தாக்கும்படி அதினால் மோதியடித்து, 'பணச்சத்தங் கேட்டையா?' என்றான்; அவனும், 'ஆமையா கேட்டேன் கேட்டேன், காது நோகிறது, போதும் கூலி, போதும், அப்பா! உனக்குப் புண்ணியமாய்ப் போகிறது, என்னை விட்டுவிடு' என்றான். அந்தச் சமயத்தில் அவனைப் பார்த்துக் குருவும், 'உன் மாடெனக்குப் போதும்; இந்தச் சஞ்சலம் இனி ஆகாது; நீ மாட்டை ஓட்டிக்கொண்டு போ, இன்னங் கொஞ்சந் தூரந்தான் பயணம் போக வேணும்; காலமே மெள்ள மெள்ள நடந்துபோகிறேன்" என்று அவனைப் போகச்சொல்லிப் பின்பு நியாயக்காரனைப் பார்த்து, 'ஐயா, நீர் எங்கள் வழக்கைப் பாரபட்சமில்லாமல் எள்ளுக்காய் பிளந்தாற்போலச் சரியாய்த் தீர்த்தீர்' என்று அவனைப் புகழ்ந்து ஆசீர்வதித்தனுப்பினார்.

(4) குதிரை பிடிக்கத் தூண்டில் போட்டது

மறுநாள் குருவும் சீஷரும் வெயிலுக்குப்பயந்து, கோழி கூவினவுடனே எழுந்து, ஆயத்தஞ்செய்து புறப்பட்டார்கள். தளர்ந்த நடையாய் நடந்து போகிறதினாலே காதவழிகூட இன்னங் கடக்காததற்குள்ளே வெயிலேறின

தைக் கண்டு, ஒரு குளிர்ச்சியான சோலையி லிறங்கினார்கள். அங்கே இளைப்பாறிக் கொண்டிருக்கையில் மிலேச்சன் என்பவன் மலோபாதைக்குப் போய்ச் சமீபமாயிருந்த ஏரியில் கால்கழுவப் போனான்.

கரையின்மேல் ஐயனார் கோயிலிருந்தது. அதிலே ஆரோ ஐயனாரப்பனைக் குறித்துப் பிரார்த்தனை செய்து மண்ணினாற் புதிதாய்ப் பண்ணிச் சுட்டு வர்ணந்தீர்ந்த ஒரு பெரிய குதிரையைக் கொண்டுவந்து செலுத்தி யிருந்தார்கள். அந்த மண்குதிரையின் நிழல் ஏரி நிறையத் தெளிந்திருந்த தண்ணீரில் காணப்பட்டது. அதை ஏரியில் காலலம்பப்போன மிலேச்சன் கண்டு, தண்ணீர்க்குள்ளே குதிரை நிற்கிறதென்று நினைத்து அதிசயப்பட்டு, பின்பு கரையிலே நிற்கும் மண்குதிரைக்குச் சரியொத்த நிறமும் உயரமும் பருமனும் சாயலுமா யிருக்கக் கண்டதனால் தண்ணீரிலே தோன்றினது அதன் நிழலா யிருக்கவேண்டுமென்று சமுசயப்பட்டான்.

சமுசயப்பட்டாலும், அப்போது அடித்த காற்றினால் தண்ணீரசைய, அதிலே காணப்பட்ட குதிரை நிழலும் அசையத் தலைப்பட்டது. அதைப் பார்த்துக் கரைமேலிருக்குங் குதிரையைப் பார்க்கும்பொழுது அது அசைவொன்று மில்லாதிருந்ததினால், நீர்க்குள் நிற்கும் குதிரை வேறென்றும் உயிருள்ளதென்றும் நிச்சயம் பண்ணினான். பின்னும் அவன் அதை ஓட்டுகிறதற்கு எத்தனப்பட்டு, வாயினால் கூச்சல்போட்டுக் கல்லைக்கொண் டெறிந்தான். எறிந்த மாத்திரத்தில் தண்ணீர் அதிகமாய் ஆடி அலைந்தெழும்பக் குதிரையும் தலையெடுத்துக் காலுதறி உடல் துடித்துத் துள்ளினதாக இவன் கண்ணுக்குத் தோன்றின

தனுற் பயந்து, காலும் அலம்பாமல் மற்றவர்களிடத்தில் ஓடிவந்து, தான் கண்டதை யெல்லாஞ் சொன்னுன்.

அந்தப் புதுமையைக் கேட்டு எல்லோரும் திடீரென் றெழுந்து ஓடிப்போய் ஏரிக்குட் சுற்றிப் பார்க்குமிடத்தில் மிலேச்சன் சொன்னது மெய்யென்று நம்பிக்கொண்டு, 'தண்ணீரி லிறங்கினுல் தவளை கடிக்கும்' என்பவர்போல, அவர்கள் ஏரிநீரி லிறங்கப் பயந்து, இறங்காமல் அதற்குள் ளிருக்கிற குதிரையைப் பிடிக்கும்படிக்கு ஆலோசனை பண்ணத்தொடங்கினுர்கள். அவர்களில் ஒருவன் 'கொள்ளைக் கண்டால் வாயைத் திறக்கிறது குதிரைக்குச் சுபாவமாகையால், கொள்ளை வேவித்துவைத்தால் அந்த வாசனையைக் கண்டு அதைக் குதிரை தின்னுகிறதற்கு மேலேவரும், அப்பொழுது பிடித்துக்கொள்ளலாம்' என்றுன்; மற்றொருவன், 'பசுமையாயிருக்கிற ஒருபிடி அறுகம்புல்லைப் பிடுங்கிக்கொண்டுபோய்த் தண்ணீர்க்குமேலே காட்டினுல் குதிரை அதைத் தின்னத் தாவியெழும்பும், அந்நேரத்தில் பற்றிக் கொள்ளலாம்' என்றுன்; பின்னொருவன், 'பெட்டைக்குதிரை கனைக்கிறதுபோலக் கரைமே லிருந்தபடி கனைத்தால் குதிரை காமவெறிகொண்டு மேலே கிளம்பும், அந்தச் சமயத்தில் தப்பாமல் கைவசப்படுத்திக்கொள்ளலாம்' என்றுன்; இன்னுமொருவன், 'எருமை போய் ஏரியில் விழுந்தால் தவளை தானே குதித்தோடுமென்பதனுல், எருமைக்கடாவை ஓட்டிக்கொண்டுபோய்த் தண்ணீரில் விட்டால் அது நாலுபக்கமும் ஓடியாடிக் குதிக்கும், அந்த உபத்திரவம் பொறுக்கமாட்டாமல் குதிரை கரையேறி வரும், அத்தருணத்தில் வருத்தமில்லாமல் பிடித்துக் கொள்ளலாம்' என்றுன்; இப்படி நாலுபேருஞ் சொன்ன உபாயங்களெல்லாம் தனக்குச் சம்மதியாததினுல் மிலேச்

சன், 'சரியல்ல' என்று மறுத்து, 'நானொரு உபாயஞ் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள், தூண்டில்போட்டு மீன் பிடிக்கிறதுபோல, இதையும் பிடித்துக் கரைமேலிழுக்கவேண்டும்' என்றான். அதற்கு அவர்களெல்லாம், 'ஆம், ஆம், இது நல்ல உபாயந்தான்' என்று உடன்பட்டார்கள்.

தங்களுக்குள் ஒருவன் வைத்திருந்த கருக்கரிவாளைத் தூண்டில் முள்ளாகவும், வழியில் உண்ணுகிறதற்குத் தாங்கள் கொண்டுவந்த கட்டுச்சாதத்தைத் தூண்டிலின் இரையாகவும், குருவானவர் கட்டியிருந்த தலைப்பாகையைத் தூண்டிற் கயிறாகவும், அவர் கையிலே பிடிக்கிற ரிஷபவுருச் செய்துவைத்த பித்தளைப்பூண் கட்டிய தடியைத் தூண்டிற் கோலாகவும் ஆயத்தப்படுத்தி, எப்படியாவது நினைத்த காரியத்தை முடிக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்து, அப்படியே கட்டுச்சோற்று மூட்டையைக் கருக்கரிவாளின் முனையிலே கோத்து, அடியிலே தலைப்பாகையைக் கட்டி, அதைத் தடியிலே சுற்றிமுடிந்து, தண்ணீர்க்குள் குதிரை காண்கிற இடத்தில் எறிந்தார்கள். அது தொப்பென்று விழ, விசையோடு மிகவுந் தண்ணீர் தளம்பினதினால், அங்கே தோன்றின குதிரையும் துள்ளியெழுந்து நெளித்துக் குதித்துக் கிளம்பினதுபோலக் கண்டதனால் எல்லோரும் பயந்தோடினார்கள்.

முண்டாசியைத் தொடுத்த தடியைப் பிடித்திருந்த ஒருவன் மாத்திரம் அதைக் கைவிட்டோடாமல் நின்றான். ஏரியின் அலையமர்ந்த பின்பு அதிலுள்ள பெரிய மீன்கள் மெள்ளமெள்ள அணுகிக் கட்டுச்சாத மூட்டையைக் கடித்திழுத்த சாடையைக்கண்டு, கைச்சயிக்கினை செய்து மற்றவர்களை அழைத்து, 'குதிரை இதோ இப்பொழுதுதான்

இரையைக் கடிக்கிறது' என்றான். சற்றுநேரம் போன பிறகு தலைப்பாகையை இழுக்கச் சீலையுஞ் சாதமும் போன தனால் பாகையுடனே கட்டின கருக்கரிவாளானது அங்கே முளைத்திருந்த ஏரிக்கோரையில் மாட்டிக்கொண்டது. அவன் அது குதிரைவாயில் மாட்டிக்கொண்டதாக நினைத் துக் குதிரைவாயில் தூண்டில் மாட்டினபோதே குதிரை நம்முடைய தாய்விட்டதென்று சந்தோஷமாய்க் கூப்பிட, அனைவருங் கூடிவந்து தலைப்பாகையைப் பிடித்திழுக்க பாகை பழையதாகையால் அற்றுப்போய்விட்டது. எல் லோரும் ஒருமிக்க மல்லாக்கக் கீழே விழுந்தார்கள்.

இப்படி யவர்கள் விழுந்த தறுவாயில் ஒரு கிராஸ் தன் வந்து, 'இதென்ன?' என்று கேட்க, எல்லாவற்றை யும் ஒழுங்குபடச் சொன்னார்கள். அதுகேட்டு அவன் இவர்கள் மவுட்டியத்தைக் கண்டு கரைமேலே இருந்த குதிரையை வஸ்திரத்தினாலே மறைக்க நீருட் குதிரை மறைந்தது. அதை அவர்களுக்குக் காட்டி அந்த மயக் கத்தை நீக்கினான்.

அப்போதவர்கள் தங்கள் குருவை அவனுக்குக் காட்டி, 'ஐயா, எங்கள் குருசுவாமியார் தளர்ந்த வய தாகையால் ஏறிப்போவதற்குக் குதிரை ஆவசிகமா யிருக்கிறது, அது கொள்ளுதற்குப் போதுமான பண மில்லாததனாலே சுளுவிலே அதன் முட்டைவாங்கினோம்; அது சேதமாய்விட்டது; பின்பு வாடகைமாடு வைத்து, அதனிமித்தம் வெகுவாகச் சஞ்சலப்பட்டோம்; இப் பொழுது இப்படியாயிற்று' என்று எல்லாம் விவரமாய் அவனுக்குச் சொன்னார்கள். அவன் இவர்கள் கபட மறியாத நல்ல மனிதர்களென்று கண்டு, மனதிரங்கி,

'என்னிடத்தில் ஒரு நொண்டிக் கிழக்குதிரை உண்டு, அது உங்கள் வழிப்பயணத்துக்கு உதவும், அதற்காக நீங்கள் பணங்காசு கொடுக்க வேண்டியதில்லை, நான் இலவசமாகத் தருகிறேன், என்னூருக்கு வாருங்கள்' என்று அழைத்துக் கொண்டு போனன்.

(5) குதிரை யேறிப்போனது

அந்த மனிதன் திரவியஸ்தனல்லாத ஏழையானலும் தர்மிஷ்டனுகையால் அவர்களைச் சொன்னபடியே சமீபத்தி லிருந்த தன்னூருச்கு அழைத்துக்கொண்டு போய், அன்று இராத்திரி அவர்களுக்கு நெய் பால் தயிர் முதலானவை களிற் குறைவில்லாமல் போசனம் விசாரித்துச் சாப்பிட்ட பிறகு, வெற்றிலை பாக்குப் புகையிலை முதலானதுகளுஞ் சம்பிரமமாய்க் கொடுத்தான்.

மறுநாட் காலமே அவன் கொல்லைவெளியில் மேய்ந்து கொண்டிருந்த நாட்டுத் தட்டாகிய ஒரு குதிரையைப் பிடித்துக் கொண்டுவந்து குருவுக்கு முன்பாகவிட்டு, அதை அவருக்குக் காணிக்கையாகக் கொடுத்தான். கொடுத்த குதிரையோ வயதுசென்ற கிழமும், ஒருகண் பொட்டையும், ஒருகாது மூளியும், முன்காலில் ஒருகால் நொண்டியும், பின்கால் முட்டிக்காலுமான குரூபமாய் அந்தக் கிழக் குருவுக்குத்தக்க வாகனமாயிருந்தது. எப்படியிருந் தாலும் குதிரை பணச்செலவில்லாமல் இலவசத்தில் அகப் பட்டதேயென்று எல்லாரும் அதிக மகிழ்ச்சி கூர்ந்தார் கள். மட்டி, குதிரையைச் சுற்றிவந்து தடவியும், மடை யன் அதன் நொண்டிக்காலைப் பிடித்திழுத்து முறுக்கியும், மூடன் மொட்டை வாலைப்பற்றி உருவியும், மூர்க்கன்

நொள்ளைக்கண்ணைத் துடைத்தும், மிலேச்சன் பசும்புல்லைக் கொண்டுவந்து வாயிலே கொடுத்தும் இவ்விதமாக அதை மிகவும் பாராட்டிக்கொண் டிருந்தார்கள். அதற்குமேல் குதிரைமுஸ்திப்புத் தேடத் தலைப்பட்டார்கள். குதிரை கொடுத்தவன் பீற்றலாயிருந்த ஒரு பழஞ்சேணத்தைக் கொடுத்தான். அதிற் குதிரைவாலின் கீழ் மாட்டப்படும் பின்தட்டுவார் இல்லாததினால் பாலைக்கொடியைத் திரித்துக் கட்டினார்கள். அப்படியே கடிவாளத்துக்கு வாரில்லாமை யால், 'வழியிலே கண்ட குதிரைக்கு வைக்கோற்புரி கடிவாளம்' என்ற பழமொழிப்படி, பழுதையை முடிந்துவைத் தார்கள். தங்கப்பட்டையும் இறுக்குவாரும் சம்பாதிக்க வெகு பிரயாசப்பட்டும் கிடையாததினால், மடத்துக்குச் சமீபத்திலிருந்த பேட்டைக்குப்போய் அவ்விரண்டும் முன் கால் பின்கால்களிற் கட்டுகிற அகாடி பிசாடிக்கயிறுகளும் வாங்கிக்கொண்டு வந்தார்கள். இப்படி முஸ்திப்பெல் லாம் அமைத்தபின்பு, குதிரை சவாரி பண்ணுகிறதற்கு சோதிஷமுறைப்படி வாரசூலையைத் தள்ளி அமிர்தயோக மான சுபமுகூர்த்தம் ஒன்று நிருணயம் பண்ணினார்கள். அந்நேரத்தில், ஊர்கூடிச் செக்குத் தள்ளுகிறது போல ஊரெல்லாம் வந்துகூடிப் பேரிரைச்சலிட்டு வாழ்த்திப் பரமார்த்த குருவை முதல்முதல் குதிரைமேல் ஏற்றிவைத் தார்கள். அப்பொழுது,

'முன்னே கடிவாள மூன்றுபேர் தொட்டிழுக்கப்
பின்னே யிருந்திரண்டு பேர்தள்ள — எந்நேரம்
வேதம்போம் வாயான் விகடரா மன்குதிரை
மாதம்போங் காத வழி.'

என்கிறபடியே, ஐந்து சிஷர்களில் ஒருவன் முன்புறத்தி லிருந்து கடிவாளத்தைப் பிடித்திழுக்க, ஒருவன் பின்

புறத்திலிருந்து வாலைப்பிடித்து முறுக்கி அதட்டியோட்ட, இருவர் பக்கங்களிலிருந்து குருவின் கால்களைக் கைலாகு கொடுத்துத் தாங்க, ஒருவன் முன்னே, 'பரமார்த்தகுரு வருகிறார் பராக்கு' என்று கட்டியங்கூறிப் பராபரி பண்ண, கிழக்குருவானவர் மகா சம்பிரமத்துடனே குதிரை சவாரி பண்ணினார்.

இந்தப் பஞ்சதாளக் குதிரையின்மேல் உல்லாசமாக உடல் பூரிக்க வெகுதூரம் போனபிறகு, நடுவழியில் வழிச் சாரி ஆயக்காரனொருவன் கண்டு ஓடிவந்து மறித்தான். இவர்கள், 'ஏன் மறிக்கிறாய்?' என்றார்கள். அவன், 'குதிரைக்கு ஐந்துபணம் ஆயங் கொடுக்கவேண்டும், அது கொடாமற் போகக்கூடாது' என்றான்.

அதற்கு இவர்கள் 'இதென்ன புதுமை? குருவேறின குதிரைக்கும் ஆயமுண்டா? வியாபார சம்பந்தமா? உத்தியோக சம்பந்தமா? அதெல்லாம் அல்லவே; எங்கள் குரு முதிர்ந்த வயதாய்ச் சரீரம் தளர்ந்திருக்கிறதினால் கால் நடையாய் நடக்க மாட்டாததைக் கண்டு ஒரு புண்ணியவான் தர்மத்துக்குக் கொடுத்த குதிரையாக்கு மிது; இதற்கு ஆயம் வாங்கினதை நாங்கள் எங்குங் கண்டதில்லை; ஆனாலும் அநியாயம்' என்று அவர்கள் கூச்சல் போட, அவன், 'அநியாயமோ நியாயமோ எனக்கொன்றுந் தெரியாது, பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டுத்தான் போக வேணும்' என்று மத்தியானமட்டும் மறியலில் வைத்து 'விடமாட்டேன்' என்றதனால், தப்பிப்போக வேறே வழி காணாமல், 'நாம் கொடாக்கண்டரா யிருந்தாலும், இவன் விடாக்கண்டனா யிருக்கிறானே, ஐயோ! வீண்தண்டமிது' என்று ஐந்துபணங் கொடுத்தார்கள். அவன் விட்டு விட்டான்.

குரு, 'குதிரையில்லாவிட்டால் இந்தச் சஞ்சலம் வர மாட்டாதல்லவா' என்று மிகவும் தம்மைத் தாமே வெறுத்துக்கொண்டு, பின்பு இளைப்பாறும்படி சீஷர்களுடனே கிட்டவிருந்த சாவடிக்குப் போனார். அங்கே எதிர்ப்பட்ட ஒரு கிராஸ்தனோடே குருவானவர் தாமே வலுவில் முறையிட்டுக்கொள்ளத் தொடங்கினார்; 'அப்பா, நான் பிறந்த நாள்தொட்டு இதுவரையில் ஒருக்காலும் குதிரை யேறினதில்லை. 'ஒருநாளுஞ் சிரியாதவன் திருநாளிற் சிரித்தான்' என்பதுபோல, இன்றைக்குத்தான் முதல்முதற் குதிரையேறி வந்தேன்; வந்தவிடத்தில் இந்த அநியாயம் நடந்தது; இப்படி நீதியில்லாமல் வழிபறிக்கிற கள்ளனைப் போல நிஷ்டூரமாய்ச் சம்பாதிக்கிற பணம் ஆருக்காவது நன்மையா யிருக்குமா? என் வயிறெரிய வாங்கின பணம் அவனுக்குச் செரிக்குமா? நெருப்பாய் மூளாதா?' என்றார். அதுகேட்டு அவன், 'ஐயா பெரியவரே, இது காலத்தின் சுபாவம்; இந்நாளிற் பணமேகுரு; பணமே தெய்வம்; பணமென்றால் பிணமும் வாயைத்திறக்கும் என்பது முன்பு கேட்டோம்; இப்போது பணம் பந்தியிலே குலம் குப்பையிலே என்பதற்குச் சரியாய்ப் பணத்தை விட வேறே உறவும் சிநேகமும் இல்லையாக்கும்' என்றான். இதற்கேற்கக் குருவும், 'அப்பா, இந்தக் காலத்திலே கஷ்டத்தில் அரைக்காசு கிடக்கக்கண்டாலும் அதை நாக்காலே நக்கியெடுக்கக் கூசார்கள்' என்று சொன்னார். அவனும் 'சந்தேகமா? அப்படி நக்கி யெடுக்கும்பொழுது அது அவர்களுக்கு நாறுதையா, இதற்கு ஒரு அத்தாக்ஷி கேளும்' என்று சொல்லுகிறான்.

'ஒரு இராஜா பணத்தாசையினாலே தன் சீமையில் ஒருபொழுதும் இல்லாத வரியெல்லாம் ஏற்படுத்திவைத்து

அதன்பின்பு மூத்திரவரியும் வைத்தான். இது அவன் மகனுக்குச் சம்மதியாமற் குடிகளிடத்தில் இந்த நாறுகிற வரிகேட்டு வாங்குகிறது லச்சைக்கேடா யிருக்கிறது'என்று தகப்பனுக்குச் சொல்ல, இராஜா மகனுக்கு அப்பொழுது மறுமொழி சொல்லாமலிருந்து பலநாள் போக, வைத்த வரிப்பணம் பொக்கசம் நிறையச் சேர்ந்தபின், மகனை இராஜா அழைப்பித்து, அந்தப் பணத்தை முகரச்சொல்லி 'நாறுகிறதோ?' என்று கேட்டான்; மகன் வேறொன்றும் நினையாமல், 'நாறவில்லை, மணக்கிறது' என்றான். இராஜா, 'இது மூத்திரவரிப் பணமாக்கும்' என்றான்; கேட்டீரோ பணம் வந்தாற்போதும்; அது எப்படி வந்தாலும் பாரமல்ல, ஐயா' என்றான்.

இவ்வாறு பல பேச்சுக்கள் பேசிக்கொண்டிருந்து பொழுதுபோக்கினபின், சாயங்காலத்தில் மீளவுங் குதிரையேறிப்போய் ஒரு பட்டிக்காட்டிலே தங்கினார்கள். அன்றிராத்திரி குதிரையைக் கட்டாமல் மேயவிட்டுக் காலமே பயணத்துக்குத் தேடினவிடத்தில் அகப்படாமையால், மூர்க்கன் வீட்டுக்கு வீடு நுழைந்து பார்க்கையில், அதை ஒருவன் தன் வளவில் கட்டிவைத்திருந்தான். இவன் அதை விடச் சொன்னவிடத்தில், அவன், 'இராத்திரி முப்பது நாழிகையும் என்பயிரில் மேய்ந்தது; எனக்கு வெகு சேதமாயிற்று; அதனாற் பரிச்சேதம் விடமாட்டேன்' என்றான். அதைக்குறித்து அடுத்த ஊர் நாட்டானை போய் நயபயமாய்ச் சொல்லி அமர்த்தியும், அவன் 'பயிர்ச்சேதங் கொடுத்தால்தான் நான் குதிரையை விடச் சம்மதிப்பேன்' என்றான். நாலுபேருங் கூடிக் குதிரைமேய்ந்த கொல்லையைப் பார்த்து மிதித்தது மேய்ந்ததெல்லாம் மதித்துப் பத்துப்பணத்துச் சேதம், எட்டுப்பணத்துச் சேதம்

உண்டென்று சொல்லக் கடைசியிலே தீர்ந்தபடிக்கு நாலு பணத்தை வாங்கிக்கொண்டு குதிரையை விட்டுவிட்டான்.

குருவோ என்றால் வெகுவாய்ச் சலித்துக்கொண்டு, 'நமக்கு இந்தக்குதிரை என்னத்துக்கு? இது வந்ததனாலே பணச்செலவுகள் எத்தனை? சஞ்சலங்கள் எத்தனை? சங்கைக்கேடுகள் எத்தனை? இவைகளெல்லாம் நமது மகிமைக்குத் தகாதப்பா' என்று கால்நடையாய்ப் போகத் துணிந்தார். அதற்குச் சீஷர்கள், 'ஆ! ஆ! அது சரியல்ல' என்றும், 'கால்நடை நடக்க உம்மாலாகாது' என்றும் சொல்லிக்கொண்டிருக்க, அவ்விடத்தில் ஒரு வள்ளுவப்பண்டாரம் இவையெல்லாங்கேட்டுக் கிட்டவந்து, 'கவலைப்பட வேண்டாமையா' என்றான். மேலும் அவன் 'இந்தக் கஷ்ட நஷ்டங்களெல்லாம் குதிரையைப் பிடித்த தோஷத்தினால் வந்ததாக்கும்; செலவோடே செலவாக எனக்கு ஐந்து பணங் கொடுத்தால், நான் கிரகசாந்தி செய்து அந்தத் தோஷத்தை நிவர்த்தியாக்கி விடுகிறேன்' என்றான். இவர்கள் செலவுக்காக அஞ்சிப்பார்ப்பது காரியமல்ல என்று நினைத்துப் பணங்கொடுக்கச் சம்மதித்துத் தோஷத்தைக் கழிக்கச் சொன்னார்கள்.

அப்பொழுது அந்தவள்ளுவன், 'இவர்கள் நமது வலையிற் சிக்கினார்கள்; ஆகையால், இவர்களைச் சந்தேகமில்லாமல் நாம் ஏய்க்கலாம்' என்று நிச்சயித்து, பணத்தை முன்னே கொடுக்கச்சொல்லிக் கழற்றிக்கொண்டு, அவர்கள் கண்ணுக்கு முன்பாகப் பலவித தாட்டோட்டமான சடங்குகளைச்செய்து, நானாவிதப் பச்சிலைகளையும் பறித்து அபிமந்திரித்து எறிகிறதுபோலக் குதிரைமேல் எறிந்து, உரக்கப் பேசாமல் மெதுவாய் மிணமிணவென்ற சப்தமாக 'ஆ

ஊ ஐயும் கிலியும் சௌவும் ஓம் சுவாகா' என்று அநேக முறை உச்சரித்து, மும்முறை குதிரையைப் பிரதக்ஷிணம் வந்து, வால்முதல் தலைபரியந்தம் அதைத் தடவி, அதன் ஒற்றைக்காதைக் கையினால் பிடித்துக்கொண்டு, 'இந்தக் காதிலேயாக்கும் தோஷமெல்லாம் தங்கியிருக்கிறது; இப்படிப்பட்ட தோஷத்தைக் கழிக்கத்தான் அந்நாளில் அந்தக் காதை யறுத்தார்கள். இப்பொழுது இந்தக் காதையும் அறுத்துப் போட்டால் இந்நாளில் வந்த தோஷமும் அற்றுப்போம்' என்றான். உடனே வெட்டரிவாளைத் தீட்டிக் கொண்டு அந்த ஒரு காதையுந் திடீரென்று அறுத்துத் தோஷந் தொடராதபடி தூரக் கொண்டுபோய் ஆழக் குழி தோண்டிப் புதைத்து மேலே மண்போட்டுக் குறி செய்து விட்டு வந்தார்கள். இதிலே அன்றெல்லாம் சென்றதனால் மறுநாட்காலமே வெகு தொந்தரவுபட்டு மடத்துக்குச் சென்றார்கள்.

(6) பிராமணன் ஜோசியம் சொன்னது

மடத்துக்குப் போனபிறகு குருவானவர் வெகுவாய் விசனப்பட்டார். 'நமக்குக் கிடைத்த குதிரை குரூபமான குதிரையா யிருந்தும் பணச்செல வில்லாமல் வந்ததென்பதனால் கொஞ்சஞ் சந்தோஷமாயிற்று என்றாலும், இக் குதிரையினால் வழியில் அநுபவித்த சங்கடங்களை யெல்லாம் நினைக்கநினைக்கத் தீராத மனக்கிலேசம் உண்டாகின்றது. தெய்வச்செயல் இப்படியும் இருக்கிறதல்லவா?' என்று சிந்தித்துக் குருவானவர் சீஷர்களைத் தமது சந்நிதானத்திற் கூட்டிவைத்துக்கொண்டு ஞானவிஷயத்தைப்பற்றிப் பேசத் தொடங்கினார்:

'தம்பிமாரே, வரவர இந்தப் பிரபஞ்ச வாழ்வைப் பார்க்குமிடத்தில் முயற்கொம்பு போலவும், கானற்சலம்

போலவும் சூனியமா யிருக்கின்றதென்று காண்கிறேன்; தீமை கலவாத நன்மையும், கசப்புக் கலவாத இனிப்பும், துக்கங் கலவாத சந்தோஷமும் இங்கே கிடைக்கமாட்டாதுகள்; ஐயோ விலைகொடுத்து வாங்காமல் உபகாரமாய்க் குதிரைவந்ததென்று நாம் மிகவும் மகிழ்ந்தோம் அல்லவோ; அன்றுதானே இந்தப் பாக்கியத்துடனே தொடர்ந்துவந்த கிலேசங்களையுங் கண்டீர்களே; ஒரு துளித்தேனை நக்குகிறதற்காக அத்தனை கசப்பும் விழுங்கவேண்டுமோ? நெல்லுக்கும் உமி யிருக்கிறது, எவ்வகைக் கனிகளுக்கும் தோலும் கொட்டையும் உண்டு. இதெல்லாம் இயல்புதான்; ஆகிலும் நான் ஒருதினத்தில் அனுபவித்த பொல்லாப்போ மிகவும் அதிகம்; குதிரை ஏறுகிறதற்கு எனக்கு அதிர்ஷ்ட மில்லையாக்கும்; விதிக்கெதிராய் நடக்க என்னாற் கூடுமா? கூடாதே! ஆதலால், இனி அந்தக் குதிரையை அதுவந்த இடத்திற்குத் திருப்பி அனுப்பிவிடுகிறதே காரியம், ஆகாது ஆகாது' என்றார். அதற்குச் சீஷர்களெல்லாரும், 'ஆகாது ஆகாது அப்படிச் சொல்லவேண்டாமையா; அதென்ன நீர் கொண்ட குதிரையோ? நாங்கள் தேடின குதிரையோ? இரண்டில் ஒன்றுமல்லவே; தெய்வாதீனமாய்த் தானாகவந்த குதிரையல்லவோ? நாமிதைத் திரும்ப அனுப்பினால் திருவுளத்துக்கு மறுவுளமாக நடக்கிறதாகுமே; ஆதலால் இது அதிக தோஷமாய் முடியாதா? குதிரையைப் பிடித்திருந்த தோஷத்தை அந்த வள்ளுவன் கழித்தபிறகு அஞ்சத்தக்கது என்ன விருக்கின்றது? ஒன்றுமில்லையே' என்றார்கள்.

இவைகளுடனே இன்னமும் பல நியாயங்களை அவர்கள் விரிவாகச் சொல்ல, குருவும் மனந்தேறி, 'நீங்கள் சொன்னபடி யாகட்டும்' என்றார். 'ஆனாலும் அன்று

வந்த மோசம்போல இனிவராதபடிக்கு, இராமாறு குதிரையை மேயவிடவொண்ணாது, வீட்டிலேதானே கட்டுவிக்கவேண்டும், அதற்கான இடமுங் காணேமே' என்றார். அப்போது மூர்க்கனென்பவன் 'இதற்காக ஆலோசனை என்ன? இந்த க்ஷணத்திலே நான்போய் ஆலங்கொம்புகளை வெட்டிக் கொண்டுவந்து, நம்முடைய மடத்துக்கு ஒரு மூலையிலே நேர்த்தியான லாயமொன்று பண்ணிப் பதித்ததுபோலக் கட்டுகிறேன்' என்றான்.

என்றவுடன் புறப்பட்டுப்போய் வழியோரத்தி லிருந்த பிரமாண்டமான கொடியாலின்மே லேறிநின்று செழிப்பாயுயர்ந்து வளர்ந்து ஒழுங்காயிருந்த கிளையைக் கோடரியினால் வெட்டத் தொடங்கினான். ஆனாலும் இவன் நுனிப்பக்கத்திலிருந்து அடிப்பக்கத்தில் வெட்டுகிறதைக் கண்டு வழிப்போக்கனாகவந்த ஒரு பிராமணன், 'தம்பீ! அப்படி நிற்கவேண்டாம், கிளையோடே நீயும் விழப்போகிறாய்' என்றான். அதற்கவன் 'இந்தத் துர்ச்சகுனமான வார்த்தையை எனக்கு நீ சொல்லவந்தாயோ' என்று அரையிற் செருகி வைத்திருந்த வெட்டரிவாளை பிராமணன்மேல் எறிந்தான். அவனும் இந்த முரடன் "பட்டறி கெட்டறி பத்தெட்டிறுத்தறி" என்றபடியே, பட்டறியட்டும் என்று விலகித் தப்பிப் போய்விட்டான். மூர்க்கனோ வென்றால், முன்னின்றபடி பின்னும் நின்று வெட்டினதினால் அரைவாசிக் கதிகமாக மரம் அறுப்புண்டு மளமளவென்று முறிந்துவிழத் தானும் அதனோடே விழுந்தான். 'அம்மம்மா! இங்குவந்த அந்தப் பிராமணன் பிரபலமான சாஸ்திரி, மகாபுரோகிதன், அவன் சொன்னபடிக்கு ஆயிற்று' என்று, கடுகவெழுந்து பிராமணனைப் பின்பற்றிக் கூவிக்கொண் டோடினான். சடுதியில் இவன் கிட்ட

ஓடிவருகிறதைப் பிராமணன் கண்டு, 'இந்தப் புத்தியில்லாத மிருகம் என்ன செய்யுமோ?' என்று அஞ்சினின்றான். மூர்க்கன் வந்து ஒரு கும்பிடுபோட்டு, 'ஐயா! நீர் பிரபலசாஸ்திரி, இன்னமொரு ஆருடம் எனக்குச் சொல்லவேணும், நான் பரமார்த்தகுருவின் சீஷனுக்கும், அவர்மேல் எனக்கு அதிக பட்சமுண்டாயிருக்கின்றது, அவருக்குத் தளர்ந்தவயதாயிருக்கிறபடியினாலே அவர் கொஞ்சநாளுக்குள் சாவாரென்று நான் பயந்திருக்கிறேன், இப்பொழுது நீரெனக்காறுதலாக அவருக்கு முடிவுகாலம் எப்பொழுது வரும்? அதற்குமுன் காணப்படும் அடையாளமென்ன? சற்றே தயவுசெய்து சொல்லவேண்டும்' என்றான். பிராமணன் தப்புவித்துக்கொள்ளப் பலபல போக்குச்சொல்லியும் அவன் கேளாததினாலும் விடாததினாலும் கடைசியிலே 'ஆசனசீதம் ஜீவன் நாசம்' என்றான். இவன் 'அதென்ன ஐயா! அதற்கு அர்த்தஞ் சொல்லவேண்டும்' என்று அலட்டிக் கேட்க, 'உன் குருக்களுக்கு இருப்பிடம் என்றைக்குக் குளிர்ந்து காண்கின்றதோ அது அன்றைக்குச் சாவு கிட்டினதென்பதற்கு அடையாளம் என்று அறிந்துகொள்' என்பதாகப் பிராமணன் சொன்னான்.

மூர்க்கனும் நமஸ்காரஞ் செய்துவிட்டுப்போய் வெட்டின கிளையை மடத்துக்கிழுத்துக்கொண்டு வந்து நடந்த செய்தியெல்லாம் விவரமாய்ச் சொன்னான். குருக்கள் இதைக்கேட்டு மிகவும் விசாரப்பட்டு 'ஜோசியஞ் சொன்ன பிராமணன் மகாசாஸ்திரி யல்லவென்று சொல்லக்கூடாது, உனக்கவன் சொன்னபடி யெல்லாம் உடனே பிரத்தியட்சமாயிற்றே, ஆதலால் எனக்கு அவன் சொல்லியனுப்பின ஜோசியமுந் தப்பமாட்டாது, 'ஆசனசீதஞ் ஜீவன்நாசம்'

என்பது நல்லயுக்தியும் அனுபவமுமான வசனந்தான், இனி எச்சரிக்கையா யிருக்கவேண்டு மாக்கும், ஒருக்காலும் கால் சுத்தி செய்யக்கூடாது,. அதன்மேல் ஆண்டவன் விட்டபடி யாகிறது' என்றார்.

(7) குரு குதிரைமேலிருந்து விழுந்தது

சொன்ன எச்சரிக்கையோடு நெடுநாளிருந்து பின்பு சீமா மூலங்களுக்குப் போய்வந்தால் சீஷர்கள் கையிற் பணம் பறியுமொழிய மடத்திலிருந்தால் அது வர அறியா தென்று அதைப்பற்றி ஊருக்கூர் சுற்றித்திரியக் குருவும் சீஷர்களும் புறப்பட்டார்கள்.

எங்கும்போய்ச் சுற்றிக்கொண்டு ஒருநாள் அவர்கள் மடத்துக்குத் திரும்பிவருகையில், குருக்கள் அசைந் தசைந்து குதிரைமேல் ஊசலாடிக்கொண்டு வரும்பொழுது கீழே தாங்கின ஒரு மரக்கொம்புபட, அவர் தலைப்பாகை பின்பக்கத்தில் விழுந்தது. அதைச் சீஷர்கள் எடுத்தார்க ளென் றெண்ணிக்கொண்டு ஒன்றும் பேசாமல் சும்மா வெகுதூரஞ் சென்றபின்பு, அவர் 'தலைப்பாகை எங்கே? தாருங்கள்' என்று கேட்டார்; 'அது அங்கே விழுந்த விடத்திலே கிடக்கும்' என்று அவர்கள் சொல்ல, அவர் கோபித்துக்கொண்டு 'விழுந்ததெல்லாம் எடுக்கத் தேவை யில்லையோ? நான் சொல்லவேணுமோ?' என்றார். அந்தமட்டில் மடையன் அப்படியே அங்கே ஓடிப்போய் விழுந்த பாகையை எடுத்துக்கொண்டு வருகையில், அதற்கு முன் பெய்தமழையில் செழிப்பாய் வளர்ந்திருந்த புல்லை மேய்ந்து அன்றிராத்திரி குதிரை கழிந்த இளக்லாகிய லத்தியை அந்தத் தலைப்பாகையில் ஏந்திக்கொண்டுவந்து பக்தியுடனே குருவின் கையில் ஒப்பித்தான்.

அப்பொழுது அவர் 'சீசீ' என்று வெகுவாய்க்கோபித்தார். அதற்கு எல்லாருங்கூடி, 'இதேதையா! விழுகிறவை சகலத்தையும் எடுக்கச்சொல்லி முன் கற்பித்தீரல்லவோ, குருவார்த்தை கடக்கலாகாதென்று கற்பித்தபடி செய்தால் இப்பொழுது நீர் ஆயாசப்படுவானேன்?' என்றார்கள். குருவோ 'அப்படியல்லவே, எடுக்கத் தகுவதும் எடுக்கத் தகாததுமுண்டு; எதையும் பகுத்தறிந்து நடக்கவேண்டும்' என்றார். 'நாங்கள் அம்மாத்திரத்திற்குத் தக்க மனுஷரல்ல, எடுக்கவேண்டியதை மாத்திரம் இன்னதென்பதாக வேறே எழுதித் தரவேண்டும்' என்று சொன்னார்கள். அவரும் எழுதிக்கொடுத்தார்.

அப்புறம் போகையில் ஈரமாயிருந்த வழுக்குநிலத்தில் தளர்ந்த நடையாய்ப்போகிற நொண்டிக்காற் குதிரை சறுக்கி விழுந்தது. அத்தருணத்தில் அதன்மேலிருந்த குருவும் தவறி, அருகேயிருந்த குழியில் தலை கீழும் கால் மேலுமாக விழுந்து, ஒரு கால் அங்கபடியில் மாட்டிக்கொண்டு எழுந்திருக்கக் கூடாமல் கோவென்றலறி 'அன்பான சீஷர்களே! என்னை எடுக்க வாருங்கள்' என்று கூப்பிட்டார். சீஷரும் ஓடிச் சரேலென்று வந்து குரு முன்னே எழுதித்தந்த ஜாபிதாவை யெடுத்து ஒருவனை வாசிக்கச் சொன்னார்கள். அதிலே 'விழுந்த தலைப்பாகை எடுக்கவும், விழுந்த வேஷ்டி உத்தரீயமெடுக்கவும், விழுந்த சட்டை குட்டை உள்ளாடைகளை யெடுக்கவும் வேண்டும்' என்று அவன் வாசித்தபடியே ஒவ்வொன்றாய் எல்லாவற்றையுங் குருவினிடத்திலிருந்து கழற்றி எடுத்து அப்புறம் வைக்க, குருக்கள்மாத்திரம் நிருவாணமாய் அங்கே கிடந்தார்.

அவரிப்படிக் குழியிற்கிடந்து தம்மையும் எடுக்கச் சொல்லி எவ்வளவு கெஞ்சினாலும், எவ்வளவு சலித்துக் கொண்டாலும், எவ்வளவு கடுஞ்சொற் சொன்னாலும், சீஷர்கள் 'இதுவும் முன்னமேதானே ஜாபிதாவில் எழு தாததினாலே நாங்கள் எடுக்கமாட்டோம்' என்று ஒரே பிடிவாதமாகச் சாதித்தார்கள். மேலும், அவர்கள் 'ஐயா குருசிரோமணியே! எடுக்கவில்லையென்று வீணாய் எங்கள் மேல் கோபிக்கிறீரே, நல்லது உம்மையும் எடுக்கும்படி எழுதினதெங்கே காட்டும் பார்ப்போம்? எழுதினபடி செய்வோமே யொழிய, எழுதாததை அப்படித் தடிக்கு மிஞ்சின மிடாவைப்போல வரம்புகடந்து ஒருபோதுஞ் செய்யச் சம்மதியோம்' என்றார்கள். அவரும் இவர்கள் சாதனையைக் கண்டு தப்பும்வழி வேறொன்றும் காணாமை யால் ஓலையும் எழுத்தாணியும் வாங்கிக் கிடந்தவிடத்திலே தானே 'நான் விழுந்தாலும் எடுக்கக்கடவீர்கள்' என்று கைகால் நடுக்கிக்கொண்டே எழுதிக்கொடுத்தார்.

எழுதினதைக் கண்டு சீஷர்களும் ஒருமிக்கப் போய் அவரை எடுத்தார்கள். அவர் விழுந்த குழியிற் சேறிருந்த படியால் குருவுடம்பெல்லாஞ் சேறுபட்டு அழுக்கான தென்று சமீபத்திலிருந்த தண்ணீரிலே குளிப்பாட்டினார் கள். பின்பு பழையபடியே உடுப்பெல்லா முடுத்திக் குதிரைமேலேற்றி மடத்துக்குக் கொண்டுபோய் விட் டார்கள்.

(8) குருவைச் சேமித்தது

குருவானவர் குழியில் விழுந்து எழுந்திருக்கக்கூடா மற் கிடந்த சமயத்தில் சீஷர்கள் மிகவும் அஞ்சிப் பதறின தனால் அந்தப் பிராமணன் முன்பு சொல்லியிருந்த ஜோசி

யத்தின்மேல் ஒருவருக்கும் ஞாபகமில்லாமற் போயிற்று. திரும்பக் குதிரையேறின பிறகு இருப்பிடங் குளிர்ந்த தென்று கண்டு குருநாதரே விசாரப்பட்டார். ஆகிலும் மடத்துக்குப்போய்ச் சேருமளவும் ஒன்றுஞ் சொல்லாதே போனர்.

தளர்ந்த வயதாகிய காலத்தில் விழுந்த அதிர்ச்சியினல் அன்றிரவில் நித்திரைகொள்ளாமல் மருண்டு புரண்டு கொண்டிருந்து, அவர் பிராமணன் சொன்ன ஜோசியம் அடிக்கடி நினைவிலேதோன்ற வெகுவாய்ச் சஞ்சலப்பட்டார். குதிரையிலிருந்து குழியில் விழுந்ததினல் உடம்பதிர்ந்து இப்படி ஆராட்டப்படுகிறதென்று நினையாமல், ஆசனங் குளிர்ந்து சாங்காலங் கிட்டினதினலாக்கும் இதெல்லாம் சம்பவித்ததென்று நிச்சயம் பண்ணிக்கொண்டார். இந்த நினைவோடு அன்றிராத்திரி முழுதும் தமக்குள்ளே பயந்து பதறி ஒரு நிமிஷமும் கண்மூடாமல் பெருமூச்சுவிட்டு மனங் தத்தளித்ததினல் விடியற்காலத்தில் சீஷர்களை அழைப்பித்தார்.

அவர்களும் வந்து பார்க்க அவருடைய கண் குழி விழுந்து பஞ்சடைந்ததாகவும், முகமெல்லாம் வற்றிச் சுருங்கி வெளுத்துச் சாயல் மாறினதாகவும், வாயுதடு உலர்ந்து நாவில் ஈரமில்லாமல் வார்த்தை குளறவும், பிரமை கொண்டதுபோல உற்று உற்றுப் பார்க்கவும், மேல்சுவாசம் வாங்கவுங் கண்டு மிகவும் பயந்தார்கள்.

அப்பொழுது அவர் பெருமூச்செறிந்து, 'தம்பிமாரே! எனக்கு மரணவஸ்தையானது நெருங்கிவிட்டது, இனி ஆத்மா பிரிந்து கடமெழும்பிப் போகும்போலக் காண்கிறது, நீங்கள் எனக்குச் சமாதிக் குழியொன்று வகுத்து அதில் என்னை வைத்துச் சவத்தைச் சேமிக்கிறதுபோலச்

சேமஞ் செய்துவிடுங்கள்' என்றார். 'அதேதையா!' என்று அவர்கள் சரீரம் பதறிக்கேட்க, ஓஓ! இதென்ன? ஆசனசீதம் ஜீவன்நாச மென்றதை மறந்துபோனீர்களோ?' என்று சொல்லிப் பின்னுங் குருவானவர் சொல்வார்: 'நேற்று நான் விழுந்த குழியிலே நீருஞ்சேறும் மிகுதியாயிருந்தபடியினாலே எனக்கு இருப்பிடத்தில் ஈரந் தாங்கியது; ஆனாலும் அப்போது உண்டான ஆபத்தினாலே அது எனக்குத் தோன்றாதே போயிற்று; பிறகு அதிகமாய் இருப்பிடங் குளிர்ந்ததுங் கண்டேன்; பிராமணன் சொன்ன சாஸ்திரத்தையும் நினைத்தேன்; இராத்திரி முழுதும் உடம்புவலியும் ஆராட்டமுங் கண்டு சற்றும் நித்திரையில்லாததினால் சாவு கிட்டினதென்று நன்றாய் அறிந்துகொண்டேன்; இனி வேறாலோசனை வேண்டுவதில்லை; சீக்கிரமாய்ச் சமாதிச்சேமத்துக்கு ஆயத்தம் பண்ணுங்கள்' என்றார்.

அதைக்கேட்டு அவர்களும் அந்தத் துர்க்குறியை நினைத்து அஞ்சினார்கள். அஞ்சினாலும் அச்சத்தை வெளியிடாது உள்ளே யடக்கிக்கொண்டு நானாவிதமாகக் குருவின்மனந் தேறும்படி ஆறுதலும் தேறுதலுமான பலபல வார்த்தைகளைச் சொன்னார்கள். என்ன சொல்லியும் அவருக்கு மனக்கிலேசம் மாறவில்லை யென்று தெரிந்துகொண்டு, முன்பு அந்த ஊர்ச் சகுனசாஸ்திரகாரனாயிருந்த அசேதனமூர்த்தி மகன் அசங்கதன் என்பவனால் தங்கள் குருவைப்பிடித்த சனியை நீக்கி அவர் மனதைத் தேறச் செய்யவேண்டுமென்று அவனைப்போ யழைத்தார்கள்.

அசங்கதன் நடந்த வரலாறுகளை யெல்லாம் விவரமாய்க் கேட்ட பிறகு வந்து குருவைப் பார்த்து, 'உமக்குச்

சம்பவித்த குறையென்ன? வந்த நோவென்ன? மன விசார மென்ன? மாறுத கிலேசமென்ன? என் குருவே! என்னையனே! என்பிதாவே! சொல்லும்' என்று கண்ணீர்சோர வாயிதழ் துடிக்க, முகம்வெயர்க்கக் கேட்டான். அதற்கெல்லாம் 'ஆசனசீதம் ஜீவன் நாசம்' என்கிற வசனமே யொழிய வேறொரு மறு உத்தரமும் குருவானவர் சொன்னவரல்ல. அப்போதவன் 'நல்லது, ஆசனசீதம் உமக்கு ஜீவன் நாசமென்று பிராமணன் சொன்னனே, நானும் அவன் ஆசனேஷணம் அவனுக்கு நாசமாகப் பண்ணுகிறேன்; அந்தப் பிராமணனை எனக்குக் காட்டுங்கள்; அவனுக்கு உலக்கைப்பூசை பண்ணி அவனால் வந்த தோஷமெல்லாம் அடியோடே தீர்த்துப்போடுவேன்; அவனைக்காட்டும், சீக்கிரமாய்க் காட்டும்' என்றான்.

'உலக்கைப்பூசை யென்று ஒரு பூசையுண்டோ? ஒரு நாளும் அப்படிப்பட்ட பூசையைக் கண்டதுமில்லை, கேட்டது மில்லையே, அதாவ தெப்படிப்பட்டது? சொல்' என்று குருவானவர் கேட்டார். அதற்கு அசங்கதன் மறுமொழி சொல்லத் தொடங்கினன். 'இவ்வகைப்பூசை உட்சமயம் புறச்சமயங்களிலும் காணக்கிடையாத பூசையாக்கும், ஞாபகமாய்க் கேட்கக்கடவீர்.'

'ஒரூரில் ஒரு செட்டி யிருந்தான்; அவன் அதிக சிவ பக்திக்காரன்; அநுதினமும் பண்டாரங்களுக்கு அசனம் இடவேண்டுமென்னும் ஆசையினால், அவர்களை எங்கே கண்டாலும் 'சுவாமி! சுவாமி! அடியேனுடைய சிறு குடிசையிற் பிட்சை பண்ணும்படி எழுந்தருளவேண்டும்' என்று அழைப்பான். அவனுக்கு மக்களில்லை; கொண்ட மனைவியோ வென்றால், நித்தமும் பண்டாரங்களுக்குச்

சோறுக்குவதிலும் கறியாக்குவதிலும் பரிமாறுவதிலும் வெகு வருத்தப்படுவதனால் புருஷன் செய்கிறது அவளுக்குப் பொருந்தவில்லை. ஆயினும் இதைக்குறித்துப் புருஷனுக்கு ஏதாவது வெறுப்பாகச் சொன்னால் அவன் மனம் பொறுக்கமாட்டாதென்று அவளறிந்து ஓர் உபாயமெடுத்தாள்.'

'ஒருநாள் அந்தச் செட்டி தான் கடையிலிருந்து அவ்விடத்தில் வரக்கண்ட பண்டாரத்தை அழைத்து 'என் வீட்டில் இன்றைக்குப் பிட்சை பண்ணவேணுமையா' என்றான்; அவனும் சம்மதித்ததனால் 'இப்போது கடையிலே வேலையாயிருக்கிறேன், நீர் என் வீட்டுக்குப்போய் என் மனைவியைக் கண்டு இந்தச்செய்தி சொல்லி நான் வருமளவும் எங்கும்போகாமல் அங்கேதானே தங்கியிரும்' என்றான். பண்டாரம் சந்தோஷமாய்ப் போய்ச் செட்டி சொன்னதை அவன் மனையாட்டியோடே சொன்னான். அதற்கவள் இவனொருகாலும் இங்கே வாராதவனுக்குமென்று கண்டுகொண்டு, 'ஐயா! மெத்த நல்லது, நீரிங்கே தானேயிரும்' என்று வீட்டுத் திண்ணைமேலே பாயைக் கொண்டுவந்து விரித்தாள்.'

'பிறகு உடனே வீட்டு முற்றத்தை நன்றாய்ப்பெருக்கி எங்கும் சாணத்தைக் கரைத்துத் தெளித்துத் தீற்றி மெழுகித் தன் கால் கைகளையும் சுத்திசெய்து ஆசாரத்தோடே நெல்லுக்குற்றுகிற உலக்கையைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டாள். பிறகு அதில் நிறையச் சாம்பலைத் தடவித் தானும் அதைப் பூசிக்கொண்டு, நடுவாசலில் உலக்கையைக் கிடத்தி அதற்கு எதிரே மூன்றுமுறை சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து வாயைத்திறந்து உரக்கப்பேசாமல் மந்திரஞ் செபிப்பது

போல மிணமிண வென்றாள். என்றதன் பின்பு உலக்கை யைச் சாம்பல் போகும்படி துடைத்து முன்னே அது இருந்த இடத்திலே தானே வைத்தாள். இதெல்லாம் உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த பண்டாரம் வெகுவாக ஆச்சரியப்பட்டு 'இந்நாள்மட்டும் நான் எங்குங் காணாத அதிசயத்தை இப்போது இங்கே கண்டேன், இது என்ன பூசையம்மா?' என்று கேட்டான். அதற்கவள் 'ஐயா! இது எங்கள் குலதெய்வத்தின் விசேஷ பூசையாக்கும், இனிமேல் நீரும் நன்று யறியப்போகிறீர்' என்று, வீட்டுக் குள் நுழைந்துபோகையில் 'இது உன் தலைமேலேதான் வந்துவிடியும்' என்று அமர்ந்த சத்தமாய்த் தன்னிலே தான் சொல்லிக்கொள்வதுபோலச் சொல்லிக்கொண்டு போனாள். அப்படி மெத்தெனச் சொன்னாலும் அது அவனுக்குக் கேள்வியாக வேண்டுமென்று அவள் விரும் பினபடியே அந்தச்சொல் பண்டாரத்தின் காதிலே விழுந் தது. அப்போது அவன் 'நான் தெய்வாதீனமாய்த் தப் பிப் பிழைத்தேன்' என்று எண்ணிக்கொண்டு, செட்டிச்சி வீட்டில் நுழைந்தவுடனே சத்தப்படாமல் எழுந்து லகு வாய்த் தப்பிப் போய்விட்டான்.'

'அவன்போன அடியிலே செட்டி வந்து 'நானனுப் பின பண்டாரம் எங்கேயடி?' என்று கேட்க, அவளும் 'நல்ல பண்டாரத்தை யல்லவோ இந்த விசை யனுப்பினீர், அவர் வந்தவுடனே உலக்கையைத் தரச்சொல்லிக் கேட் டார், அதற்கு நானிப்போது செட்டியார் வருவார், அவருத்தரவில்லாமற் கொடுக்கப்படாது, சற்றே இரும் என்று இதோ பாயையும் விரித்துப்போட்டேன் பாரும், அவர் கேட்கமாட்டாமல் உடனே கோபித்துக்கொண்டு போய்விட்டார்' என்றாள். அதுகேட்டுச் செட்டி 'அடி

அப்படியல்லவே, பண்டாரங்கள் என்ன கேட்டாலும் கொடுக்கிறது எனக்குச் சம்மதிதானே, நீ யறியாயா?" என்று சொல்லி, உலக்கையைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு பண்டாரத்தைத்தேடி அதைக் கொடுக்கும்படி தெருவிலே போனான்.'

'பண்டாரமும் நடக்குங் காரியத்தை முற்றமுடியக் காணும்பொருட்டு ஒரு தெரு முடுக்கில் ஒதுங்கியிருந்து, உலக்கையோடே செட்டி வருவதைக் கண்டபோது, 'இதேது இவன் என் தலைமேலே பூசைமுடிக்க வருகிறானே?' என்று பயந்து ஓட்டமெடுத்தான். செட்டியும் அதுகண்டு 'பண்டாரமே! பண்டாரமே!' என்று அவனைப் பின்தொடர்ந் தோட, அவன் அதிக விசையாய் ஓட ஓடக் கடைசியில் செட்டிக்கு முதிர்ந்தவயதும் பெருத்த தொந்தியுமானதினால், இரைப்பெடுத்து ஓடமாட்டாமற் கால்சலித்து அம்மட்டிலே நின்று வீட்டுக்குத் திரும்பி விட்டான். இதுதான் உலக்கைப்பூசை இந்தப் பூசையை நான் உமக்குச் சோசியஞ்சொன்ன அந்தப் பிராமணன் முதுகின்மேலே முடித்தால் ஆசனேஷ்ணமாகி அவனுக்கே யல்லாமல் உமக்கு நாசம் வராதையா' என்றான்.

அதற்குப் பரமார்த்தகுருவும் சிரித்து 'உன்னை அசங்கதனென்று சொல்வது நியாயமே; நீ எப்போதும் சரச பரிகாசங்களே செய்துவருகிறாய்' என்றார். அவனும் குருக்கள் சிரித்ததாகக்கண்டு பரிகாசத்தைவிட்டு மீண்டும் சொல்லத் தொடங்கினான்: 'ஐயா! பிராமணன் சொன்ன வசனம் உண்மைதான்; அதற்கு அர்த்தத்தை நன்றாயாராய்ந் தறியவேண்டியது; இருப்பிடத்திற் குளிர்மை கண்டால் சாவுக் கடையாளமென்றது சரியே; ஆயினும்,

வேறு காரணமில்லாமல் ஆசனம் குளிர்ந்துபோனால்தான் அவன் சொன்னபடியாகும்; நீர் தண்ணீரிலேயும் சேற்றி லேயும் விழுந்தீர், அதினாலே இருப்பிடங் குளிர்ந்தது மெத்த அதிசயமோ? அப்போது குளிராதே யிருந்தால் தான் அதிசயமாகும்; இப்போது இந்த வீண்கவலையை விட்டுவிடும்; இனிமேல் சேற்றில் உளுக்காராமலும், தண் ணீரிலே விழாமலும், மற்றொரு காரணமில்லாமலும் ஆசன சீதங் கண்டால் அத்தருணத்தில் ஜீவநாசம் கிட்டின தென்று நினைக்கலாம்; இது ஒழிய மற்றதெல்லாம் அபத் தமையா' என்றான். அசங்கதன் சொன்னது குருவின் மனதிலே தைத்து நியாயம்போலத் தோன்றிற்று: ஆதலாற் சற்றுத் தேறியெழுந்து சாப்பிடவும் அங்கங்கே திரியவும் தலைப்பட்டார்.

இப்படிச் சிலநாள் போனபிறகு ஒருநாள் இராத்திரி நடுச்சாமத்திற்கு மேல் கனமழை ஒரு பாட்டமாய்ப் பெய் தது. அப்பொழுது குருவின் படுக்கைமேலே அவரிருப் பிடத்திற்கு நேரே அடுத்தாற்போல மோட்டு நீரொழுக்கு விழுந்தது. அது அதிக தூக்கத்தினால் அவருக்குத் தெரி யாதே போயிற்று. மழையும் மழையொழுக்கும் ஒழிந்த பின்பு குருக்கள் மெய்மறந்த நித்திரையோடே புரண்டு தமது இருப்பிடத்தில் ஈரம் உறைக்கத் தூங்கிக்கிடந்தார். அப்படித் தாக்கின குளிர்மையினால் திடீரென விழித்து மிகவும் இருப்பிடங் குளிர்ந்ததாகக் கண்டு, குளிர்மை பிறக்க இப்போது வேறொரு காரணமு மில்லையே ஆகை யால் தமக்கினிச் சாங்காலம் வந்ததென்று நிச்சயித்தார்.

வந்த குளிர்ச்சிக்குச் சீஷர்களும் வேறுமுகாந்தரங் காணாமையால் படுக்கையின் குளிர்மை முதலாய்க் குருவி

னிருப்பிடச் சீதத்தினல் வந்ததென்று நினைத்து முன் பிராமணன் சொன்ன ஜோசியத்தின் கருத்து நிறைவேறுங் காலம் இதுதானென்று நிச்சயித்தார்கள். குருவைக் காணவந்த சுஜாதிமனுஷரும் இவர்களோடொத்த புத்தி மான்களாகையால் அவர்களும் அவ்வாறேபேச, சொன் னதை யெல்லாம் குரு ஒத்துக்கொண்டு தம்மைக்குறித்துக் கேட்டவர்கள் யாவருக்கும் 'ஆசனசீதம் சீவன் நாசம்' என்பதேயொழிய வேறே மறுமொழி உச்சரியாதிருந்தார்.

நாளுக்குநாள் இவர் இவ்விதமாக அடைந்த மிகுந்த மனக்கவலையும் சரீர பலவீனமும் தாங்கமாட்டாமல் ஒரு நாள் அதிகசோகமாய்க் கிடந்தார். அப்பொழுது எல்லா ரும் காகூவென்று கூச்சலிட்டுத் தலைமேற் கைவைத்துக் கொண்டு 'ஐயையோ! எங்கள் ஆண்டார் மாண்டாரே மடிந்துபோனரே' என்று அலறி அழுது சவச்சேமச் சடங் காசாரம்செய்து குளிப்பாட்டத் தொடங்கினர்கள்.

மடத்திலிருந்த பெரிய தொட்டி நிறையத் தண்ணீர் விட்டுக் குருவை உள்ளபடி பிரேதமென்றெண்ணி எடுத்து அதிலேபோட்டு அமுக்கிச் சுற்றிப் பத்துப்பேர் கூடி யிருந்து ஒருமிக்கத் தேய்த்துக் கழுவினர்கள். கழுவும்போ தவருக்கு மயக்கந்தெளிந்தாலும் தண்ணீருக்குள்ளே மூச்சு விடமாட்டாமலும் கையையும் காலையும் அவர்கள் பிடித்து அமுக்குகிறதினல் சயிக்கினை காண்பிக்கக் கூடாமலும் மூடத்தனத்தினல் அந்த மடையர்கள் கையிலகப்பட்டுப் பரமார்த்தகுரு அநியாயமாய்ச் செத்தார்.

அதன்பின்பு அனைவரும் பெருங்கூட்டங்கூடி அவரை அலங்கரித்துப் பூந்தேர் கட்டி அதற்குள் அணைமுறித்து

வைத்து, சம்பிரமமாகச் சங்கு தாரை முழங்க எடுத்துக் கொண்டு முன்னும் பின்னும் இருபக்கமும் சிஷர்கள் நெருங்கிவந்து 'ஆசனசீக்ஷம் ஜீவன் நாசம்' என்று ஆடிக் கொண்டுபோய்ச் சமாதிக்குழி தோண்டி அதில் வைத்து அடக்கஞ் செய்தார்கள்.

கஅ. சிறுகூனன் கதை

பூர்வத்திலே தார்த்தாரநாட்டின் எல்லைக் கடைக்கோடி யிலே காஸ்கார் என்றொரு பட்டணமிருந்தது. அப்பட்ட ணத்திலே சுந்தரராஜு என்னும் ஒரு தையற்காரன் சந்திர பாய் என்னுங் கட்டழகியான காதன்மனைவியுடன் கூடி மிகவுமந்நியோந்நியமாய் வாழ்ந்துகொண் டிருந்தான். ஒரு நாள் மாலைவேளையில் அச்சுந்தரன் தன் கடையி லுட்கார்ந்து தைத்துக்கொண் டிருக்கும்போது குறுகிய அவயவங்க ளோடுகூடிய ஒரு சிறுகூனன் முச்சட்டையா யுடுத்திய வுடையோடு கரத்திலேசல்லரி என்னுஞ் சிறுபறையொன்று தாங்கி, வெகு விநோதமாக ஆடிக்கொண்டும் மிக இனிமை யாகப் பாடிக்கொண்டும் உல்லாசமாகவந்து பற்பல அகசி யங்களும் ஜாலங்களும் வேடிக்கைகளுங் காட்டினன். அவை அவனுக்கு மிக்க சந்தோஷத்தை யுண்டாக்கின. ஆதலால், அவன் 'நாம் இக்கூனனை இல்லங்கூட்டிச் செல் வோமானல் நாமும் மனைவியும் இராத்திரியை இவனோடு வெகு வுல்லாசமாகப் போக்கலாம்' என்று சிந்தித்து, கூனனைத் தன் வீட்டிற் கழைத்துக்கொண்டுபோய் இல் லாளைநோக்கி 'அடிபெண்ணே! இதோ பார், இக்கூனன் நம்மை யெப்படி யுச்சாகப்படுத்தப் போகிறுன், இவன்

ஆடல் பாடல்களைக் கண்டுங் கேட்டும் இன்றிரவை வெகு ஆனந்தமாகக் கழிக்கலாம்; இவனுக்கு நல்ல விருந்தளிப் பாய்' என்றனன். அதுகேட்ட மனைவி முகமலர்ந்து புருஷன்சொற் கடவாது பல சிற்றுண்டிகளுடன் புலால் சமைத்து, உண்கலம் பரப்பி, அன்னம் முதலியன பரிமாறி தானும் புருஷனுமாகக் கூனனுட னிருந்து, அவன் இடை இடையே குசோத்தியமாய்ப் பேசுவதைக் கேட்டும், நவ நவமா யகசியஞ் செய்வதையுஞ் ஜாலங் காட்டுவதையுங் கண்டும் ஆனந்தம் பெருகவுண்டு களிப்படைகையிலே கூனன் தன்முன்னேயிட்ட வுணவுகளை இன்ன தினியதென் றோராது மிக்க ஆவலோடு கைக்கொண்டமட்டும் வாரிவாரி யுண்டான். அப்படி யுண்ணு மவசரத்திலே ஊனோடுணை யிருந்த ஒரு வலிய மாமிசத்துண்ட மவன்தொண்டையில் அடைத்துக்கொண்டது. அதனா லக்கூனன் மாரடைத்து, மூச்சடங்கி, அறிவிழந்து பிணம்போலத் தரையிற் சாய்ந் தான். இதைக் கண்ணுற்ற தம்பதிக ளிருவரு மதிமயங்கித் திடுக்கிட்டு 'ஐயோ தெய்வமே! இதென்ன விபரீதம்? நமது வீட்டில் இவனுக் கிப்படி நேர்ந்ததே, இவன் செத்துக்கிடப்பதை யாரேனுங் கண்ணுறின் நாமேதோ இக்கூனனைச் சதிசெய்து கொலைபுரிந்ததாக எண்ணுவார்க ளல்லவோ? அதிகாரிகள் கண்டால் நம்மை வதைப் பார்களே! என்ன செய்வோம்?' என்று அதிக திகி லடைந்து, தங்களாற் செய்யக்கூடிய பரிகாரங்களெல்லாஞ் செய்து யாதும் பயன்படாமை கண்டு, பிரேதத்தை யெவ்வாறுவது வீட்டைவிட் டப்புறப்படுத்துவதே கரும மெனத் தேர்ந்து, தையற்காரனும் பெண்டாட்டியும் தலைப்பக்க மொருவரும் காற்பக்க மொருவருமாக அச் சவத்தை யடுத்த நாலைந்து வீட்டிற் கப்புறமிருந்த ஒரு வைத்தியன் வீட்டிற்கு எடுத்துச் சென்று, அவன் வீட்டின்

தெருக்கதவைத் தட்டினூர்கள். அது கேட்டொரு வேலைக் காரி வந்து கதவைத்திறந்து 'சேதி என்ன?' என, சுந்தரன் அவள் கையில் ஒரு வெள்ளியைக் கொடுத்து 'அம்மே! இதைப் பண்டிதர்கையிற் கொடுத்து, ஒரு நோயாளியை யழைத்துவந் திருக்கின்றோம் என்று சொல்' என்றனன். அப் பணிப்பெண் வைத்தியன் முன் சேதி சொல்லும்படிக் குப் போகும்போது அவள் பின்னரே மெல்லெனத் தம் பதிக ளிருவருஞ் சவத்தை யெடுத்துச்சென்று மேல்மாடிப் படிச்சுவரில் சார்த்திவிட்டு மீண்டு விரைந்தில்லம் போய்ச் சேர்ந்தனர். பணிப்பெண்ணே பரிகாரியிடஞ் சென்று 'இருவர், நோயாளி யொருவனைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்தி ருக்கிறுர்கள்' என்று சொல்லி, அவர்கள் கொடுத்த வெள் ளியை அவன் கையிற் றந்தனள். பண்டிதன் வேலைக் காரியை 'தீபங்கொண்டுவா' என்று கட்டளையிட்டு, வியாதி யஸ்தனைக் காணவேண்டி விரைந்து தானிருந்த அறையை விட்டு வரும்போது, அவன் கால்தடுக்கி மேற்படிக் கடுத்தாற்போல் வைக்கப்பட்டிருந்த பிணம் மளமள வென்று புரண்டு கீழேபோய் விழுந்தது. வைத்தியன் 'இது என்ன?' என்று தீபங்கொண்டு பார்க்கக் கூனன் விழுந்து செத்துக்கிடக்கக்கண்டான். 'ஓ ஓ! நாம் என்ன காரியஞ் செய்தோம்? ஐயோ! இவனைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்தவர்கள் எங்குற்றனர்? நமது அவசரத்தாலிவ னிக் கதியானூற்போற் காண்கிறதே, யாது செய்வோம்?' என்று திகிலடைந்து சற்றுத் தெளிந்து, தானுந் தன் மனைவியுமாய் ஒருவித ஆலோசனை செய்துகொண்டு, நல்ல நிசிவேளையில் அண்டையிலிருந்த ஒரு வர்த்தகன் வீட்டின் இறப்பின்மேலேறி யிருந்துகொண்டு, அவ்வீட்டின் புகைக் கூண்டின் வழித்தாயக்கூனற் சவத்தைக் கைகளிற் கயிறுதொடுத்து மெல்லக் கீழே இறக்கிவிட்டுக் கயிற்றை

மேலாகவே வாங்கிக்கொண்டார்கள். சதிர்கச்சேரிக்குப் போயிருந்து அப்போதுதான் வீட்டுக்கு வந்த வர்த்தகன் புகைபோக்கியின் வழியாய் ஒரு சிறு குள்ளன் இறங்கி நிற்பதாகக் கையிலிருந்த தீபத்தாற் கண்டு, 'ஓகோ! திருடன் இதோ அகப்பட்டான், அகப்பட்டான்' என்று கூச்சலிட்டு, 'ஆ! எலியும் மூஞ்சூறும் அல்லவோ என் வெண்ணெயையெல்லாந் தின்று போகின்றன என்று நினைத்தேனே, நீதானு இதுவரையிலும் என் சொத்தைக் கொள்ளைகொண்டாய்? நல்லது ஓடிப்போகப் போகிறாய், நில்லு நில்லு' என்று அதட்டிக்கொண்டே ஒரு நீண்ட தடியோடு வந்து, சவத்தைப் புடைத்தான். அடியுண்ட பிணம் கீழேவிழ, அதன்மேல் தான் வீழ்ந்து நன்றாய்ப் புடைத்தான். அப்போது கள்ளன் அசைவின்றிச் சத்தமிடாதிருக்கக் கண்டு, வர்த்தகன் தீபங்கொண்டு சோதித்து, அடி பொறுக்கமாட்டாமல் அவன் செத்து வீழ்ந்து பிணமாயினானென்று நினைத்து, அவன்மேற் கொண்ட கோபம் போயொளிக்க, 'ஐயையோ! நமது மூர்க்கத்தனத்தால் திருடன் மாண்டானே, கொலைப்பாதகனானேனே, தண்டனைக்கு உள்ளாகவேண்டி வருமே, ஐயோ! தெய்வம் இப்படியும் என்னைப் பழிக்காளாக்குமா?' என்று பலவாறு எண்ணியெண்ணி முகம்வாடி, இடிவிழுந்த மரம்போலே நின்று, பிரமித்து, சித்தங்கலங்கி ஒன்றுந்தோன்றாமல் ஏங்கி 'அடா பாவி! அடா சண்டாளா! என்பொருளைக் கொள்ளைகொண்டதுமல்லாமல், என் குலத்தையும் அழிக்க வந்தாயே, காலா!' என்று பலவாய்ப் பிணத்தை வைது, பின்பு அந்தக் கோணற்சவத்தைத் தோளின்மேலெடுத்துச்சென்று, தன் வீட்டுத் தெருக்கோடியிலுள்ள ஒரு கடைவீட்டின் சுவரோடு சுவராய் நிற்கும்படி நிறுத்தி

விட்டுத் திரும்பிப்பாராமலே, ஒருவரும் அறியாதபடி மிக்க பரபரப்பாய் வீடுவந்து சேர்ந்தான்.

பின்பு சுக்கிரன் உதித்துக் கீழ்த்திசை வெளுத்துப் பொழுது புலருந் தருணத்தில் மிக்க செல்வந்தனும், பெருமைபெற வாழ்பவனும், இராசமாளிகைக்கு வேண்டிய சாமான்கள் கொடுத்து வருபவனுமான மிலேச்ச வர்த்தகனொருவன், அன்றிரவைச் சிற்றின்ப நுகர்ச்சியிலேயும் வெறியாடலிலேயும் போக்கி, நேரப்பட விழித்தெழுந்து, நித்திரைமயக்கந் தெளிந்துந் தெளியாதவனாய்ப் படுக்கையைவிட்டு வெளிப்பட்டு, காலைக்கடன் கழித்து நீராடி மீள விரும்பி, இராத்திரி யுண்ட மதுமயக்கத்தால் தள்ளாடிக்கொண்டே செல்லுகையில் நிலந்தெளிந்தால் சனங்கள் தன் நிலையைக் கண்டு நகைப்பார்களே என்கிற அச்சத்தாற் சற்று விசையாய் நடந்து சென்றான். அப்படிச் செல்லுங் காலடி யதிர்ச்சியாற் சந்தின் மூலையோடு மூலையாய் நிறுத்தப்பட்டிருந்த சவம் அவன் சந்து திரும்புகையில் அவன் முதுகின்மேல் திடீரெனச் சாய்ந்தது. சாயவே அதைப் பிணமென்றோராது, பதுங்கியிருந்து ஆளைப் போகவிட்டு மேல்வீழ்ந்து குறளையைப்பிடித்து வழிபறிக்குங் கள்வனென்று நினைந்து, திரும்பி விரைவிற் சவத்தைப்பற்றி முகத்தில் ஓங்கி ஒரு குத்துவைத்தான். அக்குத்தினாற் சவங் கீழேவிழ, அதன்மேல் தான் வீழ்ந்து 'திருடன்! திருடன்!' என்று கூக்குரலிட்டுக்கொண்டே நன்றாய்ப் புடைத்தான். அவன் கூச்சல் வழிப்போக்கர்களை அங்குக் கூட்டியது; சரத்துச் சேவகர்களும் வந்து சேர்ந்தனர். காவற்காரர் சங்கதி விசாரித்து வர்த்தகனை, 'ஐயா! அடித்ததுபோதும், நிறுத்து நிறுத்து' என்று விலக்கி, கள்வன் எழுந்திருக்கும்படி கைலாகுகொடுத்துத்

தூக்கமுயன்றனர். கள்வன் எழுந்திராமல் அசைவின்றிப் பிணமாயிருக்கக்கண்டு வர்த்தகனைப் பிடித்துக் கட்டிப் போய் நியாயாதிபதியினுடைய காவற்கூடஞ் சேர்த்தனர். மிலேச்ச வர்த்தகன் அப்போது மதுமயக்கம் நீங்கித் தெளிந்து, தான் முன்பின் யோசியாது செய்த செய்கையைக்குறித்துச் செய்வதின்னது தவிர்வதின்னது என ஒன்றுந் தோன்றாதவனாய்த் தியங்கித் துன்புற்றிருந்து, நியாயாதிபதி கச்சேரிக்கு வந்தவுடன் அவர் முன்கொண்டு போய் நிறுத்தப்பட்டான். நீதிமான் காவலர்சொன்ன பிரியாதைக் கவனமாய்க் கேட்டு, கைதியுடன் எடுப்பித்து வந்த சவத்தை நன்றாய்ப் பார்வையிட்டு, வர்த்தகனை நோக்கி 'நீ செய்ததாய் ருசுவாகிற இக்கொடிய செய்கைக்கு என்ன சொல்லுகின்றாய்?' என்றான். வர்த்தகன் 'ஐயா! இவன் எனது கைகளாற் கொலையுண்டான் என்பதில் ஐயமில்லை, ஆதலினால் நான் குற்றவாளி யல்லன் என்று சொல்வதற்கு வழியொன்றுமில்லை' என்றான்.

நியாயாதிபதி இந்தக் குறிய கூன்சவத்தைக் கண்ட போதே ஊராள்வோனுக்குச் சந்தோஷம் விளைவிக்கும் அகசியக்காரருள் அக்கூனனும் ஒருவனென் றறிந்தவனாதலாலும், வர்த்தகனும் அரண்மனையைச் சார்ந்தவனாதலாலும், அரசன் அனுமதி பெறவேண்டி, இவ்வர்த்தகன் சூழாது புரிந்த கொலையைக்குறித்தும், அவன் அதைத் தடையின்றி யேற்றுக்கொண்டதைக் குறித்தும் தேசாதிபதிக்கு விண்ணப்பஞ்செய்து, அவன் கட்டளைபெற்று மிலேச்சவர்த்தகனைக் கழுவிலேற்றும்படி தீர்மானித்து, வர்த்தகனைக் கொலைக்களத்திற்குக் கொண்டுபோம்படி கட்டளையிட்டான். கொலைபுரிவோர் கழுமரத்தடியில் அவனை நிறுத்தித் தூக்க எத்தனிக்குந் தருணத்தில், வேடிக்கை பார்க்க

வந்து அங்குக் குழுமிய கூட்டத்தினின்று 'ஐயா! அவரைக் கழுவேற்றாதே! ஏற்றாதே! கூனனைக் கொன்றவன் நானே' என்று உரத்துக் கூவிக்கொண்டு ஒரு சுதேசவர்த்தகன் சுரேலென் றெதிரே வந்து, நியாயாதிபதியை நோக்கி, தன் வீட்டின் புகைக்கூண்டின் வழியாய் அக்கள்வன் இறங்கினதும், அவனைத் தான் அடித்ததும், அதனால் அவன் இறந்து போனதும், தெருவிலே அவன் சவத்தைக் கொண்டுபோய் நிறுத்தினதும் முதலான தன் கதையைச் சொன்னான்.

நியாயாதிபதி கேட்டு 'இவ்வர்த்தகன் சுயேச்சையாய் ஓடிவந்து தானே கொலைபுரிந்தேனென்று குற்றத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறானே, இது என்ன ஆச்சரியம்?' என்று சற்று யோசித்து நின்று, பின்பு, 'நன்று, அம்மிலேச்ச வியாபாரியைவிட்டு இவ்வர்த்தகனைக் கழுவேற்றுக' என்றான். கொலையாளிகள் அந்த வர்த்தகனைப் பிடித்துக் கட்டும்போது, யூதவயித்தியன் ஒருவன் கும்பலினின்று வெளிப்பட்டு 'ஐயா நியாயாதிபதியே பொறும், பொறும்; இக்கொலைக்குக் காரணம் இவ்வர்த்தக னல்லன்; நான் சொல்வதைச் சற்றுச் செவிசாய்க்கக்கடவீர்' என்று சொல்லி, சென்ற இராத்திரி நல்ல தூக்கவேளையில் இருவர் இக்கூனனைக் கொண்டுவந்து தன் வீட்டுத் தெருக்கதவைத் தட்டினதும், வேலைக்காரி தீபமில்லாமற் கதவைத் திறந்ததும், அவர்கள் அவள்கையில் ஒரு வெள்ளியைக்கொடுத்து அதைத் தன்னிடங்கொடுத்து அவர்கள் கூட்டிவந்த வியாதியஸ்தனை உடனே வந்து பார்க்கும்படிக்கு வேண்டினதும், அவர்கள் வேண்டுகோளைத் தன்னிடம் அவள் வந்து சொல்லுகையில் இக்கூனனை வீட்டின் மேல்மாடிப் படியண்டை அவர்கள் விட்டுப்போனதையும், தீபமில்லா

மல் நோயாளியைப் பார்க்கவேண்டித் தான் அவசரமாய் வருகையிற் கால்பட்டுக் கூனன் படியிற்புரண்டு கீழே வீழ்ந்து செத்துக் கிடந்ததையும், தானும் தன் பெண் சாதியுமாய்ச் சவத்தை யெடுத்துப்போய் அடுத்த வர்த்தகன் வீட்டு இறப்பின் புகைக்கூண்டின்வழியாய் வீட்டினுள் இறக்கிவிட்டதையும் விவரமாய்ச் சொல்லி 'இக் குறியனை யுண்மையாகக் கொன்றவன் நானே யாதலால் கழுவேற்றப்படவேண்டியவன் நானாகவே யிருக்கின்றேன்; அவ்வர்த்தகன் குற்றவாளியல்லன் அல்லன்' என்றான்.

அதைக்கேட்டு நியாயாதிபதி 'இதென்ன புதுமை? முற்றுஞ் சோதித் தறிவோம்' என்று, 'நல்லது, இவ்வர்த்தகனைவிட்டு வயித்தியனைப் பிடித்துத் தண்டிக்கக்கடவீர்' என்று கட்டளையிட்டான். அப்போது சுந்தரன் என்னுந் தையற்காரன் கூட்டத்தினின்றும், 'நான்தான் குள்ளனைக் கொன்றேன் கொன்றேன், வயித்தியனைக் கொல்லாதேயுங்கள் கொல்லாதேயுங்கள்' என்று கூவிக்கொண்டு நியாயாதிபதிமுன் சரேலென ஓடிவந்து, அக்கூனனைத் தான் கடையிற்கண்டு வீட்டிற் கழைத்துப்போய் விருந்தளித்தபோது அவன் முள்ளடைத்துக்கொண்டு செத்து வீழ்ந்ததனால் அவனைத்தானும் மனைவியுமாய்த் தூக்கிக்கொண்டு சென்று வைத்தியன் வீட்டின் மேல்மாடிப் படியிலே விட்டுவந்தது முதல் எல்லாச் செய்தியையும் விளங்கச் சொல்லி 'கூனன் செத்தது நான் இட்ட சோறு உண்டதனாலாகையால் நானே கழுவேற வேண்டியவனாகின்றேன்' என்று பிடிவாதஞ் செய்தான்.

நியாயாதிபதி இம்மூவர் செய்தியையும் கேட்டு மேலே நடத்த வேண்டியதைப் பற்றி ஆலோசியா நிற்கையில்

வேடிக்கை பார்க்க வந்தவர்களுள் ஆங்கு நிகழ்ந்தனவெல்லாம் மிக்க ஆவலோடு கேட்டுக்கொண்டு நின்றிருந்த குழிந்தாழ்ந்த சிறு கண்களோடு கூடியவனும், வெள்ளிக்கம்பி காய்த்துத் தொங்குவதுபோல் தேகமெங்கும் நீண்ட நரை பொருந்திய உரோமங்கள் குறைவறப் பெற்றுள்ளவனும், உச்சிமுதல் பாதம் வரையிலும் தளர்ந்து மடிப்படைந்து கறுத்து நீண்ட தேகத்தோடு கூடியவனுமாகிய ஒருகிழ அம்பட்ட இரணவைத்தியன் சடுதியில் நியாயாதிபதிமுன் வந்துநின்று 'ஐயா இந்தக் கூனன் இன்னுஞ் செத்தானில்லை; உத்திரவானால் சில நிமிஷத்திற்குள் அவனை உயிர்ப்பிக்கமாட்டுவேன்' என்று சொல்லிக்கொண்டே பிணத்தண்டை சென்று, அவன் தலையைப் பிடித்துப் பலமா யசைத்துப் பார்த்துத் தன்னிடமிருந்த ஓராயுதத்தினால் அக்கூனன் தொண்டையி லடைத்துக்கொண்டிருந்த எலும்போடுகூடிய ஒரு பெரிய மாமிசத்துண்டத்தை யாவருங் காண எடுத்துக் காட்டி, கூனன் சகஜமாய் நித்திரையினின்று எழுந்திருப்பவன்போல ஆயாசமின்றி எழுந்து ஆடிப் பாடும்படி செய்து, ஆங்கு எய்திய எல்லோரையுஞ் சந்தோஷசாகரத்தில் முழுகச் செய்தனன்.

கக. ஒரு பதிவிரதை சரித்திரம்

'செய்வன திருந்தச்செய்' என்பதுபோல, நாம் மேன்மை பெறுவதற்கு ஒரே வழியுண்டு; அவ்வழியாவது நம்முடைய வேலையை நாம் லோபமின்றித் திருந்தச் செய்வதாம். ஒரு வேலையினுடைய தாழ்மையை எண்ணி, அவ்வேலை செய்பவரை நாம் ஒருபோதும் தாழ்வாகக் கொள்ளலாகாது.

தாழ்ந்தவேலை செய்பவரைவிட உயர்ந்தவேலை செய்பவர் சிறந்தவரென மதிப்பதும் தவறு. செய்யும் வேலையைக் கொண்டு ஒருவனை நாம் மதிக்காமல், அவன் அவ்வேலையை எவ்வாறாகச் செய்கிறான் என்பதையே ஆராயவேண்டும். ஒரு வேலையைச் செய்யும் விதமும், திறமும் ஆகிய இவ்விரண்டுமே செய்வோனை அறியுங் கருவியாம். தன்குல விதிப்படி சொற்பகாலத்தில் அழுத்தமும், அழகுங் கூடிய செருப்பைத் தைக்கும் சக்கிலி, சாரமற்ற விஷயங்களைப் பேசித்திரியும் உயர்குலத்தோனைக் காட்டிலும் மேலானவனாவான். எங்ஙனமெனில்,

முன்னொருகால், ஒரு யௌவன சந்நியாசி யொருவர் ஒருகாட்டில் ஒரு மரத்தடியில் உட்கார்ந்து அரிய தவஞ் செய்துகொண் டிருக்கையில் ஒருநாள், அவர்தலைமேல் சில சருகுகள் விழுந்தன. அவர் கண்களைவிழித்து அண்ணாந்து பார்த்தபோது, அம்மரத்து உச்சியில் ஒரு காக்கையும் கொக்கும் சண்டையிட்டுக்கொண் டிருந்தன; உடனே அவருக்கு அதிககோபம் பிறந்தது. 'இச்சருகுகளை என் தலையில் எறிந்தீர்களல்லவா? ஆ! உங்களுடைய ஆண்மையை யறிகிறேன்!' என்று சொல்லி, அவர் தம் பற்களைக் கடித்துப் புருவத்தை நெரித்துக் கோபாவேசத்தோடு அவைகளை உற்றுநோக்கவே, யோகபலத்தால் அவர் சிரசினின்று அக்கினிஜுவாலை யெழுந்து அப்பக்ஷிகளைச் சாம்பராக்கிற்று.

பின்னர், அவருக்குக் குக்ஷிபாதை யுண்டாகவே, காட்டைவிட்டு நாட்டிற்புகுந்து ஒருவீட்டின் தெருக்கதவருகில் நின்றுகொண்டு 'அம்மணீ, கொஞ்சம் அன்னந் தா' என்றார். 'குழந்தாய், கொஞ்சம் பொறு' என்று

அவ்வீட்டுக்குள் ளிருந்து ஒரு ஒலி கேட்டது. உடனே இவர், 'பெண்பேதாய், என் வல்லமை இன்னதென்பதை நீ யறியாய்; நீ எப்படி என்னைக் காக்கவைக்கலாம்?' என்று தன்னுள் எண்ணினார். இவர் இவ்வாறு மனத்தி லெண்ணுகையில், உள்ளே அவ்வரவம் திரும்பவும் கிளம்பி, 'பிள்ளாய், உன்னை நீ அதிகமாக மதித்துக்கொள்ளாதே; இங்குக் காக்கையேனும் கோக்கேனும் இல்லை' என்றது. அதுகேட்டு, தவசிக்கு ஆச்சரியம் உண்டாகிப் பின்னும் சற்றுநேரம் நிற்கலானார். கடைசியில் ஒரு மாது வெளி யில் வரக்கண்டு, 'அம்மா அதை நீ எவ்விதம் அறிவாய்?' என்று கேட்டார். 'மதலாய், நீ செய்த யோகமும் அறி யேன், யாகமும் அறியேன். நான் ஒரு எளிய பெண் பேதை. உடம்பு குணமில்லாமலிருக்கும் என் கணவரை உபசரித்துக்கொண் டிருந்ததால் நான் உன்னைக் காக்கும் படி செய்தேன். என் காலமெல்லாம் எனது வேலையைச் செய்வதிலேயே கழித்து வந்தேன். கலியாணமின்றிக் கன்னிகையா யிருந்தகாலையில் கன்னியர்க்கு உரிய என் கடமையைச் செய்தேன்; எனக்குக் கலியாணமான பிறகு மனைவியருடைய கடமையைச் செய்கிறேன். நான் பண் ணும் யோகம் இவ்வளவேயாம். இவ்வித யோகத்தினு லேயே நான் ஞானம் அடைந்தேன். இப்போது உனது மனத்திலுள்ளதையும், நீ காட்டிற் செய்ததையும் நான் நன் கறிந்து சொல்லக்கூடும். இதைவிட நீ அதிகம் அறிய விரும்பினால், அடுத்த பட்டணத்திலுள்ள கடைவீதிக்குப் போய், அங்குள்ள கசாப்புக்காரனைப் பார். நீ தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய சில முக்கிய சங்கதிகளை அவன் உனக்கு உணர்த்துவான்' என்று சொன்னாள்.

தான் என்னும் அகந்தைகொண்ட அச்சந்நியாசி அதைக்கேட்டதும் வெட்கமடைந்து 'ஆடு மாடு அறுக்கும் கசாப்புக்காரனோ கடைசியில் நமக்குக் குருவானான்' என்று சற்றுத் தலை குனிந்து யோசித்தானெனினும், கொஞ்ச நேரத்துக்கெல்லாம் அவன் செய்த நல்வினை அவ்வெண்ணத்தை மாற்றிக் கசாப்புக்காரனைக் காண வேண்டுமென்னும் ஆசையைத் தந்தது. அவ்வாசையால் அவன் அவ்வூரை அடைந்து, கடைவீதியே போய்க்கொண்டிருந்தபோது, கொஞ்ச தூரத்தில் தடித்ததேகமும், உயர்ந்த உருவமுமுள்ள ஒரு கசாப்புக்காரன் வலதுகையில் ஒரு பெரிய கத்தியைப்பற்றி அநேக பிராணிகளைக்கொன்று மாமிசத்தை வருபவரிடத்தில் விற்பனைசெய்வதைக் கண்ணுற்றான். அப்போது சந்நியாசி, 'ஓ தெய்வமே, நான் ஞானத்தை யுணர்வது இக்கொலைப்பாதகனிடத்திலேயோ! நன்றாயிருக்கிறது! இவனைப் பார்த்தால் பூதமே மனிதரூபம் எடுத்து வந்தது போலுமிருக்கிறதே!' என்றெண்ணினான். கசாப்புக்காரன் தலையை நிமிர்த்தி, 'சுவாமீ, அந்த அம்மாளா உம்மை யனுப்பியது? நான் என் வேலையை முடிக்குந்தனையும் இங்கே உட்கார்ந்துகொண்டிரும்' என்றான். பின்னர் மாமிசமனைத்தும் விற்றானதும், கசாப்புக்காரன், விற்ற பணத்தை யெடுத்துக்கொண்டு 'வாரும் ஐயா, வீட்டிற்குப் போகலாம்' என்று சொல்லிச் சந்நியாசியை யழைத்துச்சென்றான். அங்கே கசாப்புக்காரன் சந்நியாசிக்கு ஒரு ஆசனம்தந்து 'கொஞ்ச நேரம் பொறும்' என்று வெளியிலுட்காரச்சொல்லி வீட்டில் நுழைந்து உள்ளிருந்த தன் தாய்தந்தையரைத் தூக்கி வந்து உட்காரவைத்துக் குளிப்பாட்டி அன்னம்படைத்து மற்றும் வேண்டிய பணிவிடைகளைச் செய்து, திரும்பி

வந்து சாமியார் எதிரில் உட்கார்ந்து 'ஐயா, தாங்கள் என்னைப்பார்க்க வந்தீர்கள் போலும், தங்களுக்கு என்னால் ஆகவேண்டிய உதவி யாது?' என்று கேட்டான். சந்நியாசி, ஆத்துமத்தைப்பற்றியும், கடவுளைப்பற்றியும் சில கேள்விகள் கேட்டார். அவற்றிற்குக் கசாப்புக்காரன் கூறிய விடைகள், பெரிய புத்தகமாகி வியாஸகீதை என்று பெயர்பெற்று யாவராலும் மதிக்கப்பட்டு வருகின்றன. வேதாந்தத்தின் ரகசியங்களெல்லாம் அதில் விளக்கப்பட் டிருக்கின்றன.

கசாப்புக்காரன் தன் பிரசங்கத்தை முடித்ததும் சந்நியாசிக்கு உண்டாகிய ஆனந்தத்தினளவை நம்மாற் சொல்ல முடியாது. அவர் 'இவ்வளவு ஞானத்தோடு கசாப்புக்காரனெனப் பெயர் பூண்டு ஈனமான வேலை புரியவேண்டுவதென்ன?' என்று கேட்க, அவன் 'மகனே, நாம் செய்யும் எந்த வேலையும் அவலக்ஷணமும், அசுத்தமும் ஆனதல்ல. நான் குலத்தில் கசாப்புக்காரனாகப் பிறந்தேன்; நான் இளம்பருவத்தில் கசாப்புத் தொழிலிற் பழகினேன். உலகத்தவரைப்போல நான் ஆசை வையாமல் என் அலுவலைச் செவ்வனே செய்ய முயலுகிறேன். கிருகஸ்தனுக்கு விதித்துள்ளபடி நான் என் கடமையை நடத்தி, என் பெற்றோர்களைச் சந்தோஷிப்பிக்க என்னாலியன்றமட்டும் பிரயாசைப்படுகிறேன். யான் உன்னுடைய யோக வித்தையைக் கற்றிலேன்; ஒரு நாளும் சந்நியாசி வேஷம் தரித்திலேன்; நாட்டை நீங்கிக் காட்டிலும் புகுந்திலேன். ஆயினும் நான் அறிந்தது, ஆசையை அற வெறுத்து என் தொழிலைப் பழுதின்றாமல் செய்துவருவதனா லுண்டாகியதாம்' என்றான்